

Indhold

Indledning.....	5
Gud er tilsyneladende anarkist.....	5
Fra Paulus til pavekirken.....	7
Trosbekendelsens historie og aktualitet	8
Jeg tror på Gud fader.....	12
Gud fader	15
Den almægtige hjemlighed	16
Civilisationen	18
Det tabte paradys	19
... og på Jesus Kristus,.....	21
Hvide Krist	21
Kristus	22
Guds søn	23
Enbåren?	24
Jesu lære	24
Undfanget af Helligånden	29
Den inkarnerede treenighed.....	29
Født af en jomfru	31
Lidelse og død	32
Begravet?	34
Dødsriget.....	34
Opstanden	35
Himmelfart.....	38
Genkomst	39
Dommen	40
Liv og lære	42
Jeg tror på Helligånden,.....	43
Ånden.....	43
Kirken	45
Den arianske strid.....	46
Gudstjenestens krise.....	49
De helliges fællesskab	51
Dåben til syndernes forladelse	52
Kødets opstandelse?	53
Evigt liv.....	55
Amen	59
Noter.....	60

Indledning

Gud er tilsyneladende anarkist

Skal mennesker ledes? Og i givet fald, hvordan? En del moderne ledelsesteorier handler om såkaldt 'værdibaseret ledelse' - om at give mere frihed til den enkelte medarbejder i den private eller offentlige virksomhed ved at motivere den pågældende til selv at tage medansvar for virksomheden. Eller man kunne måske lidt søgt sige: *elske* sin virksomhed - ville den det godt i stedet for at udnytte den mest muligt til egen fordel. Det er teorier, som møder modstand fra de mere ortodokse ledelsesfilosofier, der hælder til den gode gamle autoritære ledelsesform, hvor medarbejderne skal holdes til ilden med pisk eller gulerod, for ellers gider de ikke, som det erfaringsmættet hedder. Eller gør de? Det har nok alligevel vist sig, at motivationen er en bedre og langt mere effektiv drivkraft både for virksomheden og dens medarbejdere end den gamle autoritære form, hvor virksomhedslederen styrede arbejdet med hård hånd. Måske fordi friheden rimer bedre med menneskets psyke end tvangen. Medmindre selvfølgelig, at mennesket allerede for længst gennem sin autoritære opdragelse har fået et kunstigt behov for at blive ledet gennem livet som en lydige slave., og har fået tilliden til sit eget værd banket godt og grundigt ud af krop og sjæl. Gælder nu denne værdibaserede ledelsesteori også på andre af livets områder? Det vil jeg bestemt mene. For eksempel i forholdet til mit land eller min familie eller mine relationer i det hele taget - ja, alt, hvad jeg har med at gøre, og måske ikke mindst i forholdet til min Gud. Så er det min oplevelse, at begreber som frihed og kærlighed og dermed ansvar og forpligtelse tiltaler mig som menneske - langt mere end nogen autoritær religion eller ideologi eller nok så hæderkronet tradition formår. Fordi, tror jeg, friheden og kærligheden er levende som livet selv, mens religionerne og ideologierne er døde autoriteter - størknede i en selvbedragerisk overbevisning om at sidde inde med den eviggyldige sandhed, for hvilken alt og alle må bøje sig. Jeg tror, Jesu anliggende var revolutionært anarkistisk. Hans mantra kunne være dette: Gud er blevet et almindeligt menneske og har dermed gjort sig til ét med sit skaberværk. Dette blev talt ind i en stærkt autoritetstro og hierarkisk verden, hvor frie mennesker var blevet gjort til skyldige undersåtter, slaver og almue, og derfor blev han henrettet på det romerske kors, fordi han med sin anarkistiske optræden og forkyndelse ikke blot truede den lukrative tempelkult i Jerusalem, men selve Pax Romana - som det er skildret i begyndelsen af Lukasevangeliets, hvor det lille udstødte Jesusbarn overgår selveste kejser Augustus. Jesus ville give al magt tilbage til mennesket - han ville genskabe det enkelte menneskes selvrespekt og ligeværdighed midt i et patriarkalsk hierarkisk og nationalistisk samfund, hvor en magtfuld religiøs elite styrede folket med hård hånd, og han gjorde det polemisk med henvisning til de gamle profeter i jødernes hellige skrift - de profeter, som ifølge Jesus var blevet dræbt af det jødiske præsteskab gennem generationer. Og han gjorde det med henvisning til Moses, som var

blevet stjålet af præsteskabet og mistolket til ukendelighed. I den forstand var Jesus ikke blot en religiøs - men også politisk aktiv skikkelse, der ville omvælte det bestående hierarkiske samfund til fordel for et fællesskab bestående af ligeværdige, frie medborgere uanset disse menneskers nationalitet, race, køn, status eller moral. Det er klart, at sådan et anarkistisk menneskesyn må stoppes med alle midler af den siddende magtelite, som har sin magt og sine privilegier i kraft af folkets indpodede selvforståelse som slaver og undersætter i henhold til Guds vilje. Derfor henrettede romerne og den jødiske elite i fællesskab Jesus.

Jeg tror bevægelsen, som måske havde sin oprindelse i det urolige og hårdt prøvede Galilæa, fortsatte i mindst to grene eller retninger efter Jesu forsmædelige død på det romerske kors. Den ene gren formentlig under ledelse af Jakob, Jesu bror, med tilnavnet Den Retfærdige, der sammen med bl.a. 'De tolv Apostle' og flere af Jesu familie hævdede at have set den genopstandne Jesus. Nu i Jerusalem omkring templet og nu som en noget mere nationalt jødisk religiøs bevægelse, hvor Moseloven, ritualerne og gudstjenesten spillede en hovedrolle sammen med en stærk forventning om Jesu snarlige genkomst som den frelsende Messias, der skulle genoprette 'Riget' for Israel i overensstemmelse med de gamle profetier. Noget tyder på, at bevægelsen har haft vind i sejlene i en grad, så den religiøse elite blev tvunget til at tage affære. Jakob synes ligefrem at have været en alternativ ypperstepræst med adgang til Det Allerhelligste i templet, og måske er det i virkeligheden ham, der i evangelierne kryptisk skildres som 'den discipel Jesus elskede.'

Det er påfaldende, at Jakob nærmest synes at være skrevet ud af historien - måske til fordel for den anden gren af Jesusbevægelsen, den paulinske. I sidste ende bliver Jakob den Retfærdige dræbt - stenet ihjel på den mest groteske måde under ledelse af ypperstepræsten Ananus i året 62. Dette justitsmord anses af mange for at være startskuddet til den jødiske opstand mod Romerriget, der under navnet 'Den jødiske Krig' rasede mellem 66 og 73. Som bekendt endte denne krig med Jerusalems totale ødelæggelse og folkets fordrivelse fra landet, men bevægelsen - eller resterne af den - levede vistnok videre i de såkaldt ebjionitiske fællesskaber rundt omkring i Romerriget, indtil de langsomt dør ud. Det er en interessant tanke, at disse fællesskaber måske har stået fadder til den senere verdensreligion, som skulle blive kendt under navnet Islam. Hvis det er tilfældet, kan man ikke udelukke, at Islam i sin oprindelige form lå nærmere op ad Jesu forkyndelse end den senere kristendom. Mange vil mene, at skrifter som Matthæusevangeliet, Jakobsbrevet, Hebræerbrevet, Judasbrevet og måske Johannes' Åbenbaring i Det nye Testamente afspejler holdninger fra denne ebjionitiske, eller - som den også kaldes - jødekristne bevægelse.

Den anden gren eller fortælling opstod i kølvandet på Jesu korsfæstelse, og det er den bevægelse, vi kender fra en vis Saul, som senere tog navneforandring til det romerske Paulus (Den lille). Han var oprindeligt som rabiat farisæer med til at forfølge Jerusalemmenigheden, men får efter eget udsagn en pludselig åbenbaring, der omvender ham til den salvede Jesus. I forhold til Jerusalemmenigheden er de paulinske menigheder langt mere åbne og - set med jødiske øjne - lemfældige i deres omgang med Moseloven og med selve den jødiske religiøse identitet. Omskærrelsen og sabbatoverholdelsen - de to konstituerende elementer i jødernes pagt med Jahve selv - ser man stort på eller betragter rent symbolsk, og Jesus bliver ophøjet til Guds Søn og senere ligefrem til Gud selv, hvilket alt sammen må have været uhyrligt for enhver rettroende jøde - og vel i grunden også for Jesus. Men Paulus selv mener at have fået den sande jødedom betroet af Gud Jahve selv, og han har fået til opgave at udbrede sin opfattelse i hele Romerriget. Han er Guds apostel, som han siger, og det, han forkynder, er Guds altfavnende kærlighed mod enhver, uanset om man er jøde, græker, mand eller kvinde, slave eller fri, sådan som denne kærlighed kommer til udtryk i korsfæstelsen af Jesus Kristus, som Paulus i lyset af Jesu opstandelse fortolker som Guds ultimative sonoffer, der skal erstatte alle fremtidige offerhandlinger - rituelle såvel som etiske og moralske - og dermed nedbryde enhver form for religiøs forstillelse og alle kunstige grænser og skel mellem mennesker.

Som nævnt forsvandt den 'jakobinske' retning mere eller mindre med Jerusalems fald. Til gengæld fik den paulinske kristendom en næsten ufattelig udbredelse, som nok kun kan begribes, hvis det er rigtigt, som det er blevet hævdet, at den fik betydelig hjælp af det enorme velfungerende romerske statsapparat, der allerede, mens den jødiske krig endnu rasede, her havde fået færtten af det åndeligt/religiøse grundlag, der burde kunne sikre Pax Romana i al fremtid.

Fra Paulus til pavekirken

Kirken, som vi kender den, begyndte vel som små udbrydergrupper af de jødiske synagogesamfund rundt omkring i Romerriget. 'Ekklesiæer' kaldte de sig til forskel fra synagogerne med et ord hentet fra de aristokratiske byråd: De sammenkaldte eller de udvalgte. Lidt af et sammenrend af jøder og de såkaldt 'gudfrygtige' - dvs. folk af forskellig herkomst og fra forskellige samfundslag med hang til den monoteistiske jødedom. Adgangskravet synes alene at have været den rituelle afvaskning eller ligefrem drukning af 'det gamle menneske', så et nyt menneske kunne opstå - et menneske, hvis frelse (frifindelsen på Dommens Dag) beroede ene og alene på Guds grænseløse kærlighed, som var blevet åbenbaret i mennesket Jesus, der for sin selvopofrende indsats var blevet ophøjet til guddommelighed som en anden romersk kejser - og altså ikke på ens egne præstationer i retning af religiøs fromhed eller moralsk uangribelighed. Mantraet var *Pistis* - tro eller måske bedre: inderlig hengivenhed, men også denne var en gave fra Gud til sine udvalgte eller kaldede fremfor en præstation af den enkelte selv. Allerede i 50'erne skriver Paulus opbyggelige breve til disse ekklesiæer med teologiske såvel som organisatoriske emner, og man mærker - udover en lidenskabelig kærlighed - en vis frustration over menighedernes manglende evne til at administrere den nye frihed under ansvar, Paulus forkynder som en omsorgsfuld far og samtidig som deres ydmyge tjener. Indbyrdes kiv og 'falske profeter', der ville trække de udvalgte tilbage 'under slaveriets åg', synes at være den spæde kirkes dagligdag, og en hel del menigheder er vel også bukket under for det ydre og indre pres. Paulus' 'frihed i Kristus' har ikke altid været lige nem for mennesker at administrere, og spørgsmålet er, om det nogensinde er lykkedes i større omfang. Selv var han ikke for optimistisk.

Den paulinske altfavnende kærlighedsetik var i sig selv ikke noget for det eksklusive patriarkalske romerske samfund, der byggede på individuel styrke, mandighed, magt og stræben efter at nå højest muligt i hierarkiet. Her gjaldt det frem for alt om at være noget eller blive til noget, hvilket ifølge Paulus' teologi nærmest stod i vejen for det egentlige liv - livet i selvopofrende kærlighed til ethvert medmenneske. Men kunne man på en eller anden måde forene disse to styrende og så forskellige principper? Kunne man så at sige indlejre den paulinske revolution i det romerske imperium?

Svaret på det spørgsmål dukker op i form af en mere folkelig udgave, kunne man hævde, af Paulus' revolutionære tanker - nu tilpassede til realiteterne i det romerske imperium. Som bekendt fortæller Paulus meget lidt om Jesu liv, men det er just hovedindholdet i det såkaldte 'evangelium', der dukker op i Rom kort efter Jerusalems ødelæggelse i 70, og som senere blev tillagt Paulus' medhjælper, Markus. Her skildres i anekdotisk form Jesu liv og ikke mindst hans lidelse og død, som ifølge dette evangelium skyldes den jødiske elite og folket og slet ikke romerne, selv om der åbenbart var tale om en romersk korsfæstelse. I det hele taget er tonen meget antijødisk og samtidig påfaldende romervenlig, når man betænker, at Jesus er jøde, og at romerne lige har smadret det jødiske folks religiøse og politiske eksistensgrundlag. I den sammenhæng er det jo fristende at opfatte evangeliet som endnu et glædeligt romersk sejrsmeldskab blandt mange om genoprettelsen af Pax Romana, den romerske fred. Altså som et politisk propagandaskrift, der skulle komme til at danne grundlag ikke blot for de efterfølgende 'evangelier', men også for den imperiale pavekirke, der skulle styre og kontrollere det meste af verden i de næste to tusind år. Det må vist siges at være en succes!

Det ovenstående er selvfølgelig blot en teori blandt mange, men jeg synes, den giver god mening og dertil forklarer en del af de mange uklarheder i Det nye Testamente. Det er også en lidt ky-

nisk teori, om man vil, der opfatter evangelierne og i det hele taget Det nye Testamente langt mere som politiske propagandaskrifter end som Guds eget hellige ord. Men jeg tror, det er en nødvendig proces at pille det hele fra hinanden, så at sige, for at kunne finde frem til den perle, der efter min mening stadig gemmer sig i det nytestamentlige lerkar. I hvert fald er det en nødvendig proces for mig - en teologisk proces, jeg har måttet gøre brug af, hver gang jeg skulle skrive en prædiken og ligesom bore mig ind under den tids- og stedsbestemte fortælling til den kerne af tidløs visdom, der gemmer sig under overfladen. Et hårdt og ofte frustrerende arbejde, der altid følges af en nagende tvivl om, hvorvidt denne perle eller visdomskerne overhovedet findes. Til gengæld er belønningen stor, når man indimellem oplever disse vidunderlige glimt af indsigt og skønhed, der nu og da viser sig. Altid flygtigt som elverpigernes dans i måneskinnet - og skrøbeligt, skrøbeligt som det tyndeste fine glas. Men alligevel - alligevel det hele værd!

Trosbekendelsens historie og aktualitet

Den apostolske trosbekendelse, som vi kender i dag, er blevet til over flere århundreder, før den når sin nuværende form - antagelig i 700-tallet. Det er vel rimeligt at antage, at den er opstået som et forsøg på kort at skitsere indholdet i den kristne tro ud fra evangelierne, og det er vel også sandsynligt, at den fra starten har været brugt i forbindelse med oplæring og dåb af nye kristne.¹

Tyske forskere har i begyndelsen af 1900-tallet ud fra de ældste kendte bekendelser forsøgt at rekonstruere en oprindelig treleddet trosformel, der kunne minde om Fadervor i opbygningen, men det er selvfølgelig en ren hypotese, da vi ikke kender til sådan en kilde. Den skulle lyde således:

*Jeg tror på Gud fader den almægtige
Og på Kristus Jesus hans enbårne søn vor herre
Og på Helligånden en hellig kirke kødets opstandelse*

Vi skal helt frem til det 4. århundrede, før vi støder på de første skriftlige vidnesbyrd om den såkaldt gammelromerske bekendelse, hvis datering er usikker, men den kan antagelig spores helt tilbage til slutningen af det 2. århundrede:

*Jeg tror på Gud fader den almægtige,
og på Kristus Jesus
hans enbårne søn vor herre,
som er født af Helligånden og jomfru Maria,
som er korsfæstet og begravet under Pontius Pilatus,
på tredjedagen opstanden fra de døde, opfaren til himlene,
siddende ved faderens højre hånd,
hvorfra han skal komme for at dømme levende og døde,
og på Helligånden, en hellig kirke, synders forladelse, kødets opstandelse, evigt liv.*

Som det fremgår, minder denne bekendelse i høj grad om vores nuværende – den såkaldte *Textus receptus* (den af alle anerkendte tekst), der som sagt er bevidnet i begyndelsen af det 8. århundrede.

Udbredelsen af den apostolske trosbekendelse her til lands skyldtes ikke mindst N.F.S. Grundtvigs (1783-1872) indflydelse og hans 'mageløse opdagelse' af trosbekendelsen. På et tidspunkt mente han, at den stammede direkte fra Jesus selv. Det kan man måske diskutere, men jeg kan levende sætte mig ind i hans begejstring. Grundtvig opdagede, at trosbekendelsen i gudstjenestens fællesskab omkring 'bordet og badet' (nadver og dåb) var det urokkelige grundlag, menigheden skulle bygge på, nu hvor den rationalistiske teologi havde sået berettiget tvivl om Bibelens bogstavelige autoritet. Trosbekendelsen var så at sige menighedens svar på Guds tiltale. Grundtvigs 'opdagelse' af trosbekendelsen har haft og har stadigvæk stor betydning for dansk kristen-

dom, men det er også mit indtryk, at trosbekendelsen i vore dage er noget undervurderet blandt medlemmerne af folkekirken. Jeg kender flere, der har meldt sig ud af kirken, fordi de ikke med deres samvittighed kunne anerkende trosbekendelsen. Måske skyldes det, at mange har skullet lære den udenad som konfirmander, hvilket sjældent fremmer forståelsen, men nok mest fordi den med rette er blevet opfattet som et manifest for de indviede – en form for kontraktlig forpligtelse i forhold til kirken og måske også i forhold til Gud. Det er den, der spørges til, når det skal afgøres, om man er ’rettroende’, og det skal det åbenbart tit. Men kan fremsigelsen af trosbekendelsen virkelig gælde som en form for juridisk bindende edsaflæggelse – og endnu værre som afsondring fra de såkaldte vantro?

Heller ikke den teologiske forskning synes at se mere i trosbekendelsen end ’en tidlig middelalderlig videreudvikling af den gammelromerske bekendelse fra det 3. århundrede, der på ingen måde henviser til Jesu lære og ikke er eksplicit teologisk. I sin 3. artikel byder den ikke på andet end en usystematisk opregning af trosudsagn...’²

Dertil kommer, at trosbekendelsen ofte nok er blevet opfattet bogstaveligt eller som en antagelse af givne fakta, hvilket har fået en hel del oplyste mennesker til at vende sig fra den og fra kirken – nogle gange endda med en slet skjult foragt. Og det er egentlig både synd og skam – og efter min mening også lidt overfladisk, om end forståeligt nok. Den videnskabelige metode, som er vældig god for videnskaben, er desværre ofte siden oplysningstiden blevet overført til det åndelige eller hjertelige liv med katastrofale konsekvenser til følge. Så kommer det hele til at handle om meningsløse definitioner - om hvorvidt ubeviselige påstande er sande eller falske efter min (vores) mening – om Gud *virkelig* skabte verden på 7 dage – om Jesus *virkelig* gik på vandet – om han *virkelig* opstod af graven. Men det har selvsagt intet med hjertets tillid og inderlige vished at gøre. Til gengæld kan det næsten ikke undgå at føre til menneskelig ulykke, når menneskehjertets dybe tillid på den måde bliver fordrejet til den ene rette overbevisning.

I det følgende vil jeg forsøge at nærme mig trosbekendelsen ud fra en mere poetisk tilgang. Mest fordi jeg tror på trosbekendelsen, så at sige – jeg tror, der er meget mere i den end juridiske statements for de indviede eller for den sags skyld en række definitioner af den rette tro – meget meget mere. Måske også fordi livet efter min mening bedst lader sig beskrive poetisk.

Trosbekendelsen er for mig en lovsang – et uudgrundeligt digt om Faderen, Sønnen og Helligånden – et forsøg på at trænge endnu dybere ind i treenhedens og dermed inkarnationens og menneskelivets ubegribelige mysterium: at Gud blev menneske.

Jeg forsager Djævelen

og alle hans gerninger og alt hans væsen.

Det var den nikænske bekendelse fra det 4. århundrede - der før i tiden mest blev benyttet her i landet, men fra begyndelsen af 1800-tallet fortrængte den apostolske mere og mere den nikænske ved gudstjenesten sammen med den gamle forsagelse som indledning. I dag bruger de fleste præster stadig den apostolske og kun den nikænske ved særlige lejligheder – måske fordi den alt andet ufortalt lyder noget mere pompøs end den apostolske.

Forsagelsen før trosbekendelsen benyttedes bl.a. i biskop Kyril af Jerusalems dåbsforordning fra det 4. århundrede, hvor kandidaterne tog opstilling udenfor kirken med ansigtet vendt mod vest (Egyptens slavekår, solnedgangen og dødsriget – Rom, måske?) og forsagede Satan, inden de blev 'omvendt', iført hvide klæder og ført ind i kirken mod øst, solopgangen og Paradisets nye liv til dåb og trosbekendelse.³ En reminiscens heraf findes endnu hos præster, der står vendt mod vest (menigheden) under forsagelsen, men vender sig om mod øst (alteret) under selve trosbekendelsen.

Forsagelsen er ikke mindst i kraft af Grundtvigs indsats slået an her til lands, men vistnok ikke mange andre steder. Først i 1949 bliver forsagelsen 'autoriseret' gennem en biskoppelig forordning. Dermed anerkender jeg det ondes (den ondes) eksistens som en selvstændig kraft i verden og betyder samtidig, at jeg vil bekæmpe ondskaben. Vi bliver mindet om, at Gud har en modstander ('*Satan*' på hebraisk), der går omkring for at opsluge os. At vi lever som frie mennesker i en verden på godt og ondt og derfor må vælge og kæmpe frimodigt og uden frygt. Jesus kæmpede ifølge evangeliet med Djævelen, der fristede ham til at tage magten, og også med den djævelske besættelsesmagt, der besatte mennesker og gjorde dem blinde og døve, lamme, spedalske og i det hele taget ude af sig selv.

Jeg har somme tider tænkt på, om der skulle stå en noget mere konkret ondskab bag forsagelsen. Den ældste menighed var en kæmpende undergrundsmenighed, der bl.a. definerede sig selv i modsætning til 'denne verden', kejseren, Rom, og jeg ville derfor ikke finde det usandsynligt, at den indledende forsagelse oprindeligt gjaldt netop denne verdensorden. Dette bekræftes af Lukasversionen af Jesu fristelse i ørkenen (Luk. 4,1-13), hvor Djævelen selv hævder, at han har fået magten over verdens riger, og at han giver den til hvem, han vil. Verdens riger er i den forstand Djævelens værk.

Hvis vi lytter til Jesu lignelser, anser de nok spørgsmålet om det onde for at være irrelevant. Ikke fordi det onde ikke findes, men fordi, det véd enhver. Ethvert normalt menneske véd, hvad der er godt og ondt ud fra sin sunde fornuft. Men ét er at vide, et andet er at handle i overensstemmelse med sin viden, og det er måske denne sære – djævelske - pervertering, der er det virkelige problem – at det onde ofte undskyldes og accepteres af andre såkaldt højere hensyn end hensynet til det enkelte menneske. Når det, som enhver ved, er ondt, overses, accepteres eller ligefrem sættes i system og hyldes som et gode – f.eks. af hensyn til almenvellet. Når volden systematiseres for eksempel gennem dødsstraf, slaveri, krig, fængsling, tortur eller isolation, fattigdom, sult,

gældsætning eller enhver anden form for frihedsberøvelse. Når det onde *godkendes*, er vi virkelig på den.

Men det poetiske og smukke ved forsagelsen før selve trosbekendelsen – og den væsentligste grund til, at vi bør holde fast i den - er imidlertid nok, at livets eller for den sags skyld Guds skyggeside dermed fremhæves, så vi bedre kan se det, som trosbekendelsen først og fremmest handler om. Vi begynder så at sige i det mørke, der ruger over verden og over mig selv og træder derfra ind i det himmelske lys. På den måde bliver trosbekendelsen til en skabelseshymne med de gentagne bibelske temaer: fra mørket til lyset, fra løgnen til sandheden, fra døden til livet, hjem fra det fremmede. Og så er det jo altid godt at markere den dialektiske modsætning til det, man hylder.

Jeg tror på Gud fader

den almægtige, Himlens og jordens skaber...

Hvad er det egentlig, vi siger, vi tror på, når vi siger, vi tror på Gud? Siger vi for eksempel, at vi tror på, at Gud er til? I modsætning til de såkaldte ateister, der angiveligt ikke tror på Guds eksistens? Jeg mener ikke, dette spørgsmål har været relevant for den tid, hvor trosbekendelsen blev affattet. Det, de kaldte Gud, var en integreret del af tilværelsesforståelsen og stod ikke til diskussion. Der var ingen ateister i vores betydning af ordet før oplysningstiden i 1700-tallet. Evangeliet handler ikke om, hvorvidt Gud er til, men om, *hvordan* den Gud er, som er. Og evangeliets konklusion er i mangt og meget et opgør med de vante gudsforestillinger.

På Jesu tid kunne senatet i Rom ophøje særligt fortjenstfulde mennesker til guder og gudesønner, som det skete med Julius Cæsar og hans adoptiv søn, den senere kejser Augustus og mange andre. Der var det græske parnas af olympiske guder for forskellige forhold i tilværelsen – hver med deres dramatiske fortællinger tilknyttet som spejl af menneskelivet – mere eller mindre skildret som mennesker i overstørrelse. Det samme billede finder vi her i Norden med Asgårds forsamling af guder og de mange stærke livsfortællinger, der knytter sig til dem. Og så var der jo den jødiske, den ene sande Gud, som de hævder – skaberen og opretholderen – ikke blot af jødefolket, men af hele verden. Men også denne Gud skildres i Bibelen ofte som en hersker, der kan tale og handle og blive vred og fortryde sin vrede og vise barmhjertighed osv. Ganske som alverdens mange konger og kejsere, der i mangt og meget synes at være forbilleder for mange af gudsforestillingerne. Alle disse gudsforestillinger har spillet en afgørende rolle i menneskers liv – på godt og ondt selvfølgelig – også min egen forestilling, der fra barnsben har været knyttet til en særdeles majestætisk og stor person derude et sted, som det nok var bedst at stå sig godt med.

Det billede, der for mig kommer nærmest til denne almægtige Gud, er Michelangelos billede i Det Sixtinske Kapel i Rom af Gud, der skaber liv i den sløve Adam med spidsen af sin finger, mens Eva kigger forførende frem bag Guds brede ryg. Dette gudsbillede mindede i mangt og meget om min store hvidhårede præstefar, så jeg forstod godt udtrykket Gud fader. Denne Gud kunne jeg bede til i min aftenbøn om at passe på os alle sammen, og vi takkede ham ydmygt før hvert måltid for alle hans gode gaver. Og så er jeg jo vokset op ved foden af kirken i samklang med gudstjenester, klokkeringning og meget mere, som alt sammen var med til at forme et ydmygt og måske ikke så lidt frygtsomt gudsforhold i mit barnesind. Du skal frygte og elske Gud! som Martin Luther skrev igen og igen i sin berømte katekismus, som generation efter generation af danskere har skullet lære udenad i skolen, og som på linje med trosbekendelserne har rang af bekendelsesgrundlag for folkekirken.⁴ Du skal frygte og elske Gud! Så det gjorde jeg jo nok – ligesom jeg frygtede og elskede min far. Og der var en hel del, som denne gode Gud fader helst ikke så – på trods af alles forsikringer om Guds kærlighed. Og så var der jo Djævelen, som jeg også kendte godt og frygtede rent fysisk, og et Helvede, der ventede de onde efter døden i al evighed.

Før sang man roligt salmer i fattet tro på Gud. Men gammel enfold falmer som løv og slettes ud i denne jævndøgnstid, hvor hjerterne er delte og med sig selv i strid. Sådan skrev Ole Wivel i 1959 i sangen til Båring Højskoles indvielse: Der truer os i tiden - med noget, der ligner en hyldest til gamle Ane i Kæret, der levede og døde på sin afklarede, enfoldige tro på Gud. Min far havde i øvrigt Rembrandts billede af 'Gamle Ane' hængende i guldramme på sit kontor – den milde gamle kone med sin bibelbog eller måske Luthers Postille, der har holdt øje med mig gennem min barndom. Jeg tror, drømmen om Gamle Ane lever i os alle, men jeg tror også, det er en drøm. Hjerterne har såmænd altid været delte og med sig selv i strid, selv om de ikke altid har fået lov til at lade denne strid komme til udtryk. Guds Ord var ikke noget, der stod til diskussion – slet ikke i enevældens tid. Men denne undertrykte kamp er vel i virkeligheden vort adelsmærke som frie mennesker i erkendelse af, at vi er levende individer og ikke bare dresserede dyr. Du skal frygte og elske din tvivl og dit stridende menneskehjerte, kunne man sige.

Det, vi kalder Gud, og som vi udmaler med så mange billeder, forbliver skjult for os. Transcendent, som det hedder om det, der overgår vores forstand. Det, vi kalder Gud, er, og det er farligt at sige mere. Gud er Gud, som Petter Dass synger.

I den eskimoiske kultur talte man om *Sila*, når man skulle benævne det, vi kalder Gud. Sila er også ordet for 'vej' – måske fordi vejret er overalt og er så forskelligt – bevægende som vinden og ånden. Fra det frygtelige tordnende hav til solens spil i den lille vandpyt. *Silarsuaq* (det store vej) betyder 'hele verden'.

I Johannesevangeliet kapitel 4 taler Jesus om Gud som ånd, der ikke skal tilbedes i templer eller på hellige bjerge, men i ånd og sandhed (24). Den såkaldt apofatiske (tavse) teologi, der stammer fra det 5. århundrede, men har rødder helt tilbage til de hinduistiske vedaer fra det 4. årh. f. Kr., kender et mystisk ritual, hvor der først siges en del om Guds væsen (god, kærlig, almægtig osv.), hvorefter det modsatte med lige så stor vægt udtales. I denne tilsyneladende selvmodsigelse opstår der en stilhed i sindet – en dyb erkendelse af ordenes magtesløshed og Guds uudgrundelighed – og det er først i denne stilhed og intellektuelle magtesløshed man kan erfare et glimt af Gud.⁵ Som den guddommelige stilhed, der opstår efter en fuldendt klassisk symfoni, men som desværre næsten altid afbrydes af såre menneskelige klapsalver.

Måske kan vi tyde dette eller hint i vores liv som Guds spor eller Guds aftryk, men det er som sagt farligt at beskrive det, for det, vi siger om Gud, er ikke nødvendigvis særligt guddommeligt. Der er altid noget andet og mere ved Gud, end det vi siger, og vi har en stærk tilbøjelighed til at bemægtige os Gud med vores egne højst menneskelige idealer og drømme. Det, vi siger om Gud, handler om vores gudsforhold – ikke om Gud som sådan. Ingen kan se Gud, hedder det i Bibelen – ja, man skal end ikke gøre sig noget billede af Gud, som der står i det 2. af De ti Bud. (2. Mos. 20,4ff). Eller udtale Gud navn. Det er alt for farligt at definere Gud, for ord og billeder besnærer os, driller os og løber af med os, så vi tager Gud til indtægt for vore egne idealer. *'Jeg er den, jeg er'*, siger Gud til Moses, da han spørger om Guds navn (2. Mos. 3,14). *'Mine veje er ikke jeres veje'*, siger Gud ifølge profeten Esajas (55,8). Alligevel knytter Det gamle Testamente nogle kendemærker til jødernes Gud som opmærksomhed på sit udvalgte folk og befrielse fra trældom og undertrykkelse – det vil sige retfærdighed, kærlighed, barmhjertighed. Alt det, man beder 'den der lytter' om – f.eks. i Fadervor (Matt. 6,9-13).

Men den Gud, jeg tror på, er frem for alt den Gud, Jesus forkyndte og så at sige var, og det er også den Gud, trosbekendelsen udmaler for os med sine billeder: far, almægtig, skaber af alt, hvad der er til. Men det kræver en del overvejelser, for dermed siger vi også, hvem Gud *ikke* er for os. Gud er ikke specielt kejseren eller kejserens guder – ej heller jødernes eller grækernes eller noget andet folks særlige Gud. Nej, den Gud, jeg tror på, er ifølge Jesus *ligesom* det enkelte menneskes kærlige far, beskytter og egentlige ophav. Den gudsforestilling, der for mig at se lyser ud af evangelierne, er en forestilling om det enkelte undertrykte menneskes forsvarer overfor

alverdens 'normale', magtfulde guder – f.eks. min egen barndoms Gud. Som Jesus, der forsvarer kvinden, der blev grebet i hor eller børnene eller kvinderne eller toldere og syndere eller røveren på korset eller dem, der korsfæster ham.

Trosbekendelsens Gud er i den forstand ikke en herskergud, der 'regerer', som det ellers hedder i omkvædet til gudstjenestekollekterne, hverken menneskers adfærd eller verdens gang efter sin mægtige vilje – det har i virkeligheden altid været op til mennesker selv som frihedens og ansvars besværlige (op)gave, og lige godt er det ikke altid lykkedes. Ej heller er der tale om en *Father Christmas* i amerikansk forstand, der giver gode gaver til dem, der gør hans vilje, mens de andre ingenting får. Men det betyder som nævnt ikke, at Gud så også har trukket sig tilbage fra verden, som man ellers godt somme tider kunne få en bitter fornemmelse af, og som de såkaldte deister hævdede det i 1700-tallet. Tværtimod. Han er for den troende, som vi siger om Kristus i nadverritualet 'levende til stede iblandt os med al sin kærligheds rigdom' – med sit ord og med sin ånd. 'Guds rige er midt iblandt jer', siger Jesus i Lukasevangeliet (17,21). Nærmere kan det vel ikke komme. Det vil sige tilgængeligt for enhver, der kan se og høre og mærke. Guds rige er jeres liv her og nu.

Så den Gud, Jesus og trosbekendelsen taler om, er en ganske anderledes provokerende Gud end de sædvanlige magtfulde guder, mennesker til alle tider har skullet bøje sig for. Det er en Gud, der kalder på en omvurdering af vore allermest indgroede og normale værdier. Den Gud, jeg tror på og bekender mig til, er den Gud, der tror på os – som giver os liv og frihed og ansvar.⁶ Ganske modsat denne verdens herskere og deres guder, der tager liv og ansvar og frihed fra mennesker og reducerer dem til nyttige undersåtter og slaver – til middel for deres egen eller statens magt. Forestillingen om Gud handler i høj grad om forestillingen om mennesket.

Man kan måske illustrere den gudsforestilling, Jesus forkynder ved at betragte ordet 'nåde'. *Gratia* på latin. Ordet kan med lige stor ret opfattes vidt forskelligt, alt efter om man opfatter det juridisk eller eksistentielt. Juridisk set kender vi udtrykket 'at lade nåde gå for ret' – dvs. frifinde den skyldige f.eks. af menneskelige hensyn. Hvis Gud i den forstand er en nådig Gud, hvad mange jo vil mene, så frifinder Gud altså det skyldige og for så vidt dømte menneske, og mange vil mene, at det netop var den frifindelse, Jesus kom for at forkynde i ord og handling.

Men hvis man nu oversætter det latinske '*gratia*' med 'ynde', så Gud ikke så meget er en nådig Gud, som en yndefuld (*gratios*) Gud, så falder for mig at se hele det juridiske aspekt som et korthus til fordel for – ja, for skønheden. Den skønhed, vi genkender som livets dybeste og sandeste udtryk. Gud er hverken vred eller barmhjertig – Gud dømmer ingen, men *er* blot som et udtryk for den absolutte levende og virkende skønhed, vi ofte kalder kærlighed - den yndefulde kærlighed, som blev kød og blod i Jesus menneskesønnen. Meningen med ethvert menneskeliv. Selve dit liv ret beset. Ja, hvis den Gud, jeg tror på, er en yndefuld Gud, så er det gudskabte liv også, når alt kommer til alt, et smukt og yndefuldt liv. Det er Guds skønhed, jeg bøjer mig for af betuttet glæde – ikke Guds nåde.

Det er et godt spørgsmål, om trosbekendelsen ikke blot skaber sin gudsforestilling ud fra det bedste, vi ved i menneskelivet eller fra vores inderste længsel – altså f.eks. en kærlig far eller mor og en retfærdig herremand eller konge. Er religion i den forstand - som hævdet af bl.a. Sigmund Freud - en illusion – en projektion af vore inderste længsler? Og det er selvfølgelig en mulighed, man ikke kan afvise. Alligevel vil jeg mene, at et udsagn eller en påstand får en vis troværdighed, når det har klangbund i min egen erfaring og dermed vækker glæde og genklang i mit eget hjerte. Lidt ligesom en forelskelse. Som Grundtvig synger: *Verden tænker, det er tant, hjertet føler, det er sandt, at til støv er dalet ned livet i Guds kærlighed.*⁷

Det var måske det, de gamle omtalte som 'båret af Helligånden'. Denne dybe vished om, at noget er sandt. Om det så også 'blot' var udtryk for en menneskelig længsel, så kunne man vel med Karen Blixen sige, at længslen i sig selv er bevis nok på, at det, man længes efter, findes.

Psykologen C.G. Jung (1875-1961) blev en gang i et interview med schweizisk tv spurgt, om han troede på Gud, og han svarede: 'Nej, jeg ved det'. Der er ikke noget 'måske' eller 'det tror jeg nok' ved troen på Gud. Som det hedder i Hebræerbrevet (11,1): *Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses*'. Søren Kierkegaard taler om troens 'spring' ud i det uvisse – ud på de 70.000 favne, for om Gud kan vi intet vide med sikkerhed – ikke andet end at Gud er. Derfor er troen aldrig færdig, men altid undervejs i en bestandig søgen eller kamp. I den forstand er det relevant at spørge, som mange har gjort, om tro og religion - religion forstået som det endegyldige og indiskutable svar på livets spørgsmål - egentlig har noget med hinanden at gøre?

Gud fader

At sige far som det første, man siger om Gud, er et helt afgørende udsagn. Man kunne jo – også ud fra Bibelen – have sagt så meget andet magtfuldt. Men vi siger far, fordi Jesus åbenbart gjorde det og dermed for at vise, at vores forhold til Gud først og sidst er som et familiært kærlighedsforhold, som vi kender det fra et godt hjem. Man kan indvende, at 'far' kan være en tvetydig titel, men jeg vil ikke opfatte det for bogstaveligt eller eksklusivt patriarkalsk som det mandlige – strenge - overhoved for en familie. Jeg opfatter det langt mere inkluderende som mit ophav – billedet kunne lige så godt beskrive min mor eller min familie, der jo også har lod og del i, at jeg netop blev mig, som dermed har givet mit liv på jorden indhold, mening og ikke mindst hjemlighed, og som altid vil lytte til mig og være med mig, hvor skæbnen end fører mig hen. Som David Steindl-Rast formulerer det i 'Deeper Than Words': 'Gud er den opmærksomme lytter, for hvis skyld vi gør vores liv til en fortælling'. Det, at vi umiddelbart formulerer alt, hvad vi oplever – altså fortæller vores historie – om end blot i tankerne, peger hen på en, der lytter. Hvorfor skulle vi ellers gøre det? Hvem er det, der f.eks. lytter til vores evindelige selvbekendelser i ulvetimerne? Hvem er det, vi taler med?

Det er vigtigt, at det er Gud, der er 'den første lytter' til mit livs fortælling, for som Søren Kierkegaard hævder, har vi altid uret overfor Gud⁸ – ikke fordi Gud er Gud, men fordi vores forhold til Gud er et kærlighedsforhold, hvor det som bekendt ikke drejer sig om at have ret. Overfor den, der elsker mig, behøver jeg ikke anstrenge mig for at gøre min fortælling bedre, end den er – anstrenge mig for at være god nok eller retfærdiggøre mig selv – sådan som jeg jo ellers næsten altid forsøger overfor mine medmennesker.⁹ For jeg ved, at min mangelfulde og til tider fortvivlede fortælling altid bliver taget alvorligt, som den er, og ikke blot taget alvorligt, men dermed også skattet og elsket. Uden videre. Jeg tror på, at jeg aldrig bliver forkastet som det menneske, jeg er. Esajas har en vidunderlig smuk formulering af Guds trofaste kærlighed: *Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig* (49,15). Kun min forstillelse bliver gennemskuet, forstået og lagt til side med et smil.

Far indikerer endvidere, at vi taler om en personlig Gud, hvad der er meget naturligt, eftersom vi selv er personer, skabt i Guds billede, som det hedder i skabelsesberetningen. Mit gudsforhold er et personligt forhold, der bl.a. indebærer en løbende samtale. En af dem, der bedst har beskrevet dette forhold, er den østrigsk-israelske filosof og teolog Martin Buber (1878-1965), der bl.a. i bogen 'Ich und Du' fra 1922 (dansk oversættelse 'Jeg og Du' 1964) fremhæver den afgørende forskel på forholdet til en genstand 'det' og til en person 'du'. Han taler bl.a. om Gud som et Ur-du – altså ethvert 'du's moder. Men det betyder vel at mærke ikke, at jeg dermed opfatter Gud som en person 'derude et sted'. Den engelske biskop J.A.T. Robinson (1919-1983) forargede store dele af sin kristne samtid i 1963 med bogen 'Honest to God', der bl.a. ud fra den tysk-amerikanske teolog Paul Tillich's (1886-1966) og Dietrich Bonhoeffer's teologi plæderede for afskaffelsen af Gud som et supervæsen derude til fordel for Gud som kærlighed – den kærlighed, som med Paul Tillich's ord er 'Tilværelsens Grund'.

I mine første mange år som præst fulgte jeg lydigt ritualets autoriserede forordning om at vende mig mod alteret – mod øst – når jeg bad de liturgiske bønner – angiveligt til Gud 'derude et sted'. I de senere år valgte jeg dog at vende mig mod menigheden, dels så den bedre kunne høre, men ikke mindst fordi jeg forestillede mig Gud i 'mellemrummet' mellem præst og menighed i den guddommelige samtale, som gudstjenesten vel også forestiller.

At kalde Gud far indebærer endvidere to ting, som især Johannes og Paulus gør opmærksom på i deres breve i Det nye Testamente (f.eks. 1. Joh. 3,1 og Rom. 8,16-17): at vi er Guds døtre og sønner med alt, hvad det indebærer – børn af huset så at sige eller dele af familien og den dermed følgende hjemlighed og uforbeholdne kærlighed. Det er dér, jeg hører til i dette familiære og betingelsesløse kærlighedsforhold med Gud og med min næste. Og Paulus går videre og hævder logisk og juridisk, at hvis vi er børn af huset og ikke bare slaver, er vi også arvinger – arvinger til Guds rige. Det er altså ikke noget, vi skal kæmpe os frem til – vi har det allerede som vores retmæssige ejendom.

Den almægtige hjemlighed

Det er dette kærlighedsforhold som mellem børn og forældre i en god og tryk familie, der bestemmer indholdet af det efterfølgende 'almægtig', som oprindeligt er en herskertitel (*pantokrator* på græsk) i lighed med 'Guds Søn', 'Verdens frelser' osv. Min Gud og far er selvfølgelig så lidt som kongen eller kejseren var det, almægtig i den vulgære betydning, at han kan alt. Det giver ingen mening logisk set – og heller ikke teologisk, for det rimer hverken med den virkelighed, der oplever tilværelsen langt mere vilkårlig og uretfærdig end styret af en almægtig Guds hånd eller med budskabet om den lidende Gud, der lægger sit liv og skaberværk i menneskehænder. Hvis Gud virkelig kunne alt, hvorfor gør han det så ikke? Eller hvis den almægtige Gud er god, hvorfor viser han det så ikke? Så er der ikke langt til den Gud, som jøderne i koncentrationslejren Auschwitz efter sigende på et fælles eftermiddagsmøde førte retssag mod og dømte til døden på grund af grusomhed mod sine egne børn.¹⁰ Enten må en 'almægtig' Gud være grusom eller også selektiv, så han vælger at holde hånden over nogle, men ikke over andre. Lige slemt bliver det, og man kunne overveje helt at fjerne ordet fra trosbekendelsen, fordi det virker mere forvirrende end fremmede for forståelsen af Bibelens Gud.

Almægtig i betydningen 'i stand til alt' går i hvert fald ikke, når jeg skal tale om Gud. Alligevel er betegnelsen på en måde selvfølgelig, når man taler om Gud, fordi Gud slet ikke er sammenlignelig med denne verdens mægtige, men er lutter kærlighed. Det er den faderlige kærlighed – og kun den – der er almægtig i den forstand, at kun kærligheden formår at fastholde mit livs mening, selv når det forekommer aldeles meningsløst, når jeg bliver ramt af ulykke, tab, livslede, skyld eller angst. Jøderne i Auschwitz, der dømte Gud til døden, deltog alle i den efterfølgende aftenbøn.

Det bunder i den menneskelige visdom, at meningen med livet ikke er identisk med gode kår, magt eller anseelse, rigdom og succes. Alt det, vi måske kunne forvente fra vores 'almægtige' Gud som gave eller belønning. Sådan som vi jo har indrettet vores liv her på jorden med straf og belønning som drivkraft for vores stræben. Men livets mening er langt dybere forbundet til følelsen af hjemlighed – at vide at jeg hører til – uanset hvordan det så ellers går mig her i livet.

At føle sig fremmed i livet er til gengæld langt mere smerteligt end ringe kår, afmagt eller andres foragt, fattigdom og ulykke. Alt det, man nødvendigvis må anse for en 'almægtig' Guds straf. Han kunne godt, men han vil ikke! Denne frygtelige fremmedgjorthed og dybe ensomhed er vores egentlige fortvivlelse – den egentlige synd, som Bibelen taler om, ja, måske endda handler om. Store dele af Bibelen handler i hvert fald om at måtte forlade hjemmets tryghed og blive kastet ud i det fremmede for så at vende hjem igen. Måske.

Mit eget skoleeksempel på fremmedgjorthed går tilbage til 2. klasse. Jeg var kommet for sent, og klassen var allerede i gang med at synge 'Ingen er så tryk i fare'. Så jeg turde ikke gå ind, men gik

hjem igen og fortalte far, at skolen var lukket. Jeg har aldrig glemt denne lille episode hin smukke augustmorgen i 1956 - måske fordi den er klassisk. Fremmedgjortheden (synden) opstår af frygt, og dens kendemærke er løgner og dermed dolkestødet mod hjemligheden og dem, man elsker. Frygt og løgn har forfulgt mig siden gennem hele min skoletid – ja, gennem hele mit liv og skabt en dyb længsel efter sandhed, åbenhed og pulserende hjemlighed.

Mit gudsforhold ligner altså ikke en eller anden handelsaftale om guddommelig hjælp til at realisere mine ønsker eller afskaffe mine lidelser til gengæld for min trosbekendelse, men er et *ubrydeligt* kærligt og eviggyldigt fællesskab med og tilhørsforhold til livet selv. Hjemlighed i livet. Min Gud er ikke 'med' mig eller holder hånden over mig i den forstand at han sikrer mig og mine mod ulykke, tab og lidelse og skænker mig gode kår eller sejre i livets kampe, hvis jeg tror nok på ham, gør hans vilje eller beder længe og inderligt nok om det. Gud er heller ikke 'med' mit fædreland, som mange fædrelandssange ellers synger om, og da slet ikke frem for andres fædrelande. Den højtbesungne fædrelandskærlighed er et godt billede på gudsforholdet, men den er kun et billede, og de to forhold må ikke forveksles. Min Gud er i langt højere grad det fællesskab, jeg selv og hele skabningen lever og røres og er i, som Paulus ifølge Lukas udtrykker det i sin Areopagostale (Ap.G. 17,28). Mit sande hjem så at sige. Som fisken, der svømmer og lever og er i det vand, den intet kender til (og sikkert ville benægte, hvis den blev spurgt), for den kender ikke andet. Men uden vandet ville den ikke være mange sure sild værd.

Skaberen

Den afgørende modsætning mellem Gud og 'verden' kommer til udtryk i den næste sætning om Gud: himlens og jordens skaber. Jorden med alt, hvad der er på den, er Guds. Se f.eks. Salme 24: *Jorden med alt, hvad den rummer, verden og dens beboere, tilhører Herren, for han har grundlagt den på havene, grundfæstet den på strømmene.*

Jorden er altså *ikke* vores – *ikke* kejserens – ikke herremandens eller kreditforeningens. Det, som er kejserens, er intet i forhold til det, som er Guds. Blot en lille mønt med hans billede på (se Mark. 12,13-17).¹¹ Som forældre, der skaber en familie af kærlighed, skabte Guds kærlighed alt, hvad der er, lige midt i mørket og tomheden, sådan som det beskrives i Bibelens påfaldende ikkevoldelige skabelsesfortællinger. Ud af intet skabte Gud lys og rum og væren, så jeg kunne leve og ånde frit. Samtidig indsatte Gud mennesket, 'skabt i Guds billede, så de lignede ham' og gjort levende med Guds egen ånd, med ansvar for det hele og dermed også for hinanden.

Ikke mindst skabelsesmyterne har givet stof til billedet af Gud som en husbond og mennesker som forvaltere af Guds ejendom. Menneskets opgave og mening i livet er altså at passe godt på Guds jord og på hinanden, så alle – såvel mennesker som dyr - har nok, og ingen lider nød. '*Den mark, som blev min, var altid dog din*', som vi synger til høstgudstjenesten.¹² Det er et smukt billede, der taler om Guds mening med menneskelivet. Samtidig taler skabelsesberetningerne imod enhver eksklusivitet – enhver form for 'dem og os'. Vi er jo *alle* Guds skabninger – Guds folk og Guds forvaltere – og som sådan elsket inderligt af ham og pålagt det samme ansvar. Som omkvædet til den første skabelseshymne - siger det: *Og Gud så, at det var godt!* Her er ikke forskel på folkeslag, køn, race, titel, alder eller religiøs status – ven eller fjende. Aller er vi 'underlagt' Guds evige og uforanderlige skabende kærlighed. Det er det, jeg tror på, når jeg bekender min tro på Gud som almægtig, kærlig far og skaberen af himmel og jord.

Trosbekendelsen er i ét og alt en provokerende hyldelse til kærligheden og dermed til menneskeliv i overflod og frihed for hele Guds skabning, og samtidig er den ligesom Bibelen en hård og lige så provokerende dom over 'systemers' og imperiers voldelige og økonomiske magtudøvelse og undertrykkelse af Guds mennesker. Dette bliver endnu tydeligere udviklet senere i trosbekendelsen.

Civilisationen

Et af verdens første bysamfund var Uruq, der opstod i landet mellem Eufrat og Tigris for omkring 6.000 år siden. Det byggede på tanken om, at man i fællesskab kunne nå mere end den enkelte, familien eller klanen kunne. Måske handlede det oprindeligt om en fælles indsats for overrisling eller en fælles indsats mod oversvømmelse, men givetvis også om en beskyttelse mod fjender udefra. Og det virkede. Man anslår, at omkring 30.000 mennesker levede sammen i Uruq. Men snart melder sig civilisationens skyggeside. Der går forbavsende få år, før vi møder den første konge og dermed det første klassesamfund. Det var fint nok med den fremadskridende specialisering i forskellige håndværk, skrivere m.v., men såvel friheden som ligheden går tabt i det kongelige hierarki – og sådan har det vel været mere eller mindre lige siden. Snart dukker også det først kendte imperium op, der strakte sig fra Den persiske Golf til Middelhavet. Det imperiale Babelstårn var en realitet med folkemord og nedslagtninger af enhver art til følge. Brodermordet. Magtbegæret. Den eskalerende vold. Det er måske ikke tilfældigt, at det var den fredløse Kains søn Hanok, der grundlagde den første by (1. Mos. 4,17).

Jeg tror, det er denne blodige skyggeside ved civilisationen, der på et tidspunkt vender begejstringen for fællesskabets muligheder til længsel mod det førcivilisatoriske liv – men der er ingen vej tilbage. Porten til Paradis er bevogtet med flammesværd, for at det ikke skal være bare pjat. Og så melder civilisationskritikken sig. Der har selvfølgelig været oprør, og for kongerne var de indre fjender nok så farlige som de ydre, som det fremgår af deres gravskrifter. Men en væsentlig form for civilisationskritik giver sig udslag i opkomsten af de senere så store religioner, der tilsyneladende opstår nogenlunde samtidig i Mellemøsten, Indien og Kina imellem det 8. og det 2. århundrede før Kristus: Hinduismen, Buddhismen, Jainismen, Konfucianismen, Daoismen, Jødedommen, Parsismen, den græsk filosofi m.m. Den tyske psykiater og filosof Karl Jaspers (1883-1969) kaldte denne tid for axialperioden, der indvarsler en ny tid i menneskehedens historie, måske opstået under trykket fra mere og mere uudholdelige sociale forhold under de gamle imperier. Man kunne måske samle dette 'humanistiske' oprør i et enkelt fælles slagord, som antagelig stammer fra den kinesiske filosof Kungfutse (o. 551-479 f. Kr.): *Du skal opføre dig mod andre, som du vil, at de skal opføre sig mod dig.*

En af filosofierne i den nye bevægelse er typisk nok det, som inderne kalder *Ahimsa*, ikkevold. Især i Indien formuleres denne ahimsa, bl.a. gennem jainismen, der var Mahatma Gandhis forfædres religion. Man kan også sige, at den nye bevægelse for første gang lægger vægt på det enkelte menneske – individualismen ser dagens lys. Men dybest set tror jeg, bevægelsen udspringer af den civilisationskritik, der fremkom under tryk fra en mere og mere uudholdelig, kynisk, umenneskelig og hensynsløs civilisation, hvor de værste kræfter i mennesket havde fået frit løb blandt de 'guddommelige' herskere og tyranner.

De nye filosofier og religioner er netop advarsler til magtens mennesker imod at give disse kræfter frit spil – imod at gøre sig selv til uindskrænkede guder med ret til alt – imod at betragte mennesker alene som almue, undersætter eller som middel for deres egen vej til magten. Det er advarsler mod klassesdelingen i samfundet og mod de sociale uligheder. Advarsler mod krig som middel overhovedet. Vi kender det fra de gammeltestamentlige profeters hudfletning af diverse 'ugudelige' konger, der blot gjorde, hvad der passede dem.

En af de få, der lyttede til de nye tanker, var den indiske kejser, Ashoka (304-233 f.Kr.). Han havde erobret hele det indiske kontinent, da han pludselig har fået nok af vold og drab, og under indflydelse af Buddha skaber han faktisk et ikke-voldsrige i en menneskealder. Men ellers må man jo nok sige, at de nye tanker taler for døve øren – især hos konger og kejsere. Og det gør de for så vidt stadig. Nu med skræmmende effektivitet i kraft af en formidabel våbenteknologi. Atommagterne kan på et øjeblik udslutte alt liv på jorden 122 gange!

Det tabte paradís

Måske handler paradismyten også om det. Det mener bl.a. John Dominic Crossan i bogen *'In Search of Paul'*,¹³ hvor han prøver at åbne for en mere social forståelse af syndefaldet end den sædvanlige individuelle. Måske var det netop civilisationens opkomst, der var resultatet af at spise af kundskabens træ – den indlysende fornuftige civilisation med statsdannelse, hierarkier, riger og imperier, der kunne stå sig mod naturen og mod fjenderne og skabe tryghed for indbyggerne. Men spiser I af den, mister I både Gud og livet. Da skal I for alvor dø! eller dø døden! advarer skaberen forgæves. Man mistede så at sige sin menneskelige gudgivne uskyld i det frie og selvberørende liv i naturen, hvor alt kan ske, til fordel for den civilisation eller måske domesticering, der altså slet ikke var Guds mening med hans skaberværk. Eller var det?

Eva fik tæmmet Adam, og Adam lod sig alt for villigt domesticere, for 'milde kvinder, hvor har de magt', som Johannes V. Jensen hævder. Så kom brodermordet, hvor den frie hyrde dræbes af landmanden, der skal bruge al jorden til at dyrke korn, og som sidder tungt på sine tyve tønder land med sine afgrøder og sine stude og sin familie. Men friheden råber til Gud fra jorden. Det var ikke Guds mening med mennesket, at man alene skulle dyrke jorden frem for Gud, hvis man kan sige det på den måde. Guds mening med mennesket var frihed og harmoni med den natur, Gud havde skabt som rum for mennesket, men i stedet kom hele denne opstiltede og kunstige civilisation, som har præget vores verden lige siden. Babelstårnmyten advarer om, at intet synes umuligt for mennesker, der går sammen om projekter, men det var ikke Guds mening, så han skabte sprogforvirring for at hjælpe mennesker tilbage mod deres egentlige bestemmelse.

Hele tiden søger jødernes Gud at få folket på rette vej – dvs. at leve livet efter Guds mening: i frihed og uden frygt. Slavekårene i Egypten var i den forstand umenneskelige, fordi folket blev reduceret til middel for Faraos umættelige magtbegær. Derfor fører han folket i frihed og tilbyder dem frihedens pagt, hvor det vigtigste bud måske er buddet om sabbatten – kendemærket om noget på Gud og på Guds folk. Således Walter Brueggemann, der i sin bog *'Sabbath as Resistance'* fra 2014 trækker linjer fra slavetilværelsen i Egypten til vore dages stress og meningsløse jag efter mere forbrug.

I begyndelsen var friheden, og friheden var hos Gud, og friheden var Gud. Men så kom staten, og mennesket sagde farvel til friheden, og Gud blev til statens Gud, der skulle sikre civilisationen. Selv Gud blev domesticeret og fornuftig og boede nu i dertil indrettede templer og blev dyrket som en anden kejser. Og nu har civilisationen været så længe, og vi er i den grad faldet til patten, at ingen længere stiller spørgsmål eller lytter til den frihed, der stadig råber til os fra jorden: Hvor er Abel, din bror?

Atomfysikeren Jens Martin Knudsen (1930-2005) sagde en gang i et foredrag, at videnskaben nok med tiden kunne svare på spørgsmålet om *hvordan?* - men ikke på spørgsmålet *hvorfor?* Snart har vi afdækket, *hvordan* livet er blevet til gennem det såkaldte *'Big Bang'* og de mange milliarder års eksplosive udvikling af universet, relativitetsteorier og kvantemekanik, og det er utroligt spændende videnskabelige opdagelser, der fra begyndelsen af det 20. århundrede har rystet naturens ellers så sikre newtonske grund.

Men spørger man, *hvorfor* livet er blevet til, kan videnskaben næppe hjælpe os. Der må vi spørge vort eget hjerte og lytte til de gamles erfaringer og mystiske åbenbaringer. Bibelen siger: af kærlighed til livet og ikke mindst til mennesket skabte Gud alt. For menneskelivets skyld. Vi fik så at sige livet som ren og skær gave, givet betingelsesløst af glæde med befaling om at leve det. Og den gave kan man jo så tage imod med tillidsfuld, glædelig og forundret forventning, som børn og barnlige sjæle gør det. Man kan selvfølgelig også i mistro, angst og tvivl spørge til hensigten og formålet med det hele, sådan som mange gør som voksne, indtil vi måske på vores gamle dage bliver troende som spædbørn igen. Indtil vi kommer hjem så at sige, og det gør vi før eller senere – i hvert fald ifølge trosbekendelsen.

Vi slipper ikke for spørgsmålene om livets mening – livets 'hvorfor?'. Vi slipper ikke for ørkenvandringens og frihedens fortvivlelse, som måske er den egentlige årsag til såvel Bibel som bekendelse. Vi må ud, før vi kan komme hjem. Vi må (for)tvivle, før vi kan tro.

Den Gud, jeg tror på, er kærligheden selv, som Johannes skriver (1. Joh. 4,8), men kærligheden kan kun udfolde sig i frihed. Under tvang dør den. I gartnerhænder går den ud, som Poul Henningsen skriver om kærlighedens vilde blomst. Kærligheden er så at sige sit eget formål – den er kun underlagt sig selv – er sin egen skabende mening. Skabelsen har således intet andet formål end netop skabelse. Livets mening er på den måde livet selv. Umotiveret spontan livsudfoldelse, om man vil.

... og på Jesus Kristus,

hans enbårne søn, vor herre, som er undfanget ved Helligånden, født af jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til himmels, siddende ved Gud faders den almægtiges højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.

Fra den universelle skabergud og far bevæger vi os nu ned på jorden, til Palæstina i begyndelsen af det første århundrede ifølge vor tidsregning – et konfliktramt lille land, der var besat af det romerske imperium. Her møder vi nemlig en af kilderne til vores viden om den Gud, vi tror på: en efter alt at dømme historisk jøde med det på den tid ganske almindelige navn Joshua eller på græsk Jesus.

Ja, vi bevæger os, og alligevel gør vi det ikke. Det hænger sammen med det trinitariske mysterium, at Jesus ikke blot er kilde til Gud – hans profet så at sige - men er Gud selv 'i Helligåndens enhed', som vi siger det så mystisk ved gudstjenesten. Sand Gud og sandt menneske hedder det dogmatisk om Jesu dobbelte natur. Det kommer frem i det lille 'og', som indleder afsnittet om Jesus. Min tro på Gud *er* min tro på Jesus, som når jeg siger: Jeg elsker solen *og* dens varme. Måske kunne man sige, at 'og' er lig 'altså' eller 'det vil sige'. Jeg tror på Gud, *altså* på Jesus Kristus, *altså* på Helligånden. Tanken er vel også den, at jeg tror på Gud fader, *fordi* jeg tror på hans søn Jesus Kristus. Jeg elsker solen, *fordi* den varmer mig og giver mig liv.

Hvide Krist

I mange grønlandske kirker har man som alterudsmykning fra gammel tid brugt en miniature gipsafstøbning af Bertel Thorvaldsens store Kristusfigur, der står i Københavns Domkirke. Også i Qeqertarsuatsiaat, hvor jeg en gang var præst. Det er som bekendt en meget berømt nyklassicistisk statue, hvor den opstandne Kristus står med let udbredte arme og tager imod, så at sige. På soklen står citatet fra Matthæusevangeliet: Kommer hid til mig... Skulpturen lyser af renhed. Kjørtlens folder falder som håret i ulastelige bløde, smukke former. Sårmærkerne i hænder og fødder er kun ganske svagt og symbolsk antydte – og så har den naturligvis ingen farver. Det var netop den tids idealforestilling om renhed – det farveløse – det rene hvide. Man kan godt synes, det er lidt mærkeligt at netop den statue har fundet vej til de grønlandske kirker, for det er ellers ikke ligefrem nyklassicismen, der præger den grønlandske folkesjæl. Det ved enhver, der har set en grønlandsk kvinde i festdragt, som er et orgie af stærke farver – og det samme gælder for byer og bygder med de mange forskelligt farvede huse. Så noget kunne tyde på, at det er europæiske idealer, der har fundet vej til de grønlandske helligsteder.

Nu var man ret selvbevidste i Qeqertarsuatsiaat, og derfor gik det, som det måtte gå. Kristian Berglund, den gamle altnuligkunstner, tog en dag figuren med hjem og malede den med hud og hår og øjne og klæder i de herligste farver – til almindelig anerkendelse fra bygdens side. Vel ikke helt i overensstemmelse med statuens ånd – men nok med grønlændernes – og ikke mindst med

Kristian Berglunds – han var et meget smukt menneske. Og således stod statuen, da jeg kom derop som ung, nyudklækket præst.

Jeg kendte jo mine klassikere og vidste hjemmefra, at det var en uhyrlighed at farvelægge Thorvaldsens Kristus. Så da malingen efterhånden alligevel var ved at skalle af – et par fingre manglede der også – så besluttede jeg efter nogen tid, at jeg ville restaurere figuren, hvilket betød, at malingen omhyggeligt blev fjernet og de manglende fingre erstattet med modelérvoksfingre. Og så malede jeg den selvfølgelig helt hvid, som sig hør og bør. Jeg var egentlig ret stolt over mit værk, selv om anerkendelsen fra bygdens side ikke var overvældende. Men jeg følte, jeg havde gjort min pligt. Ren og hvid stod Kristus igen på sin plads på alteret og var, som han skulle være. Og så var det alligevel helt forkert.

Nyere forskning har vist, at de klassiske figurer fra oldtiden, som var forbilleder for nyklassicismens idealer, oprindeligt slet ikke var hvide. Tværtimod. De strålede af farver. På flere museer – bl.a. Glyptoteket i København - har man i dag rekonstrueret nogle af de gamle klassiske skulpturer fra oldtiden med de originale farver – de farver, man i den nyklassicistiske tid ikke havde kunnet forestille sig, simpelt hen fordi de var slidt væk gennem århundrederne i jorden. Men de er der, og ved hjælp af moderne teknik kan de afsløres – og hvilke farver! Det er som en åbenbaring at se de gamle hvide statuer fra antikken iført de oprindelige, vidunderlige, hæmningsløse farver, der pludselig giver dem liv efter mere end 2000 års dødlignende tilstand.

Det er disse strålende farver, som genfindes rundt omkring i verden i alle de kulturer, som europæerne en gang kaldte primitive – og for øvrigt også i vores egen middelalder. Jellingstenen og rigtig mange af de gamle døbefonte, som i dag står grå og kedelige, var udstyret med særdeles farverige ornamentter, ligesom kirkernes indre ofte var et orgie af farver. Men de stærke farver forsvandt og blev for de dannede og oplyste europæere udtryk for vulgær primitivitet i forhold til det europæiske renhedsideal, som vi alle har lært at beundre, og som præger vores livsforståelse ind i det inderste lønkammer af vores europæiske folkesjæl. Og det er ikke spor underligt, at vi kalder os selv for 'hvide' - selv om vi med Steve Bikos ord jo rent faktisk er lyserøde - og resten af verdens befolkning farvede, og det sidste er bestemt ikke ment som nogen hædersbetegnelse. Lige indtil Kristian Berglund, som den lille dreng i H.C. Andersens eventyr om kejserens nye klæder udbrød om Thorvaldsens Kristus: Han har jo ingenting på! Og så gav han ham farver til stor forargelse for de dannede europæere – og for den unge danske præst, som fuldstændig havde glemte, at han ikke var kommet til Grønland for at belære, men for selv at blive belært om livet.

Denne lille fortælling fra det virkelige liv illustrerer måske meget godt mit forhold til den Jesus, der for mig altid har stået på en piedestal i sin lysende renhed som en vældig autoritet i mit af kristendom gennemsyrede liv – lige indtil nogen afslørede alle farverne. Det er som en forvandling af vand til vin, hver gang jeg får afsløret hele det strålende farvespil, der gemmer sig under den hvide og lysende og ikke mindst så urørlige og ophøjede renhed. Først da bliver Kristus i virkeligheden *min* Jesus, som de gamle pietister kunne sige det, der på sin egen dybt provokerende, poetiske måde udtrykker sin kærlighed til livets umådelige mysterium – sin kærlighed til mennesker i hele farvespektret.

Kristus

Det første, jeg bekender er, at Jesus er *kristos* (det græske ord for det hebraiske *messias*) – det vil sige 'den salvede konge' i henhold til gammel jødisk skik med at salve kongen med olie ved hans indvielse (f.eks. den vise Samuels salving af sagnkongen David i 1. Sam. 16,13). Oprindeligt blev nydøbte medlemmer af menigheden salvet med olie som tegn på deres nye kongeværdighed.

Der var på Jesu tid, som historikerne kalder senjødedommen, en forståelig forventning og længsel i befolkningen efter Guds snarlige indgriben i form af en ny konge i stil med den navnkundige

ge kong David fra o. år 1000 f.Kr. Han skulle kaste fjenderne ud af landet og genskabe frihed og værdighed for folket, og mange messiasser og profeter trådte frem og forkyndte de sidste tider – f.eks. Judas Galilæeren, der kaldte til oprør mod romerne, ægypteren, som nævnes i Apostlenes Gerninger - og vel også Johannes Døber.

Når man ser på, hvordan dette projekt så helt og aldeles mislykkedes for Jesus, kan man godt undre sig over denne og de andre hæderstitler (Herre, Verdens Frelser, Davids Søn, Guds Søn osv.), men det hænger sammen med den fuldkomne omvurdering af alle de normale værdier i datidens (og nutidens) samfund. Her var magt og sejr afgørende kriterier for, om livet lykkedes med spyd og fallos som de dominerende (mandlige) symboler, mens barmhjertighed, åbenhed og ikke mindst ikkevold ansås for uværdige, kvindagtige og ødelæggende for livet, hvilket vel også i dag lyder bekendt. Det er stadigvæk løver og ørne, der pryder de fleste våbenskjolde – sjældent æsler.

Når Jesus, som må siges at være en nederlagets mand om nogen, på denne måde ophøjes med alle sejrherrens kejserlige titler, er det selvfølgelig kun for at vende op og ned på den gængse norm og ikke – slet ikke – for at tilskrive Jesus imperiale eller royale magtattributter. Jesus er alt andet end kejser og konge i normal, verdslig betydning. Der er han en korsfæstet kriminel – et mislykket menneske. Men som vi skal se, er han det i høj grad i Guds øjne. Det er en klar underkendelse af verdensmagtens menneskesyn og idealdannelse, som vi kender den, og samtidig en fuldkommen ophøjelse af den sårbare og magtesløse gudmenneskelighed. Ikke så underligt, at den romerske elite – bl.a. repræsenteret af den græske filosof Kelsos, der levede i slutningen af det 1. årh. e.Kr. – kun havde foragt tilovers for den fremspirende kristendom, der tilsyneladende dyrkede en henrettet folkeprædikant fremfor den højeste Gud. Han anså kristendommen som et pøbelphænomén, der gjorde vold mod alt, hvad normale mennesker forstod ved visdom og sandhed. Så hvem er den virkelige og sande konge og kejser? Denne omvurdering fortsætter i det følgende.

Guds søn

Nu påstår vi nemlig, at *Jesus* er Guds enbårne søn – underforstået: *ikke* kongen og *ikke* kejseren, som de ellers hævdede. Hermed underkendes verdensmagtens (statens) krav på guddommelig orden og anerkendelse. Kongen er altså ikke, som han hævder, konge af Guds nåde og heller ikke, som Paulus (Rom. 13,1) - og med ham Luther - hævdede, indsat af Gud. De smykker sig med lånte fjer, for den ære tilhører alene Jesus, og det er noget ganske andet. Den Jesus menneskesøn, som netop verdensmagten forkastede, torturerede og dræbte. Guds inkarnerede nederlag.

Det er underligt at tænke på, hvordan denne afmagtens og nederlagets revolutionære, ikkevolde-lige bevægelse i løbet af relativt kort tid og ikke mindst i kraft af kejser Konstantins politiske snilde allerede i 300-tallet kunne blive garant for kejser- og kongemagten med alt, hvad den indebærer. Helt op til vore dage, hvor kristendommen for mange er blevet synonym med borgerlighedens kongetro og nationale konservatisme, og hvor stort set enhver revolutionær humanistisk bevægelse – selv ophævelse af slaveriet, kvinders ligeberettigelse og vel også indførelsen af demokratiet - foregik under stor modstand fra de etablerede statskirkers side. Man kan vel roligt sige, at kirken faldt for den fristelse, Jesus advarede imod i Fadervor, og som han selv modstod i sit møde med Djævelen (se Matt. 4,1-11) – fristelsen til at tage magten og dermed gøre kirken som sådan mere guddommelig end det enkelte menneske. Og det er jo netop, hvad der er så fristende - ja, nærmest indlysende: at gøre fællesskabet til Gud frem for det enkelte menneske – at sætte fællesskabets tarv over det enkelte menneskes tarv og dermed også sortere de mennesker fra, der ikke vil dét. Det er vel en grundpille i ethvert samfund – også i de religiøse fællesskaber, som ikke har holdt sig tilbage, når det gjaldt om at sortere 'de forkerte' fra – herunder kirken, der vel nærmest er gået foran, når det gjaldt udspekuleret tortur og udryddelse af mennesker, der ikke ville indordne sig bl.a. under trosbekendelsen – ironisk nok.

Man kan selvfølgelig også opfatte titlen 'Guds søn' som et udtryk for nærhed og lighed – på samme måde, som når Jesus kalder Gud for *Abba*, far. Det er Gud, vi ser i og gennem fortællingerne om Jesus. Jesus udfolder i kærlighed og troskab, men også i oprør og lidenskab Guds mening med et menneskes liv.

Enbåren?

Man skal passe på med det gamle ord: 'enbåren', der er en oversættelse af det latinske *unicum* og på dansk vel nærmest har overlevet udelukkende i trosbekendelsen og Bibelen. Man kan opfatte det i betydningen 'eneste', men det kommer nemt til at signalere, at Gud, himlens og jordens skaber, *kun* kan opfattes gennem Kristus – altså at *kun* kristendommen giver adgang til den guddommelige sandhed, hvilket forekommer både respektløst og arrogant i vores globale landsby og slet ikke i pagt med Jesu egen altinkluderende forkyndelse. Det er imidlertid ikke den eneste mulige oversættelse, idet der også kan ligge en værdibetegnelse i ordet i retning af 'inderligt elskede'. Således omtales Abrahams søn Isak som enbåren og elsket, om end han ikke var den eneste søn (1. Mos. 22,2; Hebr. 11,17). Abrahams ældste søn, Ismael anses i Islam for at være stamfar til araberne.

Denne opfattelse af ordet harmonerer også med evangeliernes beretninger om Guds ord over Jesus ved hans dåb og ved den mystiske oplevelse på bjerget: Dette er min *elskede* søn... (Mark. 1,11 og 9,7). Det harmonerer også bedre med Johannes' og Paulus' billede af alle troende mennesker som Guds børn og arvinger – og Kristi *medarvinger*, som Paulus siger. Efter min mening kan kristendommen umuligt forkynde nogen form for eksklusivitet – altså heller ikke i den betydning, at *kun* Jesus er Guds søn og kristendommen dermed den eneste sandhed. Så her kunne man måske foreslå en ændring af den danske oversættelse fra 'enbåren' til 'elskede'?

Det betyder selvsagt ikke, at jeg tror på hvad som helst, for det er og bliver denne Jesus, der er min herre og min Gud, så at sige, og dermed ligger jeg ikke under for nogen anden magt i form af konger og kejsere, herremænd og ledere af enhver art – heller ikke religiøse autoriteter. Jeg vil aldrig kunne adlyde nogen – selv ikke mine forældre, hvis jeg dermed svigter min tro på den Gud, som er åbenbaret i Kristus Jesus. De såkaldte martyrer (blodvidner), dele af kirken dyrker, er netop mennesker, der holdt fast i deres tro og som konsekvens heraf blev dræbt af verdensmagten.¹⁴ At det kristne evangelium er universelt og taler til alle menneskers inderste længsel, betyder på ingen måde, at det også er unikt og enestående i hele verden. Sådant en anmassende form for eksklusivitet er jeg i hvert fald helst fri for, og de blodspor, den har sat og sætter sig i historien, taler for sig selv.

Jesu lære

Det fællesskab, Jesus kalder Guds rige, er et menneskeligt – og man kan vel godt sige anarkisk - fællesskab, et fællesskab uden ledere – i hvert fald ikke andre end Guds egen ledelse i form af sit levende nærvær med sit ord og sin ånd. Et fællesskab, der aldrig ville kunne ofre eller undertrykke et eneste menneske til fordel for helheden eller for den sags skyld 'den økonomiske nødvendighed'.

Anarki er ikke uden videre det samme som kaos, som mange vil hævde, men er også en politisk/filosofisk retning, der betoner det enkelte menneskes frihed fra statslige og økonomiske autoriteter. Anarkismen havde som så mange andre frihedsbevægelser sin storhedstid i 1800-tallet med navne som Joseph-Pierre Proudhon (1809-1865), Mikhail Bakunin (1814-1876) og Pjotr Krapotkin (1842-1921) som de førende teoretikere, men også Lev Tolstoj (1828-1910) må nævnes som en klar repræsentant for en ikkevoldelig anarkisme, der netop bygger på Jesu lære – især bjergprædikenen. Tolstoj opstiller fem leveregler eller bud fra bjergprædikenen, der skal tages absolut bogstaveligt:

Du må aldrig bruge vold – ej heller tale ondt eller nedsættende om eller til dine medmennesker.

Du må ikke lade dig skille fra din bustru, for det fører til begær og undertrykkelse.

Du må ikke aflægge ed til nogen eller noget – heller ikke til staten eller hæren. Du må ikke anerkende en status som undersåt eller underordnet under nogen statslig eller privat magt eller myndighed.

Du må ikke sætte dig imod det onde, men du skal gengælde ondt med godt. Derfor må du heller ikke domme eller fordømme mennesker – hverken privat eller offentligt.

Du skal elske - ikke blot dit eget folk og land eller dine nærmeste, men alle mennesker – også folkets såkaldte fjender. Du må altså ikke gøre forskel på mennesker.

Anarkiet bunder selvfølgelig i et andet og noget mere positivt menneskesyn end det, vi kender fra opdragelse, stat og kirke. Martin Luther kaldte det ligeud 'sværmerisk', og det var ikke venligt ment. Hans kamp mod de såkaldte 'gendøbere', der også praktiserede en form for anarkisme, er legendarisk og en grundpille i den luthersk-evangeliske (vores) kirkelige og samfundsmæssige selvforståelse. Men jeg synes, det er svært at komme udenom, at det netop er dette anarkistiske menneske- og samfundssyn, der gang på gang udtrykkes i evangeliernes fortællinger om og af Jesus. Tænk på lignelsen om den gode hyrde, der forlader de 99 får af hensyn til det ene, der er blevet væk eller hans manende ord om, hvordan det ikke skal være blandt disciplene som det er i magtens verden – '*den, der vil være jeres leder, skal være alles træl*'. Jesus nedbrød virkelig både templet og kongepaladset – religionen og klassesamfundet.

Man kan diskutere, om det er blåøjet, naivt, urealiserbart og om det overhovedet er opstillet som eksempel til efterfølgelse – sådan som man diskuterer bjergprædikenens bud om den ubetingede kærlighed, men man kommer ikke udenom, at det synes at være Jesu lære. I en verden, hvor kapitalismen, liberalismen og markedskræfternes frie spil synes at gå deres sejrsgang over verden med alt, hvad det indebærer af ulighed, grådighed og økologiske katastrofer, var det måske en god ide at lytte til de protester mod marginalisering af 'en af disse mine mindste små' mennesker, der toner så klart gennem evangeliene. Selv om bevægelsernes tid synes omme, og selv om de økonomiske strukturer aldrig synes at have haft den samme bevågenhed i kirken, som de har i evangeliene.

Hvis jeg siger, at jeg tror på Jesus Kristus, som vi kender fra især Det nye Testaments skrifter og Thomasevangeliets, siger jeg vel dermed også, at jeg tror på det, han kalder Guds rige – dvs. et anderledes fællesskab end det, vi kender fra verdens normale liv. Sådan som det ifølge Apostlenes Gerninger (2,42ff) også blev praktiseret af den ældste menighed. Og så melder spørgsmålet sig igen, om dette rige så at sige ændrer mit forhold til verdens almindelige riger? Bliver mit liv som kristen anderledes end ikke-kristnes liv?

Mange vil hertil svare nej. Man vil som nævnt anse Guds rige for at være en forventet fremtidsvision – bl.a. ud fra de apokalyptiske afsnit i evangeliene (Mark 13 par.) og Johannes' Åbenbaring eller fra Paulus breve (f.eks. 1. Tess. 4,16f), eller man vil citere Jesus for at have sagt, at hans rige ikke er af denne verden (i samtalen med Pilatus Joh. 18,36), eller at man skal give Gud, hvad der er Guds og kejseren, hvad der er kejserens, og derfor vil man opfatte Guds rige alene som et åndeligt rige, som ikke bør sammenblandes med de verdslige riger.

Berømt og almindeligt anerkendt er her til lands Martin Luthers såkaldte toregimentelære om det åndelige og det verdslige rige, hvor Gud hersker i det åndelige rige gennem sine nådemidler (dåb, nadver, bod, forkyndelse osv.) i kirken og i det verdslige rige gennem lovene og fyrsten, som man som kristen bør adlyde, netop fordi de er indsat af Gud, og så selvfølgelig også fordi de ikke bærer sværdet for sjov. Måske også fordi Paulus siger det (Rom. 13,1-7).¹⁵

Toregimentelæren har sit udspring i Luthers afgørende opfattelse af retfærdiggørelsen – hans opgør med den såkaldte gerningsretfærdighed. Mennesket retfærdiggøres ikke ved hjælp af nok så gode gerninger, men alene gennem tro på Gud – altså af Guds nåde. Det var Luthers 'mage-løse opdagelse' efter at han som den utrættelige og overivrige munk havde prøvet at opnå Guds

frelse fra synden, indtil han bl.a. gennem læsning af Romerbrevet (f.eks. 1,16 og 3,27) pludselig indså, at det var forgæves. Mennesket kan på ingen måde frelse sig selv. Det kan kun Guds forbarmende og forsonende nåde gennem Kristus. Så ethvert menneskeligt forsøg på at skabe Guds rige på jorden eller i det hele taget efterligne Kristus er på forhånd dømt til at mislykkes. Kristus kom altså ikke til jorden for at lære mennesker at leve på den rette måde, men alene for at frelse den syndige menneskehed, som kun havde ét at gøre, nemlig at gå i kirke og tro på evangeliet og dåbens og nadverens frelse, for 'troen kommer af det, der høres' (Rom. 10,17). Og så eller passe sin dont i kald og stand og som sagt adlyde øvrigheden.¹⁶

Den lutherske holdning kommer klart til udtryk i dag med tanken om, at religion ikke har noget at gøre i det offentlige – dvs. politiske - rum. Man forstår godt denne tanke, der vel bl.a. udspringer af de meget dårlige erfaringer, man har med religiøs fundamentalisme og fanatisme, der vil ændre demokratiske og forholdsvis frie samfund til middelalderlige kalifater eller årtusindgamle davidsriger, eller som vil føre væbnede korstog mod de vantro. Men spørgsmålet er, om det overhovedet kan lade sig gøre med sådan en adskillelse. Kan politik og religion som sådan stå alene i hver sit rum?

Med al respekt tror jeg ikke, Luthers toregimentelære holder overfor virkeligheden i dag. Hvordan skulle man f.eks. som kristen kunne indrette et samfund politisk med privilegier, forskelsbehandling og undertrykkelse, når nu menneskelig ligeværdighed var et kernepunkt i Jesu forkyndelse? Eller omvendt, hvordan skulle man som fundamentalistisk indstillet muslim politisk kunne gå ind for et samfund, der ligestiller mænd og kvinder, når nu den sharialov, man tror på, siger noget andet? Hvordan skulle man som ortodoks jøde kunne gå ind for palæstinenserens ligeberettigelse, når Bibelen nu befaler én at oprette en ren(t) jødisk stat? Til daglig er jeg politiker – om søndagen er jeg kristen – eller hvad?

Toregimentelæren holder vel kun, så længe der er en eller anden overensstemmelse mellem det politiske liv og det, man tror på. I hvert fald i det demokratiske samfund, som var ukendt for Luther og hans samtid. I dag er vi alle ikke blot præster, men også fyrster med indflydelse på samfundets udvikling, og jeg stemmer altså på det politiske parti, der kommer tættest på mit kristne menneskesyn (hvilket ikke behøver at være kristne partier af navn, der ofte blot kalder deres kongetro konservatisme for kristendom). Det kan ikke være anderledes. Jeg kan jo ikke med den ene hånd gøre ét og med den anden det modsatte uden at komme i splid med mig selv. Måske er det i virkeligheden *de andres* religion, man ikke vil have indblandet i det offentlige rum, fordi ens egen allerede er der. Eller måske er ens egen tro så vattet og intetsigende, så den i virkeligheden ikke betyder andet end lidt privat ceremoniel fernis på tilværelsen. Og hvad i alverden skulle den fernis i det offentlige rum?

'Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den, der ikke samler med mig, spreder', råber Jesus harmdirrende lidenskabeligt på vej til sit kors (Matt. 12,30), men det gælder altså kun om søndagen? Eller kun i det private rum? Ud fra den holdning forstår man måske det besynderlige, men ikke desto mindre alment vedtagne dogme om, at præster ikke må befatte sig med politik fra prædikestolen. I hvert fald ikke en politik, der går imod den herskende konservative og traditionalistiske samfundsorden omkring Gud, konge og fædreland. Men for mig er det, Jesus kalder Guds rige, en særdeles nærværende realitet, som mennesker og dermed også samfund kan fremme eller hæmme i forhold til Jesu forkyndelse og forbillede. Jeg forventer ikke, at Guds rige skal dukke op ud af det blå som en eller anden herlig eller skræmmende genkomst, men jeg forventer af mig selv (og vel også af min kirke), at vi som bekendende, døbte og gudstjenestefejrende kristne påtager os et medansvar for at fremme det, vi tror på som det sande fællesskab mellem mennesker. Det, som ifølge evangeliet er Guds mening. Det kan vi ikke overlade til andre eller for den sags skyld til Gud. Det være sig i det små – i mit forhold til min næste – men det være sig så sandelig også i

det store – i mit politiske engagement som medlem af et demokratisk samfund og en globaliseret verden. Andet ville være utroværdigt.

Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det. (Matt. 16,24f). Jeg kan som sagt ikke påstå, at jeg som Jesus selv og mange andre opfylder den forventning til fulde. Dertil har jeg indtil videre haft mit gode liv for kært, og den dom må jeg som den rige rådsherre i fortællingen (Luk. 18,18-23) leve med. Men jeg kan ikke leve med at fjerne forventningen ved at gøre min tro politisk tandløs og samtidig påstå, at det er just det fine ved den.

'Jesus Kristus er Herre'. Sådan lyder den måske allerældste kristne bekendelse. Den findes som afslutning på den gamle Kristushymne, citeret af Paulus i hans brev til filipperne (2,11ff). Den begynder i øvrigt: *Lad det samme sind være i jer, som var i Kristus...* Men det betyder, så vidt jeg kan se, at mit liv ikke er bestemt af mit samfund og dets idealer, menneskesyn, love og regler, men er bestemt af den Jesus, jeg kalder min Kristus og Herre, og dermed af såvel hans liv som hans lære. Jeg mener ikke, at Jesus gik i døden for mig og slet ikke i stedet for mig. Jesus måtte gå korsets vej til ende, fordi hans lidenskab og kærlighed tvang ham, og dermed bliver hans liv et forbillede for mig. Men det gør hans protest og ikkevoldelige kamp mod de undertrykkende systemer i imperium og tempel, samfund og religion også, og når jeg skal vælge mellem samfund og Kristus, så må jeg vælge Kristus – f.eks. i de tilfælde hvor samfundet forlanger min voldelige indsats mod dets ydre eller indre 'fjender'. Og som *hans* præst burde jeg uophørlig forkynde ikkevold i stedet for at sanktionere eller stiltiende acceptere den statsautoriserede vold. Også selv om det måske ville koste mig min gode stilling i statens tjeneste. Også her er mine svigt åbenbare. Men jeg burde! Alternativet er at forlade Kristus eller opgive bekendelsen, fordi den er uopfyldelig, men det er ikke en mulighed at tillempe den, så den sanktionerer samfundets vold, eller så den passer til min egen vattethed.

'For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses. For med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse'. Sådan skriver Paulus til romerne (10,9-10). Retfærdig bliver jeg ikke ved at holde denne eller hin lov, men ved at tro på den korsfæstede Jesus som herre, og ved at bekende min tro bliver jeg fri. I den forstand hører troen uløseligt sammen med bekendelsen, som Jesus siger ifølge Matthæus (10,27): *'Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene'*. Guds riges hemmeligheder skal forkyndes og bekendes i ord og handling.

Jeg besøgte for ikke så længe siden Husby kirke på Nordvestfyn, der en gang var slotskirke for Wedellsborg, og hvor jeg selv var præst gennem tyve år. Det var en tilfældig – måske lidt nostalgisk indskydelse, der fik mig til at gå ind og sætte mig på en af kirkebænkene. Der var ingen andre derinde end de døde grever og baroner, som var stedt til hvile i sidekapellerne. Jeg mindedes gamle dage – de mange gudstjenester, bryllupper og begravelser, og jeg mindedes, hvordan jeg ved en tidligere lejlighed også havde siddet sådan alene i kirken og betragtet den fine gamle altertavle.

Jeg var gået hen til kirken ikke så længe efter, at jeg var kommet til sognet, for at kigge nærmere på de smukke gamle billedskærerarbejder på Claus Bergs fine altertavle der stammede fra begyndelsen af 1500-tallet. Jeg havde i den anledning fået fat i nationalmuseets gamle fotografier af altertavlen, og kiggede først nærmere på lidelseshistorien. Der manglede noget. Hvor var stangen med eddikesvampen, som rækkes op til den korsfæstede Kristus? Så havde jeg lånt en stige af graveren og kravlede helt op til altertavlen - og dér lå den på den øverste hylde imellem Hieronymus og Augustin. Gud véd, hvor længe, den har ligget der, tænkte jeg, mens jeg satte den på plads, og en underlig tanke strejfede mig: at nu var det mig, der rakte den sure eddike op til min korsfæstede frelser...

Jeg havde kigget på apostlene: Der stod Peter med kirkens nøgle, selv om den var knækket. Der var Filip og Andreas med sit Andreaskors og dér den vantro Thomas med vinklen i hånden. Dér

var Jakob den Ældre, rejseklædt med muslingen i turbanen og Jakob den yngre med sin stav. Der stod Judas med pungen i hånden. Underligt, at han var med. Jeg fandt Bartholomæus' sav og gav ham den i hånden igen.

Forneden stod de forgyldte kvinder: Maria, Anna, Barbara, Kristina. Skytshelgener for søfarende, soldater og andet godtfolk. Jeg havde fotograferet det hele på kryds og tværs og var svært godt tilfreds med mine opdagelser og mine optagelser, da jeg pludselig fik den underligste fornemmelse af, at de alle sammen stod og stirrede på mig med stor undren:

- Og hvem er så han dér med stigen og fotografiapparatet? Sært som han har glemt, at han befinder sig på et helligt sted, hvor mennesker er kommet i århundreder - ikke for at registrere og fotografere - ikke for at finde ud af os eller af vores Herre - men for at søge ind til os i en fast tro på, at vi er dem nær i deres bekymring og deres sorg - at vi ser på dem og beder for dem. Han er da vel ikke... han kan da umuligt være...

Så måtte jeg ligeså stille fjerne stigen og gemme mit kamera under en bänk, og så satte jeg mig ned i kirkens kølige stilhed og lod disse gamle figurer gennemskue mig, mens de fortalte deres historier - alle disse fortællinger om en svunden tid - om helgener og martyrer og præster og teologer - om mod og om lidenskabelig kærlighed til evangeliet og til den korsfæstede Herre, de stod omkring - ham, de levede for, kæmpede for og døde for - de fleste af dem halshugget - gjort tavse af verdensmagten.

Dér havde de stået den gang i Husby Kirke og talt og levet og set på den unge præst, der lige var kommet til sognet. Og de stod der endnu på samme sted, og de så ned på den aldrende provst emeritus, som var vendt tilbage til sin ungdoms kirke, og som blev sært bevæget ved gensynet med det alt sammen, og de spurgte ham interesseret om hans liv - om det, han levede for - om det, han elskede - om det, han kunne dø for - og han måtte slå blikket ned og kunne jo ikke svare disse mænd og kvinder noget, der forslog.

Det er den alvor, jeg må leve og arbejde med. Ikke blot med trosbekendelsens alvor, men med min åbenbare og daglige fornægtelse af min inderste og højtbesungne tro på livets og kærlighedens Gud til fordel for tryghed, anseelse, gode kår, fred og pension i nåde. Kampen mellem mit selvhævdende, frygtbaserede, dekorerede ego og så mit guddommelige nøgne selv.

Måske er det denne bitre erfaring, der har givet anledning til evangeliernes befriende legende om apostlen Peters fornægtelse, hvor selv Peter, den nærmeste (og senere ledende) discipel, netop undsiger sin inderligste tro (Mark. 14,66-72). Evangeliet åbner på sin egen måde for den dybe menneskelige erfaring af kløften mellem lidenskabelige ord, højtidelige løfter, hjertelig tilslutning og småligt beregnende handling. Peter ville ikke være Jesus bekendt, den gang han benægtede, at han kendte ham – endda efter selv at have bekendt Jesus som Kristus, den levende Guds søn (Mark. 8,29). Til gengæld ville Jesus godt være Peter bekendt alligevel (Joh. 21,15ff), måske fordi den bedste kvalifikation som menneske ikke er at kunne eller ville, men at kende sig selv. At kende sig selv er forudsætningen for at kunne modtage og give kærlighed. At erkende sin egen menneskelige magtesløshed overfor de indre kræfter, der driver deres spil med os som Karen Blixens rovfisk, der svømmer rundt i vore sjæles sorte dybhav. At have oplevet at miste sig selv i forhold til alt, hvad man troede på og elskede – ja, det er måske den allerbedste anbefaling, man kan få til livet.

Det er vel det, som er det glædelige budskab - i hvert fald for dem, der kun kender sig selv alt for godt. De fortvivlede, de magtesløse, de udstødte og uværdige i samfundets og ikke mindst i ens egne retfærdige øjne – de dømte og fordømte. At vores egen elendighed tværtimod at diskvalificere os til livet, kvalificerer os og er med til at gøre os til hele – det vil sige elskende - mennesker. Jeg kan ikke se andet, end at det må være en pointe i evangeliernes beskrivelse af Jesus og hans forkyndelse af frihed til arme mennesker. For Gud er ikke kun Gud for de rette troende eller bekendende. Gud tror på sit skaberværk og favner det slet og ret – sådan som det er. Gud skabte mennesket og så, at det var godt (1. Mos.1,31). Eller som evangeliet siger det:

Gud lader jo sin sol skinne på onde og gode og sin regn falde på retfærdige og uretfærdige (Matt. 5,45). Det var toldereren, der gik retfærdiggjort hjem fra templet – ikke farisæeren (Luk. 18,9-14). Og selv kørte jeg også trods alt retfærdiggjort hjem fra Husby kirke. Det er denne særegne og i fornuftens og rimelighedens øjne ganske aparte omvurdering af alle værdier, der til stadighed forbavser og fortryller mig ved evangeliet.

Undfanget af Helligånden

Tænk at blive så begejstret, så der ligefrem kommer et barn ud af det. Begejstring betyder ordret oversat beåndet, og det var jo ifølge fortællingen det, der skete: at Gud selv så at sige åndede på Maria, så hun blev forandret – ja, rent konkret blev med barn. For at blive begejstret kræves der et par ting. Man skal være lydhør – dvs. man skal kunne vende sig om efter lyden – man kunne også kalde det opmærksomhed mod hele livet, så man ikke bare er opmærksom på sig selv og sine egne små cirkler. Og man skal være åben for denne forandringens mulighed. Opmærksomhed og åbenhed – det er vel i virkeligheden det, nogen kalder tro. Tro på livets forunderlighed – tro på og måske længsel efter overraskelsens uanede mulighed.

Evangelisterne fortæller med begejstring, hvordan denne oprindelige tro på livet en gang vendte tilbage til en indskrænket, mørk og bitter verden – en verden fuld af undertrykkelse, fattigdom og dyb elendighed på stort set alle områder i livet – en verden, hvor de få rige udnyttede de mange fattige, og hvor de undertrykte i almindelighed havde opgivet ævred, fordi volden herskede uindskrænket. De onde lo og de gode græd. Og så er det midt i dette mørke, lyset og livet vender tilbage med tro og håb og kærlighed.

'Undfanget' er et gammelt dansk ord for avlet. Et smukt ord, der har med modtagelse at gøre. *Conceptus* på latin. Modtaget – eller måske endnu bedre indoptaget - fra Helligånden. Fortællingen bag undfangelsen er en smuk legende om en ganske almindelig ung jødisk pige i Palæstina, der får besøg af Guds engel, Gabriel, som bebuder, at hun er udvalgt til at føde Guds søn (Luk. 1,26-38). Det, der bl.a. gør Maria til en heltinde i fortællingen er, at hun siger ja på trods af al skam og skændsel – ja, måske ligefrem udstødelse af fællesskabet: Barn udenfor ægteskab, utroskab mod den forlovede osv. (Josef overvejede iflg. Matthæus at forlade hende i stilhed). At hun så at sige frivilligt opgiver sit gode rygte og respektable liv til fordel for en ukendt fremtid, hvor adskillige 'sværd' kommer til at gennembore hendes stakkels moderhjerne, som den gamle Simeon forudsagde – bl.a. Jesu egen fornægtelse af sin mor (Mark. 3,31-35). Maria bliver derved et forbillede på lidenskabelig modtagelighed. Dette at turde og ville åbne sig for Guds liv, og dermed give afkald på verdens liv og ære. Som Kingo og Grundtvig synger:

*O Herre Jesus, lad din Ånd mig kraftig overskygge,
bered mit hjerte ved din hånd, at du deri kan bygge,
at også jeg kan åndelig undfange dig og aldrig fra dig rykke!*¹⁷

Måske kunne man i den ånd opfatte enhver gudstjeneste som en bebudelse. Ifølge Bibelen blev Jesus ikke blot som Adam i sin tid indblæst med Guds ånd; han blev født af ånd – undfanget ved Helligånden – i den grad fortolkede man Jesus som ganske særligt guddommelig, samtidig med, at han skildres som et ganske almindeligt lidenskabeligt, lidende og dødeligt menneske – født under åben himmel af en enlig mor på en mark.

Den inkarnerede treenighed

Et af de mest omdiskuterede, men også mest centrale kristne dogmer er dogmet – eller måske rettere mysteriet - om treenigheden. Trosbekendelsen er således opbygget trinitarisk, ligesom megen anden kirkelig liturgi er det – dvs. ud fra den opfattelse, at Gud som sådan er udefinerlig og uudgrundelig for mennesker, men at vi gennem jøden Jesus, som de kaldte Guds søn, og i kraft af Helligånden kan få et unikt indblik i den universelle Guds væsen og dermed i meningen med vores menneskeliv. Det, som vi i vores kultur kalder Gud, er for mig den mening med livet,

alle mennesker længes efter, og min tro på Gud er bl.a. hjertets tillid til, at min længsel også bliver opfyldt – at jeg vil opleve mig selv og alle andre mennesker som en del af den dybe, hjemlige sammenhæng, vi kalder Gud.

Fortællingen om Jesus er formidlet til os gennem den jødiske Bibels ord, men hvis ord skal skabe liv og begejstre, må de gøres levende, og det er det, man kalder Helligåndens værk. Sagt på en anden måde: Det, vi her hos os ved om Gud – og dermed om os selv - ved vi fra Bibelen, men når vi siger, at vi af hjertet tror på den Gud, så er det på grundlag af en forbindelse, der er større og dybere end ord og menneskelig visdom. Ord kan måske overbevise, men der skal mere end ord til for at skabe tro. Ordet skal finde klangbund i vores hjerter, og det er denne samstemmighed - dette 'mere', som kristne kalder og også personificerer som Helligånd. Denne dybe følelse af hjemlighed og genkendelighed i det, der bliver sagt. Man kan måske sige, at Helligånden er det usynlige bånd, der binder Faderen og Sønnen sammen i det troende menneskehjerte.

Et af de smukkeste udtryk for treenigheden er en ikon, malet af den russiske maler Andrei Rublev, der levede i 1300-tallet.¹⁸ Den viser tre personer omkring et dækket bord – alle med glorie om hovedet. Egentlig forestiller ikonen, som er blevet kaldt 'ikonernes ikon' gæstebuddet hos Abraham i Mamre (1. Mos. 18,1-15), men på et dybere plan er den en skildring af treenigheden med Sønnen i midten, Faderen til venstre og Ånden til højre – tilsyneladende fordybet i samtale. Altså et gudebillede, men det slår én med sin undseelighed. Ingen af de tre personer ser direkte på beskueren eller udstråler magt og myndighed, som f.eks. de mange ikoner og mosaikker med Kristus Pantokrator. De umådeligt lange kroppe udtrykker mandlighed, hovederne derimod kvindelighed. Tilsammen danner personerne en fuldkommen cirkel. Sønnen i midten ser hen på Faderen, og Faderen ser på Ånden, der ser hen for sig. Alle er ubegribelige, og alle unddrager sig at blive fastholdt, men drejer opmærksomheden væk fra sig selv hen på en anden eller noget andet i en kredsende, undvigende bevægelse.

Mysteriet om treenigheden er lige så gammelt som kirken selv. Treheden findes allerede i Matthæusevangeliet, der vel stammer fra 80'erne, i den såkaldte missionsbefaling: ... *idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn* (Matt. 28,19). Det var åbenbart vigtigt, at Jesus ikke blot fornuftigvis blev opfattet som Guds profet eller et særligt stort menneske, men som udtryk for Guds eget væsen, Guds søn. *'Hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede, der bærer alt med sit mægtige ord'*, som det hedder i Hebræerbrevet (1,3). I den mystiske forklarelse på bjerget i Mark. 9,2-8 optræder Jesus sammen med Moses og Elias, de to store profeter fra Det gamle Testamente, og her udpeger Gud selv Jesus som sin elskede søn overfor de skrækslagne disciple. Det var den udsigelige og utilnærmelige jødiske Gud selv, der blev menneske i Jesus fra Nazareth i kraft af Helligånden, og det forandrede alt. Fokus blev flyttet fra templer og hellige bjerge til mit medmenneske. Det er inkarnationens store omvæltende og dybt provokerende mysterium, som den rene fornuft og den almindelige erfaring til enhver tid må forkaste.¹⁹

Det er denne sammensmeltning mellem det guddommelige eller hellige og det ganske almindeligt menneskelige, der måske er selve kernen i kristendommen – dens virkelige gave til menneskeheden. Fordi det åbner for en helt ny dimension i en verden, hvor det guddommelige og det menneskelige – det hellige og det almindelige så at sige - var skarpt adskilt og aldeles uforeneligt. Det hellige var det overnaturlige, rystende og samtidig dragende (*tremendum et fascinosum*), som intet menneske kunne komme nær uden at dø på stedet. Det var som selve essensen af den klasseopdeling af mennesker, civilisationen medførte.

Men med Jesus fik hans tilhængere et helt nyt syn på det hellige som en fortrolig og kærlig far – ja, som Jesus selv, der gik omkring i al sin undseelige og fattige, altfavnende og ikkevoldelige menneskelighed. At dyrke Gud blev dermed fuldkommen forandret fra at falde på maven i angst og bæven overfor de stormægtige i håb om lidt velvilje – til at elske sin næste. Det er denne provokerende sammensmeltning af absolut uforenelige størrelser, der burde få det til at gibbe i ethvert normalt tænkende og ikke mindst religiøst menneske. Enten må man forkaste det – og dermed kristendommen – eller også må man bøje sig i ærefrygt for 'det hellige almindelige men-

neske'. Tempeldyrkelsen af den ene sande ophøjede Gud og hans indsatte konger og hele hans præsteskab blev med Jesus offer for en anarkistisk revolution af de store, så gudsdyrkelsen blev rettet ene og alene mod vort medmenneske.

Inkarnation kalder dogmatikerne dette indbrud af Guds ånd i vores verden, hvor Guds skaberord eller Guds visdom bliver kød (*carnis*) i Jesus. Gud bliver et menneske af kød og blod (Joh. 1,14f). Det er faktisk den begivenhed, vi mindes om og fejrer, hver gang kirkeklokkerne ringer morgen- og aftenringning: at evigheden brød ind i tiden. Morgen- og aftenringningerne i vores kirker er naturligvis kald til bøn – til eftertanke (selv om jeg altid har ment, at det var kirkeklokkerne, der ringede solen op og ned). Det viser om ikke andet, hvor stor betydning, kirken har tillagt inkarnationen – det ufattelige mysterium, som krævede daglig overvejelse, meditation og stille lovsang. Forståeligt nok, når man betænker den frihed for det enkelte menneske, inkarnationen bebuder i forhold til imperiers, religioners og systemers opfattelse og behandling af mennesker som kvæg, der kun er til for systemets skyld – eller for Guds. At forkynde kristendom er for mig at se bl.a. at kæmpe imod dette menneskesyn – imod ethvert systems – herunder religionernes - undertrykkelse af det enkelte menneskes gudgivne frihed.

Født af en jomfru

Trosbekendelsen indebærer altså et klart opgør med normaliteten i verden, og det er måske det, der ligger til grund for det næste billede: født af jomfru Maria. Hensigten med dette smukke poetisk-mystiske og ikke mindst provokerende billede har måske været en formulering af det jomfruelige i retning af det uberørte – som skabelsens morgen eller den fine nye ubetrådte sne. Med Jesus kom noget aldeles nyt til verden på en forunderlig ny måde. Så mægtigt et indtryk gjorde Jesus på sin samtid – eller i hvert fald dele af den – at den måtte ty til poesi og mystik for at udtrykke det nybrud i menneskehedens historie, der skete med dette menneske.

Kristen tro handler for mig ikke om at kunne gå ind for dette eller hint i trosbekendelsen. Tro er i vores sammenhæng ikke identisk med antagelse eller overbevisning – slet ikke videnskabelig. I så fald ville der være meget i trosbekendelsen, man måtte forkaste med den viden, vi har i dag. Når jeg i min trosbekendelse påstår, at Jesus er undfanget ved Helligånden og født af jomfru Maria, er det naturligvis et billede, der skal forsøge at kaste lys over, hvem Jesus er for mig – ikke en påstand om, hvad der virkelig hændte. Det ved vi af gode grunde ikke noget om, men vi kan med sikkerhed påstå, at sådan som det er beskrevet, er det i hvert fald ikke gået til.

Det fremgår af en dogmatisk frelsesteori – vistnok undfanget af kirkefaderen Augustin - at Jesus kun som et såkaldt 'ubesmített' menneske kunne frelse mennesker, der jo alle var besmittet af Adams arvesynd. Men hvad med Maria, som jo var et ganske almindeligt menneske? Da man i 1800-tallet opdagede, at kvindens livmoder ikke blot var en slags midlertidig beholder for mandens (i Jesu tilfælde Guds) afkom, men at kvindens gener faktisk også gik videre til barnet, måtte man sporenstregts vedtage dogmet om Marias ubesmittede undfangelse, så Jesus fortsat kunne være 'ubesmített'. Jeg nævner det kun som et eksempel på en forkvaklet sammenblanding af det mystiske og det videnskabelige – et misforstået forsøg på at bringe videnskabelig 'orden' i et mytisk/poetisk digt.

For mange kristne er jomfru Maria blevet en adgangsvej til nåden som det milde og kærlige, kvindelige element, der går i forbøn for mennesket hos den vrede og dømmende mandlige Gud. *Ora pro nobis* står der på mange altertavler under en skulptur eller et billede af Maria – bed for os! Det samme går igen i den vel nok mest bedte kristne bøn overhovedet, Ave Maria:

Hil dig Maria, fuld af nåde! Herren er med dig! Velsignet er du iblandt kvinder og velsignet er dit livs frugt, Jesus. Hellige Maria, Guds Moder! Bed for os syndere, nu og i vor dødstime. Amen.

Det siger noget om gudsforestillingen og om den menneskelige længsel efter balance mellem det mandlige og det kvindelige som i barnets forhold til den strenge far og den blide mor. Som bekendt blev Mariadyrkelsen på det nærmeste afskaffet her hos os med reformationen, og man kan diskutere, om det efterlod os alene med den vrede fadergud og dermed de mandlige dyder foruden en aggressiv livsangst. Det kunne måske forklare noget af den vanvittige foretagsomhed i form af foretagsomhed, udvikling og ikke mindst krigsførelse, der har præget vores del af verden de sidste 500 år.

Evangelierne historie om jomfru Maria er også historien om verdensmagtens skalten og valten med undersåtterne, skatudskrivning, undertrykkelse, udstødelse, barsk fødsel på den hårde jord, flugt og barnemord på kongens bud. Sådan går det åbenbart, når Guds rige støder sammen med verdensriget – når kærlighedens afmagt møder menneskers kærlighed til magten. *'Han kom til sit eget, men hans egne tog ikke imod ham'*, som Johannes tørt konstaterer (1,11). *'Lysset skinner i mørket, og mørket begreb det ikke'* (1,5). Denne bitre kendsgerning udfoldes i det følgende, så det ikke er til at misforstå.

Lidelse og død

Læg mærke til bevægelsen nu fra den mest højstemte poesi og den dybeste mystik til den nøgterne, kolde konstatering af det historiske faktum. Hvordan gik det så Guds søn, der skulle bringe det nye liv til verden – ja, selv var det nye, vidunderligt jomfruelige liv? Ja, han blev henrettet på den mest umenneskelige måde under en kendt romersk guvernør. Så kom vi da ligesom ned på jorden igen. Direkte fra det æterisk jomfruelige moderskød til tortur og henrettelse på korset. Fra Guds engel til kejser Tiberius' guvernør.

Jeg har i Caesarea set marmorstolen med Pontius Pilatus' navn på, så der er nok ingen tvivl om, at manden er historisk, og det er jo lidt pudsigt med disse meget konkrete sætninger i en ellers højstemt poetisk/mystisk trosbekendelse. Det er, som om trosbekendelsen bevæger sig i bølger, der somme tider når himmelske poetiske højder for så pludselig at støde hårdt mod den barske jord, og i grunden bør det være ganske svært at høre eller fremsige trosbekendelsen uden at blive provokeret af disse 'mislyde', men det er vel netop meningen med dem. Som at indsætte en lokomotivfløjte i en violinkvintet. Det kristne mysterium presser både tanker og følelser til det yderste.

Jesus er altså blevet tortureret under den kendte romer, Pontius Pilatus, der var guvernør i Palæstina under kejser Tiberius i Rom, og som i øvrigt var kendt som en hård hund. Til sidst blev han efter sigende afskediget på grund af overdreven grusomhed.²⁰ Og som piskesmæld udhamrer trosbekendelsen: korsfæstet! død! begravet! Sådan gik det altså Guds elskede søn, der kom til jorden med frihed og kærlighed til arme mennesker. Som at kaste perler for svin. Og det kan man jo godt tage på sig med dårlig samvittighed og medskyld, som vore salmedigtere i høj grad ynder at beskrive det: *'og når på din dom jeg grunder, ser jeg alt mit segl derunder'* som Kingo synger.²¹ Og det er vel også hensigten med de mange blodige, senmiddelalderlige krucifixer, der pryder vore kirker – at vi ikke skal glemme vores syndige natur som mennesker og dermed heller ikke vores taknemmelighedsgæld for vor frelse ved Kristi blod. Og tanken går igen i bønner og ritualer, hvor hovedordene bliver juridiske: skyld og synd, dom, forsoning, tilgivelse. Og det er selvfølgelig godt med en vis selverkendelse – at kende sig selv og ikke mindst sine skyggesider. Men ligefrem at gøre sig medskyldig i Jesu korsfæstelse er for mig at se at spænde den dårlige samvittigheds eller pietismens blodige bue for højt.

Det som fortællingen om Jesu lidelse efter min mening især lægger vægt på, er evangelierne konfrontation mellem Guds magt og kejsermagten eller verdensmagten. Man kunne også sige modsætningen mellem det menneskelige og civilisationen forstået som den måde, magten har indrettet vores samfund på. Vores kultur. Født af Gud og jomfru Maria – dræbt af kejseren! Eller måske rettere af jødefolket og dets ledere.

Jesus døde en grusom død, fordi han vovede at modsige den herskende orden. Som så mange andre før og efter ham. Det handler om det enkelte menneskes tilsyneladende uundgåelige nederlag i forhold til 'systemet'. Systemet, staten, imperiet, civilisationen vil altid være mere eller mindre umenneskelig, fordi målet ikke kan være det enkelte menneske, men helheden, systemet selv, folket, nationen - bundlinjen. Fordi det ikke er båret af kærlighed til det enkelte menneske, men af hensyn til almenvellet – overlevelsen på længere sigt. Mennesker bliver ifølge sagens natur reduceret til middel for systemet og i givet fald ofret for helhedens skyld - hvor det ifølge Jesus burde være omvendt. Eller som evangelierne siger: Mennesket er ikke skabt for sabbattens skyld, det er sabbatten, der er skabt for menneskets skyld! (Mark. 2,27). I stedet for sabbatten kunne man sige loven, staten, civilisationen eller den økonomiske udvikling, firmaet, familien, kirken - verden. Det er dette menneskelige oprør, så megen moderne malerkunst, litteratur og musik handler om. Denne følelse af det enkelte menneskes fortabthed overfor helheden, som civilisationen medfører.

Evangelierne skildrer Jesu kamp mod de religiøse og imperialistiske magthavere som en profetisk, ikkevoldelig, socialt engageret og meget meget ensom – ja, til sidst endda tilsyneladende gudsforladt - kamp mod overmagten. End ikke hans allernærmeste forstod ham eller fulgte ham til det sidste, og kampen endte da også katastrofalt med forræderi, dom, tortur, korsfæstelse, død og begravelse. Og ikke mindst de mange svigt. At dette virkelig kunne ske for Gud selv i skikkelse af Jesus, fortæller om trosbekendelsens provokerende gudsopfattelse. Den taler ikke om en almægtig herskergud i det høje, som ikke i længden finder sig i menneskers synd, men om en sært afmægtig Gud her i det laveste af det lave. En Gud, som ikke klarer tilværelsens problemer for mig, men som ikke desto mindre 'går med' selv i den yderste og tilsyneladende mest gudsforladte lidelse og nød. En Gud, der ikke griber ind i mit eller verdens liv med mirakuløse frelseshandlinger, men som tålmodigt venter på, at jeg som Maria skal åbne mig for Guds hellige Ånd, så den kan komme til i mit og dermed også i verdens liv. Så jeg kommer hjem til den kamp, jeg skal kæmpe. Den kamp som er mit liv.

Ifølge Det nye Testamente fulgte Jesus sit kald – han var og forblev lydighedsfuld til døden, som det hedder – ja, til døden på et kors. Og så hedder det videre i den gamle hymne i Filipperbrevet (kap.2): *Derfor har Gud højt ophøjet ham og givet ham navnet over alle navne – og derfor skal hvert knæ bøje sig og bekende, at Jesus Kristus er Herre.* Her er altså pointen med Jesu død på korset Langfredag. Det var hans kald – det var hele ideen med Jesu fremtræden. Det var det, han skulle. Og det var så også det, han gjorde. Han fulgte sit kald: at dø på det romerske kors – henrettet som en farlig forbryder – trampet på – spyttet på, forhånede og ydmyget – latterliggjort og til sidst dræbt. Det var Jesu dyrebare kald, som han fulgte i lydighed til det sidste, og som Filipperbrevshymnen derfor ophøjer til guddommelighed, for dermed har Jesus ifølge Paulus (Gal.3,13) 'løskøbt' os fra lovens forbandelse, som en mand, der køber en slave fri. Han betalte med sit liv for denne frihed fra verdens lov. I sin smukke gendigtning af Salme 103 taler Grundtvig om det samme:

Løskøbt har han dig blandt Helvedes fanger, kranser dig yndig, som kongen sin ven, skænker dig alt, hvad dit hjerte forlanger, sol-fuglen lig bliver ung du igen.²²

Hans liv blev dermed en 'løsesum' for mange (Mark. 10,45). Og det er et meget smukt billede på det, som Jesus bevirkede gennem sit liv og sin død, men det er også lidt farligt, hvis betydningen af lutter begejstring kammer over, så Jesu liv og død 'for min skyld' eller 'i mit sted' gør mig mere passiv og skyldbetyngt end fri og binder mig til en ubetalelig taknemmelighedsgæld. Karen Blixen siges, til udsagnet om, at Jesus havde givet sit liv for hende, at have ytret: Nej, tak, det skal De endelig ikke gøre! Måske fordi hun ikke ønskede at give afkald på sit eget liv – sådan som det nu var. Fikseringen på Jesu lidelse og død kan meget nemt komme til udtryk som et overgreb på den menneskelige frihed og værdighed, og det tror jeg aldrig har været meningen med evangeliet.

Til gengæld kommer den klart til udtryk i den såkaldte objektive forsoningslære, udformet bl.a. af ærkebiskop Anselm af Canterbury i det 11. århundrede. Ifølge den blev Gud menneske og døde for at sone menneskers ubodelige synder og dermed frelse os fra den vrede Guds straf. Så logisk og juridisk uangribelig og udbredt denne lære end er også i dag, forekommer den mig dog at være en konstruktion, der netop søger at gyde juridisk olie på det urimeligt provokerende i Jesu liv og lære. Man taler indenfor den etablerede teologi om tre forskellige forsoningslærer. Foruden den objektive er der den klassiske og den subjektive. Den klassiske forsoningslære stammer fra oldtiden bl.a. fra Augustin og med ham Luther, og den er nok den mest udbredte her hos os. Ifølge den er mennesket bundet af synd (arvesynd) og død og djævel, som vi ikke selv formår at frigøre os fra, men det lykkedes Jesus at besejre disse magter, og det er hans store frelsergerning. Han gik i døden for os. Hans blod renses os som lammets blod i påskeofferet frelste jøderne i Egypten fra dødsenglens hærgen. *'Også vort påskelam er slagtet'*, som Paulus siger (1. Kor. 5,7). Selv kan vi ikke gøre et gran dertil – end ikke tro, for troen er ligesom frelsen en ren gave, der gives til de udvalgte.

Den mest spændende forsoningslære er dog efter min opfattelse den subjektive, der også stammer fra middelalderen (bl.a. fra munken Pierre Abélard (1079-1142)). Ifølge den er Gud alene kærlighed og altså på ingen måde den strenge dommer, der kræver satisfaktion for menneskers ubodelige synd, og et menneskes omvendelse består egentlig i at forsone sig med det faktum. Der er således ikke tale om at sone nogen synd overfor Gud, for synden findes ikke i Guds univers. Den egentlige forsoning er forsoningen med sig selv i lyset af Guds kærlighed – den kærlighed, som ikke mindst Jesu død er en stærk demonstration af: udholdenhed i kaldet gennem lidelse og nød til døden – ja, døden på et kors – alene for at forkynde Guds ubetingede og evige kærlighed til mennesker. *Derfor har Gud højt ophøjet ham...*

Begravet?

Om Jesus blev begravet i virkeligheden, er et åbent spørgsmål. Normalt blev de korsfæstede vistnok overladt til himlens fugle og markens hunde og rotter, hvorfor man til dato vist kun har fundet et enkelt skelet af en korsfæstet – i øvrigt med naglemærker sidelæns tværs igennem anklen. Jesu begravelse i den riges klippegrav er nok som en stor del af lidelseshistorien begrundet knap så meget i historiske fakta som i Skriften (Esajas 53,9). I det mytisk/poetiske sprog, som bedre end noget andet sprog kan udtrykke *betydningen* af de historiske fakta. Midrash kaldes den typologiske fortolkningsmetode, der søger at indramme den eller det, man vil fortælle om, i hellige begivenheder fra fortiden. I den sammenhæng får man ikke meget ud af Det nye Testamente, hvis ikke man kender det gamle. Bibelen er en helhed fra ende til anden.

I den forbindelse kan det forekomme temmelig frugtesløst at foretage videnskabelige undersøgelser af diverse ligklæder og andet, som skal 'bevise' Jesu begravelse og måske ligefrem opstandelsen. ²³Som at 'finde' Noahs ark på Ararats bjerg, Pagtens Ark eller – som jeg selv blev det – blive præsenteret for 'den brændende tornebusk' i form af en mystisk busk i Katharinaklostret på Sinaj. Igen denne ulykkelige sammenblanding af poesi og naturvidenskab, som i hvert fald intet har med tro at gøre.

Jesu begravelse er vel også på sæt og vis en logisk forudsætning for hans opstandelse og budskabet om 'den tomme grav', men man kan vel også bare opfatte en begravelse som en stadfæstelse af døden. Det er vel ikke mindst derfor, vi holder begravelse – for at gøre døden evident og smerteligt uigenkaldelig. At vi så i næste åndedrag modsiger tilintetgørelsen, er en anden sag.

Dødsriget

Med Jesu tragiske død og begravelse slutter trosbekendelsen som bekendt ikke. Nu vender vi tilbage til den fortolkning og betydning, som Jesu liv og død har givet anledning til for dele af hans samtid. Fra ordensmagten i verden vender vi tilbage til Guds orden, som er den grænseløse

kærligheds uorden. Det er muligt, at konger og kejsere og guvernører, herremænd og præster har stor magt i verden – *men sådan skal det ikke være blandt jer!* (Mark 10,42). Trosbekendelsen forkyn-der som nævnt en helt ny og revolutionær verdensorden, som man kunne kalde guddommelig eller for den sags skyld menneskelig. Det er den orden, hvor mennesket – det enkelte menneske - går forud for systemet – selv dødens ultimative 'system'.

Og som det første skridt i denne nye bevægelse træder den stendøde, men nu levendegjorte Jesus ind i dødsriget for at forkynde liv og retfærdighed for alle de mennesker, der som han selv har sat livet til i kampen mod uretfærdigheden: I er ikke døde forgæves! Kom med, nu går vi ud af graven ud i livet og forkynner evigt liv for de døende. Her i dødsriget begynder Guds store frifindelse og retfærdiggørelse af mennesket. Som Grundtvig synger påskelørdag aften:

I Helvede skinned Guds herligheds glans, gulfarved de djævle kulsorte, men murene revned for stråler i glans, af hængsel fløj Helvedes porte.²⁴

I salmen, som Joakim Skovgaards berømte billede i Viborg Domkirke vist er malet over, er de befriedes skare udvidet til alle mennesker med stammoder Eva, som repræsentant for menneskers synd. Det var jo ifølge syndefaldslegenden hende, der på grund af sin ulydighed sendte hele menneskeheden i dødsriget. Og så kommer nedfarten til dødsriget til at handle om syndsforladelse for alle dem, der er døde på grund af deres synd (*'syndens løn er død'*, som Paulus hævder (Rom. 6,23)) og ikke om genoprettelse af retfærdigheden for dem, som er blevet uretfærdigt behandlet af verdensmagten, sådan som jeg tror, det var den oprindelige mening. I det såkaldte Petersevangelium – antagelig fra begyndelsen af det 2. århundrede – skildres en opstandelsesvision, hvor tre mænd kommer ud af graven, de to støttende den ene efterfulgt af et kors, og der lyder en røst fra himlen: Har du prædikeret for dem, der sover (dvs. martyrerne)? Og korset svarer ja.²⁵ Det mener jeg, er det væsentlige, og det er værd at overveje, for hvis man med Grundtvig og Skovgaard og mange andre drejer fokus fra statsmagtens eller for den sags skyld ethvert systems eller enhver organiseret ideologis eller økonomiske strukturs overgreb mod det enkelte menneskes frihed og værdighed hen imod den almindelige menneskelige syndighed eller endnu værre: arvesynd, så mister vi i bedste fald en væsentlig pointe i Jesu forkyndelse. I værste fald retter vi med vores overdrevne, selvmedlidende syndighed bager for smed og lader den skyldige umenneskelighed gå fri. Det er i hvert fald sådan, jeg opfatter Jesu forkyndelse, som et revolutionært oprør mod det til enhver tid værende system til fordel for det enkelte menneske - og ikke som en stedfortrædende frelse for det til enhver tid værende syndige menneske. Dermed kaldes jeg ind i den kamp, Jesus førte for mennesket imod systemet. Kampen for den russiske forfatter Fjodor Dostojevskijs (1821-1881) lille pige, som systemet altid ofrer, når målet helliger midlet. Glem aldrig Ivans vibrerende spørgsmål til Aljósja i 'Brødrene Karamassov': *'Antag, at det stod til dig alene at rejse den menneskelige skabnes bygning med det mål til sidst at gøre hele menneskeheden lykkelig, at give alle mennesker den endelige fred og ro, men at dette ikke kunne opnås uden – at et lille menneskeevæsen, blot et eneste lille væsen – f.eks. en lille femårig pige, blev pint til døde. Ville du da på denne udtrykkelige betingelse gå ind på at være dens bygmester? ... Og kunne du tænke dig, at de mennesker, du bygger for, ville indvillige i at modtage deres lykke på grundlag af det til døde pinte barns blod, og at de derefter skulle forblive evigt lykkelige?'*²⁶ Eller som ypperstepræsten Kajfas formulerede det i domsforhandlingerne omkring Jesus: *Det er bedre, at ét menneske dør, end at hele folket går til grunde* (Joh. 11,49). Er det det?

Opstanden

Herefter følger påskemorgens vidunderlige opstandelse på tredjedagen også 'ifølge skrifterne' (jf. Vandringeren til Emmaus Luk. 24,13-35), der som andre dødeopvækkelser må bevæge ethvert menneskehjertes dybeste længsel. Jeg fik altid en klump i halsen, når jeg som barn hørte om Jesu opvækkelser af Jairus' datter: *Talitha kum* – lille pige, rejs dig op! Og der er en umiddelbar barnlig og vel også arketypisk glæde ved opstandelse fra de døde. Tænk på C.S. Lewis' eventyr om Aslan

i Narnia eller J.R.R. Tolkiens eventyr om Gandalf i Ringenes Herre, som begge ofrer livet for deres venner og måske derfor opstår igen.

Grundtvig synger om en dråbe stærk, han drak af den jævne og underkendte påskeliljes gule bæger efter sine spekulationer over dødens gru og livets meningsløshed, og pludselig hører han hanegal og morgensang og ser de døde vågne i en påskemorgenrøde som en mystisk åbenbaring af Jesu livgivende kraft. Og så ved han, at det dog er sandt: *Frelseren stod op af døde!* Jesu opstandelse bliver dermed et pant på eller et løfte om vores egen opstandelse, som dermed giver mit korte menneskeliv mening og betydning.²⁷

Men det er ikke den eneste betydning af opstandelsen.

Det var verdensmagten, der forkastede Jesus og dømte ham til døden, men statens veje er ikke Guds veje, og evangeliet og trosbekendelsen handler om, hvordan Gud oprejste den forkastede og iførte den korsfæstede guddommelig magt og herlighed, som den fortabte søn, der vender hjem til fest og herlighed og ikke, som han troede, til straf og ydmygelse (Luk. 15,11ff). Dermed forkyndes den sande Gud, himlens og jordens skaber igen som det enkelte, afmægtige og undertrykte menneskes Gud – *ikke* statsmagtens, kejseres og kongers eller ypperstepræsters Gud, som de ellers selv mente og forkyndte. De har stjålet Gud og 'sat sig på Moses' stol' (Matt. 23,2). Men Guds oprejsning af menneskesønnen og frihedskæmperen Jesus vælter så at sige ethvert kongepalads, ethvert tempel og enhver katedral – ja, alt det prangende og storladne, som civilisationen har fået mennesker til at bøje krop og sind for igennem hele sin snart 6000-årige historie. Kejseren har ingenting på!

Som nævnt er billedet med Jesu opstandelse hentet fra det mytisk/poetiske sprog. Fortællingerne om overgangene fra død til liv handler for mig om noget andet og mere end mirakuløse brud på naturlovene. I fortællingen om Lazarus i Johannesevangeliet kap. 11 opvækker Jesus f.eks. den døde Lazarus som var et stinkende, fire dage gammelt lig. Jeg tror, fortællingen er bevidst overdrevet bl.a. for at chokere og dermed slå en tyk streg under Abrahams påstand i Lukas 16,30, som også omhandler en Lazarus: *'Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en står op fra de døde'*. Den ramsaltede bemærkning er angiveligt møntet på ypperstepræsterne, der senere slog den opstandne Lazarus ihjel (Joh. 12,10). Fortællingen handler i den forstand ikke så meget om et angiveligt mirakel, som om præsternes forstokkede umenneskelighed.

Fandt man Jesu skelet, og kunne man virkelig påvise, at det var hans, ville det intet som helst betyde for min tro på opstandelsen eller for den sags skyld for min tiltro til Jesus.²⁸ Jeg tror på opstandelsen, men hverken min livserfaring eller min viden eller nok så mange beretninger om nærdødsoplevelser kan få mig til at forbinde noget med en bogstavelig opfattelse af dødeopvækkelser eller for den sags skyld noget kendt liv på 'den anden side'. Tanken om Jesu opstandelse er vel modnet gennem en årrække dels gennem skriftstudier - f.eks. Hoseas 6,2 eller Salme 16,9f, som både Peter og Paulus henviser til iflg. Ap.G. 2 og 13 - og måske sat i gang eller styrket af visioner, drømme eller blot af en lidenskabelig længsel. Han er 'blevet set' af mange (1. Kor. 15,5ff).

Fra starten har der naturligvis været rejst tvivl om den fysiske opstandelse, som desværre ganske hurtigt blev et kardinalpunkt i kirkens teologi. Thomas, tvivleren, bliver hængt ud allerede i Johannesevangeliet, fordi han ikke tror på Jesu legemlige opstandelse (Joh. 20,24ff).²⁹ Maria Magdalene og de andre kvinder hænges ud i Markusevangeliet, fordi de ikke fortæller om opstandelsen til disciplene og Peter (Mark. 16,8), og korinterne hænges ud i Paulus' brev til dem, fordi de ikke tror på de dødes opstandelse (1. Kor. 15). Men jeg mener til trods herfor, at legenden om opstandelsen handler om noget andet og meget mere end et dødt menneskes fysiske tilbagevenden til livet. Og jeg mener også, at evangeliet er et budskab om andet og mere end et løfte om et evigt liv efter døden for de troende.

I Markusevangeliet (12,18-27) drøftes spørgsmålet om dødes opstandelse i en underlig ordveksling mellem saddukæerne og Jesus, hvor de første forsøger at umuliggøre et liv efter døden gennem logisk argumentation, men de tilbagevises af Jesus med henvisning til Skriften, hvor Gud omtaler sig selv overfor Moses ved den brændende tornebusk som Abrahams, Isaks og Jakobs Gud – altså må disse tre være levende, for Gud er jo ikke Gud for de døde. Egentlig har jeg Markus mistænkt for at være en kende sarkastisk i sin behandling af spørgsmålet, måske fordi han i virkeligheden finder hele diskussionen om den fysiske og konkrete opstandelse temmelig absurd.

Som allerede nævnt handler det for mig om Guds dom over systemernes umenneskelige undertrykkelse, men også om det håb, at ingen, der lever, kæmper og dør for sandhed og retfærdighed går til grunde, men opstår i eftertiden og skaber liv og kampgejst og fortællinger og sange om menneskelig værdighed og frihed. Og det er for mig vigtigere og vejer tungere end et hvilket som helst overnaturligt mirakel, som man vel i virkeligheden helst ikke skal tænke for dybt over. Min tro er ikke en tro på det overnaturlige på trods af al sandsynlighed, for mit hjerte kan umuligt favne, hvad min forstand må tage afstand fra. Min tro er en tro på livet her og nu, på menneskets dybe og ukrænkelige værdighed, og så er det en tro på, at kærligheden ikke kan dø for alvor så lidt som retfærdigheden kan. Den kan blive undertrykt og holdt nede, men den vil altid dukke op igen, og i sidste ende *vil* den sejre over umenneskeligheden. Som Bibelen og trosbekendelsen så klart udtrykker det. Kampen for retfærdighed er aldrig forgæves, selv om det ofte ser sådan ud.

Det er ærgerligt, at det i den grad er blevet et kardinalpunkt for mange kristne, at Jesu opstandelse bogstaveligt talt rent fysisk fandt sted påskemorgen. Det er ligefrem blevet konstituerende for, om man virkelig er kristen, og det er altid både forbløffende og forstemmende at se, med hvilken iver kristne mennesker udtrykker behovet for at definere 'den rette lære' og få alternative opfattelser gjort tavse. Men hvis man blot en gang imellem har fået fært af denne disciplinoplevelse af pludselig at kunne se hele betydningen af sit liv på en forunderlig ny og forløsende måde – ja, så er ordet opstandelse vel ikke for meget. Især da ikke, hvis man ellers oplever sit liv som tomt og underligt ligegyldigt – uden mening, dødt. Hvis man tør erkende sin egen dødlignende tilstand, hvor man henslæber sit skyggeliv i frygt for Gud og hvermand og derfor hverken ser eller hører eller føler andet end sin egen selvoptagede og rethaveriske angst – fuldkommen ude af stand til at blive begejstret for nogen eller for noget – og så pludselig oplever befrielsen fra sig selv og ser og hører og mærker livet i al sin glans og smeltende glæde, ja, så ved man godt, hvad opstandelse er. Og man ved også, at tomheden og nederlaget og livsleden er forudsætningen for livet. Og det var jo det, de oplevede, de fortvivlede og for så vidt døde disciple, der havde svigtet alt, hvad de havde kært. De så pludselig Jesus og hans forkyndelse og hans liv og hans død som deres eget livs substans og mening. Som Frans af Assisi siger det i en bøn: *Det er ved at give, vi får – det er ved at dø, vi fødes til evigt liv.* Da Jesus hengav sig selv til døden – ja, døden på et kors – så de ham pludselig på ny; ikke længere som den nederlagsramte fiasko, verdensmagten så, men i glans og herlighed – ophøjet, som Johannes siger det så underfundigt - båret af livet selv.³⁰ Og de så pludselig sig selv og hinanden som nye mennesker – som mennesker for første gang – som genfødte. Og så var alt nyt – og alt var muligt. De så ham, og det er vel det, Jesu opstandelse handler om. At vende sig om fra dødens riger – hvad enten det er den konkrete politiske og religiøse magt, eller det er fortvivlelsen over min egen magtesløshed og inderlige tomhed eller skæbnens kyniske spil. At vende sig om og se et ensomt, ramt, afmægtigt og fortvivlet menneske naglet til et kors og se det som en velsignelse, sådan som de tidligste krucifix skildrede den sejrende og velsignende Kristus på korset – og så kunne sige med sikkerhed som den romerske soldat ved korset: Den mand er sandelig Guds søn!

De fleste mennesker har oplevet den livsfortærende ydmygelse. Om ikke andet så som børn af en kultur, hvor ydmygelsen indgik i opdragelsen som den naturligste ting i verden. Skældud for ikke at tale om korporlig afstraffelse er først og fremmest ydmygende - beregnet til at knække barnets 'stivsind' – en mild form for tortur. Men også som voksne har de fleste vel oplevet en eller anden form for ydmygelse eller fornærmelse, man ikke uden videre kan blive kvit. At blive hængt såret og nøgen og ganske offentligt op på et kors til man dør, er vel ikke mindst tænkt som den totale ydmygelse af personen, og det er i den sammenhæng, jeg opfatter Jesu opstandelse også som en guddommelig tilgivelse af ydmygelsen – ikke blot Jesu egen ydmygelse, men enhver uret. Selv i den dybeste fornærmelse og ydmygelse er der skjult et levende håb om min egen opstandelse, som Paulus udtrykker det: *'Er vi døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham'* (Rom. 6,8). Opstandelsen fra den totale ydmygelse er dermed et evangelium om opstandelse som sådan – jeg havde nær sagt som en del af menneskelivet. Det er jo ikke tilfældigt, at påsken er placeret ved forårstide med de første tegn på lysets og varmens 'tilgivelse' af vinterens mørke, frost og kulde. Fortællingen om Jesu død og opstandelse bliver dermed en fortælling om håb her og nu, sådan som dåben er det, og sådan som gudstjenesten omkring den tomme grav i det hele taget er det.³¹ Den tomme grav, hvor jeg kan lægge min egen fortvivelse og angst og måske få lov til en gang imellem at gå lettet hjem fra kirke og se stort på min egen ydmygelse – selv opstå som et nyt menneske i pagt med livet selv i bevidstheden om, at *'alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud'* (Rom. 8,28).

Diskussionen om opstandelsens konkrete virkelighed eller for den sags skyld om livet efter døden i lyset af Jesu opstandelse synes for mig af perifer betydning i forhold til min egen opstandelse her og nu, hvor jeg som Thomas (Joh. 20,28) pludselig kan se, hvad jeg ikke fattede før: at denne korsfæstede, lidende menneskesøn er min Herre og min Gud. Ingen anden.

Himmelfart

Fra den barske nedadgående linje mod og helt ned under den hårde jord følger trosbekendelsen en opadgående linje parallelt med den nedadgående. Som et undseeligt frø, der ringeagtes, smides bort og trampes ned i jorden, men se nu, hvor det underkendte frø spirer og vokser og blomstrer, så alle må forbavses og bøje sig for dets skønhed. Fra dødsriget over opstandelse til himmelfart til Guds trone som guddommelig dommer og medhersker over levende og døde – frem for alt dem, der dømte ham, forkastede og nedværdigede ham. Et gentaget og elsket gammeltestamentligt tema om den forsmåede og forhånede, der oprejses i herlighed – f.eks. i Josef-fortællingen (1. Mos. kap. 37ff). Eller Esajasprofetien om Jerusalems kommende herlighed efter den babyloniske ydmygelse (Es. Kap. 60.) Det er Guds retfærdiggørelse af den Jesus, verden forkastede. Det er Guds smilende og kærlige anerkendelse af menneskelivet – det lille, afmægtige menneskeliv, verdensmagten ikke regner for noget særligt – som den forkaster til fordel for sit eget kunstige og prangende magtsystem – sin 'nødvendighed af stål'. At vide, hvad Jesus kæmpede for, betyder at forstå hans liv som et menneskeligt udtryk for guddommelig visdom, barmhjertighed og kraft. Men denne visdom er tåbelighed for de autoriteter, der udslettede ham; den kraft er svaghed i verdens øjne. Og dog er *'Guds tåbelighed visere end menneskelig visdom og Guds svaghed er stærkere end menneskers styrke'*, som Paulus stille jubler (1. Kor. 1,25).

Man behøver ikke være så forlegen ved himmelfarten, som mange mennesker er i vores oplyste tid, fordi man har svært ved at forestille sig denne scene, som beskrives rent konkret – f.eks. i Apostlenes Gerninger kap. 1. Et menneske, der beskrives som født af en jomfru, og som har strøet om sig med det ene mirakel efter det andet, inden han selv gik lyslevende ud af graven efter at være blevet henrettet godt og grundigt, bør vel ikke have problemer med at fare op til Himlen, så at sige. Himmelfarten hører på en vis måde med i beskrivelsen af dette guddommelige menneske, Jesus fra Nazareth, der jo beskrives som fuldkommen fri. Bogstaveligt talt fri som fuglen. Frit lod han sig føde som menneske – frit gik han omkring og forkyndte sin frihed i ord

og handling – frit lod han sig tage til fange og korsfæste, så man skulle tro, at nu var hans frihed ophørt, men også det var en fri handling – det var noget, han ville, og fri af selv døden gik han ud af graven påskemorgen. Intet i verden – ingen nok så stor magt kunne binde ham og holde ham fast, og til sidst heller ikke jorden, så han forlod den bare og dermed sit jordiske liv.

Genkomst

Ifølge traditionen fór Jesus op til Himlen og satte sig som himmelsk rådgiver ved sin fars, himmelkongens højre hånd, og der sidder de antageligt endnu og følger på afstand med i verdens skæve gang – lytter til menneskers bønner om hjælp, men gør tilsyneladende ikke rigtig noget ved det - ikke før på den store dag, som skal komme en gang, hvor Jesus igen skal til jorden oppe fra himlen – ikke som et spædbarn i moders skød, men i magt og herlighed skal han komme ridende på Himlens skyer sammen med alle sine engle - denne gang for at dømme alle mennesker – både de, som lever og de, som er døde. Og tanken er vel for de fleste, at det vil blive en vredens dag, hvor Guds retfærdige harme over menneskers syndige handlinger skal komme til fuldt udtryk. En hævnens dag, hvor alt det onde og uretfærdige, der er sket, skal hævn, så det kan mærkes, mens de få retfærdige – herunder forhåbentlig vi selv - skal frelses og indgå i det himmelske paradis, hvor alt er fryd og gammen i al evighed – eller i hvert fald i tusind år.

Man kan godt forstå sådan en forestilling set fra de undertryktes side, hvor længslen efter retfærdighed er brændende. Men det er jo ikke ønsket om hævn, der først og fremmest kendetegner Jesu forkyndelse – tværtimod fremhæves gang på gang barmhjertigheden: Vær barmhjertige, ligesom Gud er barmhjertig! (Luk. 6,36). Altså forbarm jer over jeres fjender! Velsign dem, der forfølger jer – gør godt imod dem, der forbander jer! Det er måske netop udtryk for lidt af den frihed, som Jesus selv levede på og for. Dette, *ikke* at være bundet af sine følelser – såsom vrede og had og længsel efter hævn. Tilgivelse og barmhjertighed kræver en frihed, der overgår de reptile følelser, vi kender alt for godt.

Jesus lovede i afskedens stund at komme igen – som hellig ånd, og Lukas beskriver malende, hvordan Helligånden kommer til byen ti dage senere på pinsedagen og besætter disciplene med tunger af ild og forvandler dem fra små, bange mennesker til en flok frygtløse kæmper, der turde alt og gjorde alt. Og det lyder jo meget mystisk, men hvis nu det var denne stærke følelse af frihed, der besatte de bange og bly disciple til Pinse – friheden til at elske mennesker – ikke bare de elskværdige – ikke bare vennerne, men alle mennesker i hele verden indtil jordens yderste grænser, som det hedder? Ja, så er billederne vel ikke for store. Hverken billedet af en flyvende Jesus eller billedet af de begejstrede disciple, der farer ud i byen og begynder at skabe en helt ny kirke med et helt nyt grænsenedbrydende menneskesyn og en helt ny frihed som grundlag. Den indre frihed, som gør mennesker i stand til alt, og som også gør dem urørlige overfor alverdens ondskab (*'de kan aldrig besejre os!'*).

Dette er for mig den egentlige genkomst – nærmest som en personlig omvendelse. Ikke så meget som de berømte genfødsler – ikke mindst i USA er det moderne at være *'a reborn Christian'* – men omvendelsen til mit egentlige guddommelige selv igen og igen, fordi jeg som menneske altid trækkes bort fra det virkelige kærlighedsliv og krummes ind i mig selv, som Luther udtrykker det. Luther taler ganske vist om dåben som en engangsforeteelse imod de såkaldte gendøbere, men også om den daglige dåb, dvs. den daglige død og opstandelse – udrejse og hjemkomst om man vil – den daglige kamp, som er livet.

H.C. Andersens fortælling om Snedronningen begynder med et kosmisk forspil. Djævelen har lavet et forfærdeligt troldspejl, hvor alt godt og smukt, der spejlede sig deri blev forvandlet til ingenting, mens alt ondt blev endnu værre. Og djævelen fandt så på, at troldspejlet skulle op til Gud selv, men på vejen til Himlen gik spejlet i millioner af stumper og stykker, som fløj rundt om i den vide verden, og vé, det menneske, som fik sådan en splint af spejlet i øjet eller hjertet. Det kom til at se verden og mennesker ganske fordrejet på mekanisk vis, sådan som det skete

for den stakkels Kaj, der ikke kunne huske sit Fadervor, men kun Den lille Tabel. Måske kan man se på Jesu Himmelfart som et modsat spejl, hvor Jesus selv går i millioner af atomer – går i ét med luften selv, og lykkelig det menneske, der indånder noget af hans ånd, for så får man noget af hans frihed – friheden til barmhjertighed. Så løses nogle af de bånd, jeg er bundet med, som binder mig til min vrede, mit had, min hævn, min fornærmelse, mine fjendebilleder - alle de begrænsninger, mit liv er fyldt med, og i frihed ser jeg mennesker som mine *med*mennesker og forstår, at kærligheden ikke blot er for de indviede heldige få elskværdige, men for alle. Og da er jeg selv flyvende, som det hedder – da har jeg selve livets gave. Lykkeligt det menneske, der frit formår at elske mennesker.

Dommen

Dommen over levende og døde er selvfølgelig den endelige dom over uretten og umenneskeligheden, som Jesus ifølge evangelierne bekæmpede med profetisk lidenskab, mens han var på jorden. En kamp, han betalte for til verdensmagten med sit liv som så mange andre frihedskæmpere før og efter. Det er dommen over civilisationens skyggeside i form af den systemiske vold og undertrykkelse af mennesker.

Denne apokalyptiske vision henter som det meste af Det nye Testamente stof fra Det gamle Testamente. I dette tilfælde fra Danielsbogens visioner om menneskesønnens komme på himlens skyer til dom over verdensrigerne. Det er voldsomme scener, der rulles op – ikke mindst i Johannes' Åbenbaring, der afslutter Bibelen.³² Blodet skal flyde i stride strømme under de rædsler, der skal overgå verden på hin dag til gengæld for den uretfærdighed, den lidelse og død og voldelige undertrykkelse, verdens riger og deres mægtige herskere har påført mennesker gennem tiderne. Læg mærke til, at åbenbaringsbøgernes 'onde dyr' netop er billeder på imperierne med alle deres ugeringer og alt deres uvæsen. Men ud af dette Ragnarok skal den nye verden opstå med Guds velsignelse, fred og glæde – menneskelivet, som det var tænkt fra tidernes begyndelse. Den kommende dom er en bevægende drøm om, at Guds retfærdighed endelig må råde på jorden, ligesom den råder i Himlen. Som det udtrykkes så smukt i Joh. Åb. 21,3-4: *Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. For det, der var før, er forsvundet.*³³

Man kan selvfølgelig tolke 'dommen' som Guds dom over synderne, hvilket med rette falder mange moderne mennesker for brystet, fordi den ligesom truslen om Helvedes straf, som jeg selv er vokset op med, med vold og magt og frygt søger at tvinge mennesker til at indordne sig under de religiøse magthaveres gældende love og regler. Det er der hverken megen frihed eller kærlighed i, og det rimer meget dårligt med budskabet om menneskelighed og barmhjertighed i øvrigt. Rigtig mange mennesker har i tidens løb haft truslen fra denne dom over deres liv hængende over hovedet, og det har sjældent ført til noget godt på den måde at skulle stå skoleret for sine handlinger 'med regnskabsdagen for øje'. Her kan man virkelig tale om en projektion og guddommelig sanktionering af civilisationens voldelige opdragelsesnorm.

Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at hvis denne opfattelse virkelig var udtryk for sand kristendom, så var jeg ikke kristen. Ikke desto mindre er netop denne tolkning af langt de fleste kristne blevet opfattet som et uomtvisteligt grunddogme, og derfor sidder det stadig dybt i os: Du er en synder, og du kommer til at stå til regnskab for din synd – om ikke før så på dommedag! Så vogt dig!

Jeg tror som nævnt ikke på denne arvesynds befængte doms- og helvedesteologi. Og jeg mener heller ikke, det er den, Bibelen forkynder. Ikke blot står den som nævnt i klar modsætning til evangeliet om tilgivelsen, den betingelsesløse kærlighed, friheden i Kristus og kravet om barmhjertighed, men den fjerner også fokus fra den kamp, som Jesus åbenbart kæmpede – kampen mod den systemiske vold og undertrykkelse af mennesker fra imperiernes og de etablerede reli-

gioners side. Lidt bittert kunne man måske spørge, om denne drejning af tolkningen fra det sociale til det individuelle – fra det politiske til det personlige – ikke i grunden passede kirken meget godt – ikke mindst efter at den var gået i kejserens tjeneste. Nu var det ikke længere kejsermagtens umenneskelighed, der skulle undergraves gennem passiv ulydighed og ikkevoldelig modstand efter Jesu forbillede; nu skulle statsmagten sikres og sanktioneres af den samme Kristus, som den korsfæstede, bl.a. ved at fjerne skylden og dommen fra imperiets umenneskelighed og lægge det hele på skuldrene af den enkelte arme synder. Det var ikke længere det romerske imperium, der korsfæstede Jesus, nej, det var mig! Det var *min* skyld, og hvad er der så egentlig at glæde sig over ved evangeliet – eller for den sags skyld ved livet? Kirkens monopoliserede nådemidler?

Fortællingerne om dom og straf har et ganske andet formål end at skabe frygt for fremtiden blandt syndige mennesker. Der findes i evangelierne en række domsignelser – bl.a. i Mattæusevangeliet kap. 25. Lignelser, som man selvfølgelig kan vælge at tage bogstaveligt og dermed grue for dommedag, men som jeg vælger at forstå som fortællinger om mit liv her og nu. De handler om at være uforberedte på livet som de fem af brudejomfruerne (1-13) – om at være bange for livet som den dårlige og dovne tjener (14-30) og om at være umenneskelige i forhold til sine medmennesker som folkeslagene ved menneskesønnens venstre side (31-46). Altså klare opfordringer til at tage menneskelivet dybt alvorligt og leve det opmærksomt, frygtløst og kærligt, mens vi kan. Det stik modsatte af den frygt for en kommende dom og straf, som en bogstavelig tolkning medfører. Til gengæld lægger lignelserne ikke fingrene imellem, når de udmaler konsekvensen af disse menneskelige svigt. Man kommer ikke ind til livet. Som i eventyrene. Det er kun den yngste søn, der får prinsessen og det halve kongerige – de andre må gå tomhændede bort. Duer ikke! Væk!

Som jeg læser den, er Bibelen – og også trosbekendelsen - skrevet af kærlighed til mennesker – som Guds kærlige ord til sine elskede børn. Men den kan sagtens læses og fortolkes som det modsatte – som Satans værk, der af had til mennesker er ude på at trælbinde dem med en djævelsk forestilling om en dømmende og straffende Gud, der synes at hente sin identitet snarere i kejserpaladsets korridorer og katedralernes krypter end i Himlens gyldne sale. Men sådan går det som regel, når skønheden kommer i magtfulde menneskehænder, så det, der skulle være lys og salt bliver til brød og skuespil. Arme arme mennesker.

Det, som Jesus i sin forkyndelse og med sit eget livs eksempel tager afstand fra, er volden under enhver form – også som gengæld eller forsvar. Fra staternes vold i form af straf og krigsførelse over voldelige oprørsbevægelser mod staten til volden i opdragelse og samliv i det hele taget. Derfor er det vanskeligt at forestille sig ham som den straffende bøddel på vredens dag.

Den russiske forfatter Leo Tolstoj kæmpede som nævnt i slutningen af 1800-tallet med henvisning til bl.a. Jesu bjergprædiken en desperat kamp mod den statslige vold, som kirken sanktionerede.³⁴ Vold avler vold og har en meget kortsigtet gavnlig virkning for den, der udøver den, medmindre man som imperierne – åbenbaringsbøgernes onde dyr - eliminerer al modstand gennem regulære udryddelsesmassakrer eller folkemord. Stadigvæk mener man i USA og i Israel, at man kun kan komme terrorisme til livs gennem terror og regulær udryddelse af 'de onde'.

I denne dom over volden står Jesus på skuldrene af profettraditionen i Det gamle Testamente. Ikke blot Danielsbogen, men en stor del af profetlitteraturen handler om dommen over statens vold mod 'de små' i samfundet og over det religiøse hykleri, som også Jesus angriber hårdt. F.eks. Esajas 1,15ff: *Når I rækker hænderne frem imod mig, lukker jeg øjnene; hvor meget I end beder, hører jeg det ikke. Jeres hænder er fulde af blod, vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne hold op med at handle ondt, lær at handle godt! Stræb efter ret, hjælp den undertrykte, skaf den faderløse ret, før enkens sag! ... Hvis I er villige og hydige, skal I fortære landets goder; men hvis I er modvillige og genstridige skal I fortæres af sværdet.* Ikke som straf, men som konsekvens, for 'alle, der griber til sværd, skal falde for sværd',

som Jesus siger ifølge Matthæus (26,52). Gud straffer ikke vold med vold, men volden har sin egen indbyggede konsekvens. Evangeliet afslører imperiets natur og voldens væsen gennem Jesu forsvarsløse, dybt uretfærdige og overdrevent grusomme henrettelse, og så påviser de voldens uduelige meningsløshed gennem fortællingen om Jesus menneskesønnens opstandelse og ophøjelse.

Kærlighed og frihed er som et uadskilleligt par – og derfor tror jeg mere på frihedens ånd end på den apokalyptiske forestilling om verdensdommen – også selv om den sidste er den mest tillokkende. Vi dyrker og tilbeder hævn som en menneskeret i vores kultur. Jeg tror på det menneskesyn, Jesus talte for, og som kom til at koste ham livet – det menneskesyn, der ikke troede på syndebukke og på fjendebilleder eller for den sags skyld på vold og straf som et middel til at få sin vilje eller sin ret – eller blot til at redde sit liv. Et menneskesyn, der ser ethvert menneske som et Guds barn, der har brug for vores kærlighed. Selv dem, der korsfæstede ham (Luk. 23,34). Det kan godt være, Jesus med den holdning var et godt stykke forud for sin tid – og åbenbart også et godt stykke forud for *vores* tid, men det kan ikke nægtes, at hans menneskesyn på en eller anden måde taler til vores hjerter. Dybest set ved vi godt, at han har ret. Det har ikke medført de voldsomt store forandringer på verdensplan – og såmænd heller ikke for den verdensomspændende kirke, men jeg tænker på de mange øjeblikke, hvor en vrede blev dæmpet – en hævn udskudt – de mange mange øjeblikke, hvor et menneske viste et andet menneske barmhjertighed uden anden grund, end barmhjertigheden selv. Jeg tænker på den spontane medfølelse og kærlighed, der forekommer os langt mere ægte og sand menneskelig end vrede, had og vold og hævn, der føles som en fremmed besættelse. Jeg siger, jeg tror på min korsfæstede Herre og Gud, og mit hjerte smiler og samtykker.

Liv og lære

Man kan måske undre sig over, at trosbekendelsen tilsyneladende intet indeholder om Jesu forkyndelse eller lære. Men det er kun tilsyneladende. Dels ligger der som antydning en hel del om Jesu liv i det faktum, at han blev henrettet på verdensmagts bud – at han altså med liv og sjæl gik ind i Guds ikkevoldelige kamp for mennesket mod systemets overgreb – kampen for retfærdighed, som nok af indlysende grunde er blevet underspillet noget i de officielle statskirker – og dels siger tredje trosartikel om Helligånden, som vi skal se, en hel del om den kirkelige og menneskelige praksis, som udspringer af Jesu liv og lære.

Men når det er sagt, bør man overveje, om trosbekendelsen ikke i højere grad ligner et frihedsbrev end den troendes tilslutning til det 'rigtige' liv. Det er måske derfor, man ikke så godt kan bruge den som betingelse for dåben eller til at skille fårene fra bukkene med. Trosbekendelsen skildrer, så vidt jeg kan se, en række mytisk/poetiske og faktiske begivenheder omkring Jesus - undfangelse, fødsel, tortur, henrettelse, død, begravelse, nedfart til dødsriget, opstandelse, opfart til himmels og indsættelse i det højeste embede – og det er disse begivenheder, der sker med Jesus – til dels uden hans egen aktive medvirken – der i sammenhæng med Guds og med Helligåndens virke er det egentlige glædes- og frihedsbudskab. Fordi det står som et paradigme på et sandt menneskeliv. Historien om Jesus er også *min* historie. Trosbekendelsen er i den forstand måske langt mere sammenlignelig med en afsløring af mit egentlige liv som menneske end med en brugsanvisning til livet. Ikke en trussel, men en fri gave. Men det kommer selvfølgelig alt sammen af en bestemt fortolkning af Jesu liv og død og lære, som man må have opfattet – eller rettere genkendt - netop som en kærligheds- og frihedserklæring og slet slet ikke som en frygtelig trussel om en kommende dom og grusom straf.

Jeg tror på Helligånden,

den hellige almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.

Ånden

Da jeg gik på pastoralseminariet for snart mange år siden, sagde daværende rektor Gerhard Pedersen, at det var en god ide at bede om Helligåndens hjælp før hver prædikenforberedelse. Det havde jeg den gang ikke meget tilovers for i mit materialistiske hovmod, men jeg har senere mange gange måttet give ham ret. For ikke så mange år siden fik jeg det på en fin måde bekræftet af daværende rektor for forfatterskolen, Pablo Llambías. Jeg tror ikke, han brugte udtrykket Helligånd, men han talte netop om den åbenhed overfor inspirationen, der kommer, når man mindst venter den – f.eks. i arbejdet med at skrive en prædiken. Jeg har mange gange oplevet at gå i gang med de bedste intentioner og måske endda en færdig plan og så er jeg langsomt men sikkert gået i stå, hvilket kendetegnes ved gentagelser og floskler og møjsommeligt formuleringsarbejde. Og så er det, ifølge Llambías, at man skal lytte opmærksomt, for det er alt sammen fødselsveer - tegn på, at inspirationen er vej. Og så kan man være heldig at få den indskydelse, eller hvad det nu er, der skal til, og som måske betyder, at man må begynde helt forfra.

For mig er dette et udtryk for den dialog med Gud, som jeg tror, vi som mennesker hele tiden går i. Det kan godt lyde lidt mystisk, men jeg tror på, at Gud hele tiden fortæller os sin historie – ikke blot gennem sit ord, men på mangfoldige måder i vores liv – gennem naturen – gennem begivenheder – gennem hverdagens gentagelser – gennem samtalen – og så også indimellem gennem os, når det lykkes at få os til at lytte til andet og mere end vores egne tanker. Ja, hele vort liv er måske i virkeligheden Guds intense og tålmodige forsøg på at komme i kontakt med os. Det er det, al sand kunst og selvfølgelig megen spiritualitet lever af, og det er ikke mindst det, prædiken lever af. At Guds ånd i hellige øjeblikke føjer sig sammen med vores ånd, som Paulus siger det (Rom. 8,16).

Hvis man skal prøve at definere Helligånden, går det selvfølgelig galt, for den lader sig på ingen måde begrænse, men man kunne måske sige, at den er som musikken, der får danserne op af stolen og ud på gulvet til den hellige dans – det hellige møde mellem mennesker og Gud selv. Uden musik - ingen dans. Det var den musik, der skabte verden – det var den, der fødte Guds søn, og det var den, der opflammede apostlene på pinsedagen, så de gik ud og skabte kirken.

Det er ikke fordi, der ellers står så meget direkte om Helligånden i Bibelen – den er ligesom forudsat bag det hele - men som eksempel på åndens virksomhed kunne man nævne en af Bibelen's hovedpersoner, nemlig Paulus. Oprindelig farisæer og stærkt engageret i forfølgelsen af de nye kristne beskriver han selv sin omvendelse (Gal. 1,13ff) som et møde med Jesus selv, der kalder ham til sig. Og senere bliver han lige så engageret i udbredelsen af kristendommen i hele

Romerriget, som han før var optaget af at udrydde den samme kristendom. Man kan selvfølgelig mene om dette kald foran Damaskus, hvad man vil, men det, som fremgår af hans senere breve, er en fortolkning af Kristusbegivenheden – først og fremmest Jesu død og genoprejsning. Paulus var tilsyneladende ikke særlig interesseret i, hvad Jesus havde sagt eller gjort. Det var ikke Jesu lære, der betød noget – hans lignelser eller hans måde at leve på – nej, det var hans død på korset – dette at Guds egen søn, Kristus var blevet menneske og havde ydmyget sig – ja, ydmyget sig til døden for at frelse mennesker fra deres død. Det var det afgørende – det eneste afgørende.

Paulus fortolker altså en historisk begivenhed omkring Jesu korsfæstelse dels med den sædvanlige jødiske midrash metode, der sætter begivenheden ind i en gammeltestamentlig sammenhæng med de store personer og begivenheder fra den gang, men også ved at sætte den ind i en mystisk universel teologisk sammenhæng – f.eks. gennem tanker om de sidste tider og forventningen om den snarlige genkomst og de troendes opstandelse. Og det er denne fortolkning af noget ganske konkret til en begivenhed med universelle implikationer, man godt kunne kalde Helligåndens værk.³⁵

Men er det ikke bare hans fantasi, kunne man indvende. Med hvilken ret gør han det, han gør, når han på den måde digter videre på virkeligheden, så at sige? Og så er det jo, spørgsmålet melder sig om, hvad der egentlig er virkelighed. For ingen kan jo med sikkerhed vide noget konkret om opstandelsen eller genkomsten, men måske har Paulus alligevel på sin egen eminente måde fanget essensen af Jesu liv og død på et dybere plan end det, vi kalder virkeligheden eller de konkrete fakta. Måske har han beskrevet en virkelighed, der så at sige overtrumfer virkeligheden. Jesu korsfæstelse under Pontius Pilatus var en dramatisk fortælling, men jo for så vidt dagligdags. Ufatteligt mange mennesker deler skæbne med Jesus. Men Paulus' fortælling eller gendigtning skaber en helt ny dimension i menneskers liv – han sprænger grænserne for vores begrænsede forståelse af livet og af os selv ikke mindst. Og som Jesus selv smelter han det guddommelige og det menneskelige sammen til en uadskillelig enhed. Det er det, som sproget kan – med åndens hjælp.

Øjenvidnerne eller de mange, der forsker i Jesu liv og lære kan fortælle os om et stort menneske – en ener med en håbløs og mislykket mission om at befri sit folk – en mission om barmhjertighed og kærlighed. Men digteren og teologen Paulus kan både se og beskrive den dybe betydning af dette korte og i manges øjne naive menneskelivs fiasko – han kan så at sige forvandle den døde Jesus til en levende Kristus og give os alle sans for – ja ligefrem del i – storheden – det guddommeligt store i det, vi ellers anså for det allermest sølle og elendige. Og det er det, han gør. 'Grækere søger visdom, jøder kræver tegn, men vi forkynder den korsfæstede som Kristus'. Tåbeligt og forargeligt. Men hvad er så virkeligheden?

For mig at se handler åndens virksomhed om at gøre os frie til at være os selv – frie til at udfolde os som de vidt forskellige mennesker, vi nu en gang er – frie til at kunne se og høre og føle livets dybe, guddommelige dimension – og det må være alles opgave at lægge rum til denne frihed – opmuntre hinanden til frihed – indgyde hinanden mod til at være – mod til at leve vores menneskeliv – mod til at elske uforbeholdent – og mod til at søge nye horisonter – overskride gamle grænser – gøre det, som alle kalder umuligt og håbløst; stige ud af båden – skabe liv for hinanden som en Malin i Astrid Lindgrens fine fortælling om den susende lind³⁶ eller som en Jesus, der kunne elske til døden, og for hvem det at give det hele væk var den største fortvivlede glæde – måske endda den største umulige selvfølgelighed. Friheden er altafgørende for åndens virksomhed, hvad enten det nu er menneskeånden eller Helligånden, vi taler om. Frihed er selve kendemærket for ånden, der som bekendt flyver, hvorhen den vil.

Selvfølgelig kan man godt forstå, at denne grænseløse frihed lige fra starten har været vanskelig at administrere for kirken. Man kan sagtens forstå den etablerede organisations frygt for ander-

ledestænkende mennesker, der bryder med den fælles opfattelse – netop fordi man tror på *enigheden* som grundlag for fællesskabet. Sådan er det jo overalt med fællesskaber, der samler mennesker med den samme holdning – den samme nationalitet - det samme sprog - den samme kultur – den samme moral osv. Sådan er det med den samhørighed, som kommer af den fælles enighed om det grundlæggende, og de, som skejer ud eller ligefrem bryder fællesskabets skrevne og uskrevne regler, straffer man naturligt nok eller skiller sig af med – for fællesskabets skyld – for husfredens skyld. Så enhver kan for så vidt forstå kirkens motiv, når den op gennem historien har handlet, som den har gjort.

Det, som de etablerede kirker så ofte har glemt, er måske, at netop det kristne fællesskab ikke bygger på enighed eller kulturel og sproglig ensartethed, men tværtimod på friheden til at være forskellige, fordi Guds Ånd blæser overalt, hvor den vil og gør sig forståelig for hvem som helst – og altså ikke kun for de indviede – for dem indenfor – for de rettroende. Hvordan kan alle vi udenfor forstå, hvad de siger, som om de talte på vort eget sprog, disse galilæere (Ap.G. 2,8)? Fordi de var fyldt af Helligånden – den ubeskrivelige Helligånd, som aldrig kræver ensartethed eller enighed, men netop grænseløs frihed og åbenhed for at kunne komme til og dermed skabe virkelig enhed.³⁷

Sådan forstod de mennesket Jesus fra Nazareth, Marias søn, som en åbenbaring af Guds egen ånd, og dermed var kirken skabt som det sted i verden, hvor mindet om denne enestående begivenhed blev holdt levende blandt længselsfulde mennesker, der ikke kan slippe drømmen og håbet om en ny verden, hvor alt er godt. En verden i Guds ånd.

Evangeliet lyder derfor altid til almindelige mennesker på vort jævne modersmål – aldrig i paragraffer og dogmatiske systemer eller gennem troens 'rette' lærdomme. 'Ak, Herregud bevar mit hus for teologer og væggelus!' som min mormor yndede at sige på sine gamle dage. Og giv Helligåndens enkle og simple menneskelighed råderum og hjerterum i mit samfund og i mit hjem og i mit sind. At være menneskelige i en umenneskelig verden har altid været menighedens store ideal. Somme tider også dens kendemærke, når Guds ånd var levende til stede i kirken, så den turde give sig til kende i samfundet. Som disciplene på pinsedagen, da kirken blev til.

Kirken

Ordet kirke er en fordanskning af det græske *kyriaka*, der betyder herrens – her i betydningen vores herre Jesus. Det oprindelige græske ord for 'kirke' er *ekkesia*, der betyder de kaldede – underforstået af Gud selv. I den forstand kan man sige, at kirken oprindeligt betegnede en eksklusiv lille flok særligt udvalgte i forhold til alle andre, hvad enten det nu var jøder eller hedninger, partere, medere, elamitter, romere osv. Denne udvælgelse – dette kald – har spillet og spiller stadig en stor rolle for den kristne selvforståelse – på godt og ondt. For det gav selvfølgelig en vis selvfølelse at være Guds 'udvalgte, hellige og elskede', men samtidig hermed vokser uundgåeligt det absoluthedskrav på sandheden, der forvandler enhver samtale om kristendom til enetale, prædiken og mission og derefter til tavshed, fjendskab og had. Når man er udvalgt af Gud selv står intet til diskussion. For de første kristne betød dette absoluthedskrav ofte martyriet, men som kirken fik magt, gav det årsag til den blodige undertrykkelse, vi kender så godt, og som med rette kunne kaldes kirkens forbandelse. Vi er Guds hellige, udvalgte og elskede, og dem der ikke vil være det, har vi midler til at tvinge til det, kunne man måske sige med et let omskrevet Storm-P citat – hvis det ikke var fordi, det var så tragisk.

Der er ingen tvivl om, at kirken i den forstand er menneskeværk. Den bitre konstatering af, at Jesus nok forkyndte Guds rige, men så kom kirken, står ved magt. Skønheden kom i magtfulde menneskehænder. Regnbuen kom på flaske og blev solgt i dyre helligdomme. Alligevel siger jeg, at jeg tror på kirken på trods af al elendigheden – på samme måde som jeg tror på livet på trods af alt det forkerte og smertelige og på trods af den ondskab, som livet indebærer. Og det er med den tro som udgangspunkt, jeg ikke blot stadig kalder mig kristen, men også føler mig forpligtet

– jeg havde nær sagt kaldet - til at tage medansvar for min kirke, så den i al sin ufuldkommenhed stadig tør formidle frihedens og kærlighedens evangelium til mennesker – i ord og handling. Kaldet er så at sige et kald til kamp for den bedst mulige kirke – dvs. den kirke, der bæres af Guds ord og hans ånd, for den kirke kommer ikke af sig selv, så lidt som Guds rige gør det. På den måde kommer kirken ligesom den enkelte troende i bevægelse – i stadig forandring og under stadig konstruktion. Aldrig færdig – aldrig absolut, men som Jesus selv altid på vej, søgende og opsøgende – og ikke mindst åben for forandringens mulighed. *Ecclesiam semper reformanda!*

Den kirke, jeg tror på, er derfor ikke uden videre den etablerede organisation, der bærer navnet – den lidt ophøjede institution med den lange brogede historie og de prægtige gamle bygninger, hvor man skal tro på de rette dogmer, gebærde sig efter bestemte regler som på middelalderens kongeslotte, hvis tronsale, de er bygget over (*basilika*: det kongelige), og som er forsynet med et hierarki af ærværdige præster og kåbeklædte biskoper som åndelige ledere med guddommeligt patent på sandheden. Det er kun menneskeværk og i mangt og meget en efterligning af det verdsligt royale på enevældens tid – formentlig ud fra den kristeligt set misforståede tankegang, at det kirkelige ikke skulle stå tilbage for det verdslige i fornemhed og magtudtryk – brød og skuespil.

Kirken er altså der, hvor mennesker forsamles i Jesu navn eller 'til ære for Jesus'. Derfor kan man også sige om kirken, at den som Jesus selv, er både hellig og almindelig – guddommelig og samtidig (dermed) hjemlig. 'Almindelig' er den danske oversættelse af det græske *katholikos*, og som har givet navn til Den katolske Kirke. Direkte oversat betyder det: 'ifølge helheden'. En bedre oversættelse end 'almindelig' var måske David Steindl-Rasts forslag: 'altfavnende'. Dermed undgår man at dyrke en bestemt teologi fremfor andre og dermed måske de evindelige stridigheder om, hvilken kirke, der er den sande.³⁸ Et kristent fællesskab bygger ikke som de fleste andre fællesskaber på enighed om den rette lære, men på den enhed i Kristus, som mystikeren Paulus taler om (Gal. 3,28). Som en universel familie, der er bundet sammen af andet og mere end en fælles holdning eller for den sags skyld en fælles tro. Og så ville det vel også være mere i pagt med Jesu forkyndelse og hans åbne og netop altfavnende fællesskaber af toldere, syndere, fremmede og andre udstødte. Det kriterium, som Luther anlagde om skrifternes gyldighed: 'ob sie Jesum treiben' – om de havde Jesus i sig – kan vel også anvendes på kirken som sådan. Men selvfølgelig vil kirken altid være ufuldkommen her i verden – kun et gæstekammer til en himmelsk altergang, som Grundtvig synger.³⁹

Den arianske strid

Spørgsmålet om kirkens væsen er et ældgammelt skisma i kirken, der f.eks. kom frem i den såkaldt arianske strid i 300-tallet – om Jesus bør opfattes som menneskets frelser eller som dets visdomslærer. Frelsen kommer til udtryk i forhold til Jesu gerning, hvor han som repræsentant både for menneskeheden og for Gud frelser den slavebundne og syndige slægt ved sit livs eksempel. Mennesket kan som sådan hverken gøre fra eller til – ikke andet end at tage imod.

Anderledes med opfattelsen af Jesus som læreren, vismanden eller eksemplet til efterfølgelse, hvor Jesu ord og gerning opfattes som en vejledning i og et forbillede for et sandt menneskeliv. Gå hen og gør ligeså! Her bliver livet et spørgsmål om dels at forstå Jesu anliggende ret, tro på det og så efterfølge Jesus efter bedste evne i troskab mod hans liv og lære.

Striden fra Alexandria mellem biskop Athanasius (296-373) og pastor Arius (256-336) handlede om, hvem Jesus egentlig var – om han ifølge Athanasius var Gud 'af samme væsen som Faderen' som det hedder i den nikænske trosbekendelse eller ifølge Arius snarere en form for halvgud (demiurg) - et særligt oplyst menneske som en Buddha eller Muhammed - der viste mennesker Guds vej til livet. Striden bølgede frem og tilbage. Kejser Konstantin var snart til den ene, snart til den anden side, og snart blev den ene, snart den anden dømt som kætter, men det endte som bekendt med, at Athanasius 'vandt', så næsten samtlige biskopper på kirkemødet i Nikæa i

325 skrev under på den nikænske trosbekendelse, vi kender. Kun Arius og et par andre undlod at underskrive. Nogle år senere blev arianismen igen 'den rette lære' i riget, men det varede kun kort.⁴⁰

Men hvorfor var denne strid så vigtig? Jo, for det drejede sig i virkeligheden om kirkens eksistens. Hvis Jesus ikke var Gud, men, som Arius og hans tilhængere hævdede, et oplyst overmenneske, hvis funktion først og fremmest var at give mennesker indsigt i sandheden, så de kunne gå Guds veje, så behøvede man i virkeligheden ikke nogen kirke i den forstand. Så kunne man nøjes med en skole eller et akademi, der kunne belære mennesker om sandheden og give dem indsigt og visdom, så de selv kunne søge frelsen. For kirkens eksistensberettigelse beror ifølge den selv på dens *frelsende* funktion – og altså ikke dens belærende. Kirken kan frelse mennesker gennem dåb og nadver og syndsforladelse, og det er den nøglemagt, kirken har fået fra Jesus selv (jf. Matt. 16,18f) – en magt, som kun Gud selv kan give – derfor er Jesus Gud. Og udenfor kirken findes der ingen frelse, som det blev sagt af biskop Cyprianus allerede i det 3. årh.: *Extra ecclesiam salus nulla est!* for det er kun kirken, der kan formidle frelsen – den kommer ikke gennem indsigt og erkendelse, heller ikke gennem en bestemt måde at leve på og slet ikke gennem andre religioner eller religiøse tanker. Derfor er kirken den absolut livsnødvendige institution i verden, for uden den – ingen frelse. Man kan kalde det en slags benhård markedsføring af den ene sande guddommelige kirke, og resultatet kender vi: en verdensomspændende kirke, der ikke så meget forkynder lærdom og åndelig indsigt til mennesker, men dette eksklusive guddommelige patent – denne eneret på frelsen, som er givet til kirken og kirken alene af den ene sande treenige Gud!

Der er noget befriende ved den tanke, at Jesus ikke var en ophøjet visdomslærer, guru eller Buddha omgivet af strålende begavede og oplyste elever. Evangelierne skildrer Jesu disciple som alt andet end strålende begavelser, og Paulus taler om Guds visdom i modsætning til menneskers (1. Kor. 1,20): *'Hvor er de vise henne, hvor er de skriftkloge, hvor er denne verdens kloge hoveder? Har Gud ikke gjort verdens visdom til dårskab?'* En sund modsigelse af nutidens påfaldende knæfald for religiøse og åndelige ledere.

Men på den anden side er jeg et moderne, relativt oplyst, globalt indstillet menneske, der har svært ved at tro på denne eksklusive kirkeforståelse, der udelukker alt andet fra Guds frelse. Jeg lytter begærligt til buddhister og muslimer og jøder – og for den sags skyld til ateister – til alle og enhver, der har noget at berige mit liv med – og det tror jeg, de fleste mennesker har. Den amerikanske teologiprofessor Paul Knitter vil endda gå så langt, som at hævde, at hvis ikke det var for hans buddhistiske indsigt, ville han slet ikke være kristen.

Jeg har boet og arbejdet i Grønland en del år og har forsøgt at sætte mig ind i eskimoisk tankegang gennem myter og sagn og beskrivelser og gennem samtaler med mennesker, som har fået stor betydning for mit livssyn. Jeg hører nok til dem, der gerne vil søge sandheden, men for alt i verden ikke have patent på den. Og jeg tror, at selv om kirken også har et klart frihedsbudskab, så går det ikke an i dag at hævde, at den alene sidder inde med vejen til sandheden og livet og med den eneste frelse, for det kommer i vores moderne verden til at lyde både frastødende og arrogant – og dermed til at virke imod hensigten. Det, som skulle samle mennesker, kommer til at støde dem bort – sådan som vi jo ser det - og måske skyldes kirkernes store krise i vores del af verden netop, at de ikke har formået at føre en opbyggelig samtale med frie mennesker, men blot har missioneret 'sandheden' og 'frelsen' til den flok får, man alt for ofte har anset menigheden for at være. Og kan kirken ikke forny sig eller for den sags skyld bare lytte – så hjælper det ikke at prædike som en engel – hvis der ikke er en djævel, der kan forbinde noget som helst med det, man siger. Det kunne måske gå på enevældens tid, da uoplyste folk kunne trynes på plads under trusler om såvel en meget jordnær udelukkelse af fællesskabet som den evige fortabelse, men det går ikke i dag – i hvert fald ikke her hos os i vores oplyste og demokratiske samfund, og

godt for det. Dialog – samtale – en fælles søgen efter tilværelsens grund og mening - en respekt for – ja, en glæde over forskelligheden, fordi den beriger vores liv, mens frygten eller foragten for de andres opfattelser indskrænker livet. Vi bør lægge den tillærte og for øvrigt statsautoriserede pastorale bekymring for hjordens ene rette tro endegyldigt bag os og slå kirkedørene op på vid gab – eller måske hellere 'tage hele døren af', som Benny Andersen synger, så frisind og ligeværdig samtale bliver kirkens kendemærker. Jeg mener, der bør være plads til alle i Kristi kirke, og det gør jeg, fordi kirken må signalere og praktisere den grænsenedbrydende og altfavnende ligeværdighed og kærlighed til mennesker, som Jesus forkyndte og levede og døde for – en i verdens øjne sært betingelsesløs frihed, anerkendelse, respekt – kærlighed til det at være menneske.

Den amerikanske religionshistoriker og Jesusforsker, Marcus Borg (1942-2015) har i sin bog *The Heart of Christianity* fra 2003 givet et bud på det paradigmeskift, der er ved at ske i den almindelige opfattelse af, hvad kristendom går ud på. Han taler om det traditionelle og om det fremspirende paradigme og opstiller en række kendemærker på det, som adskiller de to opfattelser både med hensyn til den kristne tradition og med hensyn til det kristne liv.

For det traditionelle paradigme grunder kristendommen sig i en guddommelig autoritet. Bibelen kommer fra Gud. Den er Guds Ord eller inspireret af Gud selv. Derfor kaldes Bibelen også *Den hellige Skrift* – *fordi* den har sin autoritet direkte fra Gud.

Dette synspunkt kan føre til tanker om Bibelens ufejlbarlighed: *alt* i Bibelen er udtryk for Guds sandhed, uanset hvad vi – eller for den sags skyld videnskaben eller udviklingen - ellers måtte mene om det. Det betyder naturligt nok, at også den bibelske lære ofte er indiskutabel. Guds åbenbarede vilje er den ultimative autoritet for både tro og moral – i hele verden.

Livet efter døden spiller en central rolle for det traditionelle paradigme – både som løfte og som motivation. I sidste ende er det derfor, man er kristen. Selve kristenlivet handler derfor ofte om etiske og religiøse krav med henblik på belønning i det næste liv.

Der er naturligvis meget mere at sige, men disse få træk er for mig genkendelige fra min egen og også mange andres barnetro, som vi har fået overleveret gennem hjem, kirke og skole i den allerbedste og kærligste mening. Paradigmet, som grundlæggende stammer fra oplysningstiden i 1700-tallet og altså kirkehistorisk set er af relativ ny dato, har været lys og salt for millioner af kristne gennem de sidste 2-3 århundreder. Ikke blot har det været til trøst for mange mennesker, men det har også skabt liv, som var fyldt med kærlighed og barmhjertighed.

Men på trods heraf er dette paradigme for rigtig mange mennesker i vores tid ikke længere fyldestgørende. Derfor er der spiret et nyt paradigme frem, som vel har kunnet anes gennem de sidste 100 år især blandt teologer, men som efterhånden har bredt sig til mange forskellige kredse. Her opfattes Bibelen ikke som Guds ufejlbarlige ord, men som et historisk produkt fra oldtiden. Bibelen er ikke skrevet til os eller for vores skyld, men er skrevet af mennesker under bestemte historiske, religiøse og kulturelle forhold. Det handler derfor ikke om de bibelske fortællingers historiske virkelighed eller om deres bogstavelighed som etisk norm, men om deres *betydning*. Det vigtige er ikke at tro på Bibelen eller adlyde dens konkrete bud. Snarere handler det kristne liv om at åbne sig for den guddommelige inspiration i Bibelen, som er i stand til at forandre mit liv her og nu. Det handler altså ikke så meget om at have 'den rette tro' som adgangskrav til saligheden hinsides, men om at leve sit liv på foranderlighedens vilkår – åben overfor det, som bl.a. Bibelen og dens vidt forskellige fortolkninger kan bibringe det kristne fællesskab. Det nye paradigme ser ikke kristendommen som den eneste sandhed, men som én af verdens store religioner – som svaret på den gudserfaring, mennesker har gjort sig i *vores* del af verden. Og dog fastholder den samtidig kristendommens særlige egenart overfor andre religioner.

De to kristendomsopfattelser har det som sagt ikke alt for godt med hinanden, for nu at sige det mildt. For det traditionelle paradigmes fortalere virker det nye paradigme som en reduktion af kristendommen, hvis guddommelige autoritet synes at blive draget i tvivl, når det tilsyneladende ikke længere er afgørende at tro på Bibelens udsagn eller for den sags skyld at tro på Jesus som

den eneste sande vej til frelsen. Det traditionelle paradigme forekommer til gengæld tilhængerne af det nye paradigme naivt og moraliserende uden forbindelse til nutiden. Det konservative syn på eller ligefrem afvisning af tidsånden og det moderne samfunds- og menneskesyn i det hele taget til fordel for en antikveret, bibelsk tilværelsesopfattelse, forekommer mange uacceptabelt. For det nye paradigme er det ydermere svært at acceptere tanken om kristendommen som den eneste objektive sandhed.

Men vi er nødt til at bygge bro over disse forskelle, hvis kirken skal have en chance fremover, hedder det. Vi er nødt til som kirke at acceptere – ja, nyde forskelligheden i opfattelserne af, hvad kristendom betyder for den enkelte. Vi er nødt til at turde være kirke med frihed og respekt for anderledes opfattelser i menigheden. At forsøge at opretholde en kirkelig eneret på sandheden med udelukkelse af ”de forkerte” eller ”de vantro” fra det ene sande og rene kirkesamfund virker påfaldende, når man tænker på den forskellighed, der har præget og altid vil præge kristen gudsdyrkelse overalt på jorden. At påstå, at kun ét af alle disse udtryk – nemlig vores! – er det eneste sande, er udtryk for et magtsprog, der på mange mennesker virker stødende i dag. Derfor kan man heller ikke med rette sige, at det traditionelle paradigme er rigtigt – og det nye forkert – eller omvendt. Begge har hjemstedsret og indfødsret i Guds kirke på jorden. Begge er ligeværdige udtryk for forskellige menneskers kristendomsopfattelse, og derfor kræver begge respekt.

At der efterhånden er mange mennesker for hvem det traditionelle paradigme ikke længere går an, men bliver en anstødssten for deres kristendomsforståelse – ja, det kunne man jo opfatte som en spændende udfordring til samtale og ikke bare som en trussel mod den ene sande og sunde lære. Det nytter altså ingenting at tvinge moderne mennesker til at tro eller leve på denne eller hin måde. Det hjælper heller ikke at lukke sig inde med den rette tro i rene og eksklusive fællesskaber og kirkesamfund i den formening, at Gud kun er Gud for de rettroende. Det er og bliver et sølle samfund og en sølle kirke, der ikke kan bære forskelligheden af kristne udtryk, som kun kan føre proces om den rette tro og ikke er i stand til at nyde samtalen mellem mennesker af vidt forskellig observans.

At være kristen kirke i dag handler ikke mindst om at videreføre den uendelige samtale, som måske i virkeligheden er kirkens egentlige grundlag fremfor alle dogmer og bekendelser. Frimodigt at give *sit eget* bud på, hvad Kristus betyder i dag i et fællesskab af levende mennesker – forhåbentlig med forskellig opfattelse af, hvad kristendom handler om – det er for mig at se fremtidens kirke, hvor ingen behøver at frygte for at sige, hvad man føler og mener.

Og netop dette frisind, som i kraft af vores historie burde være indlysende og indiskutabelt for en dansk kirke, bør være vores svar på udfordringen fra enhver form for trosfundamentalisme.

Gudstjenestens krise

Op mod 98 % af medlemmerne af folkekirken mener ikke, gudstjenesten er så vigtig for dem, at de kommer til den jævnligt. Samtidig anser de fleste – om ikke alle - præster og kirkelige myndigheder gudstjenesten for det helt primære: Vi har en kirke, fordi der skal holdes gudstjeneste (prædikes) på søndag. Også den teologiske uddannelse afspejler dette, idet uddannelsen – i hvert fald i min tid - var fordelt med 90% til prædikenforberedelsen og 10% til alt det andet (sjælesorg, pædagogik, liturgik, homiletik, hymnologi, sociallære osv.), Kan 98 % tage i den grad fejl? Eller hvorfor er det så vigtigt at holde gudstjeneste, når under 2 % af menigheden kommer til den? Det har været dilemmaet i stort set hele min præstetid.

Somme tider har jeg trukket på skuldrene – det må folk jo selv om. Andre gange har jeg været rasende. Men selvfølgelig er det et problem, når man mange steder i landet stiller an med det helt store udtræk hver søndag, og der så kommer færre i kirke end antallet af kirkefunktionærer. I det mindst kunne man vel så nøjes med et mindre mødelokale? Det er som bekendt ikke huset, der er helligt. Eller hvad?

Kirken selv har som nævnt ofte fremført det synspunkt, at gudstjenesten var det vigtigste, fordi selve frelsen beroede på gudstjenesten med dens sakramenter og forkyndelse. F.eks. anfører *Confessio Augustana* (den augsburgske bekendelse), som også hører til folkekirkens luthersk-evangeliske bekendelsesgrundlag, at dåben under henvisning til arvesynden er nødvendig for frelsen. Man kan også høre det synspunkt fremført, at det er gudstjenestens afholdelse som sådan, der er det vigtige – om der kommer nogen kan for så vidt være lige meget. Tanken er her vist en magisk opfattelse af gudstjenestens iboende kraft, men giver det mening i en protestantisk kirke? Hverken arvesynden eller dåbens – eller for den sags skyld gudstjenestens - nødvendighed for frelsen siger mig noget i dag, men vækker nærmest lidt afsky. Strækker Guds altfavnende og betingelsesløse kærlighed sig virkelig kun til de rettroende gudstjenestefejrende, lovsyngende medlemmer af hans luthersk-evangeliske kirke i Danmark? Det giver ingen mening. Og så er gudstjenesten alligevel afgørende vigtig for mig.

Gudstjenesten er en udsendelse ('messe' betyder ordret udsendelse), der for mig at se ikke i sig selv har nogen umiddelbar magisk eller frelsende virkning, så lidt som dåben eller nadveren har det. Derimod er den et vigtigt afsæt til livet i hverdagen gennem fællesskabets (menighedens) forkyndelse af Guds grænseløse kærlighed og den opmuntring til at leve og virke og kæmpe for livet, der udspringer heraf. Som sådan forestiller gudstjenesten mest af alt en fælles fejring af livet i Guds rige, og på den måde bliver gudstjenesten en modsigelse af min livsangst og min dødsangst – en modsigelse af mine fjendebilleder og de livsfortærende fornærmelser – en modsigelse af mit destruktive selvhad. Og den kærlige og til tider barske modsigelse i et levende fællesskab har jeg brug for.

Man kan vel også sige det på den måde, at jeg for så vidt ikke dyrker Gud ved gudstjenesten i kirken, som man ellers skulle tro, men samler fællesskabets mod til at gå hjem fra kirke og elske mit liv og mit medmenneske. En kristen gudstjeneste er således altid en udsendelse til det væsentlige, nemlig hverdagen sammen med min næste. Det er her, Gud er i egentlig forstand – ikke isoleret til kirken eller i templet. Det har allerede profeterne Esajas og Mika gjort opmærksom på (f. eks. i den kritiske og meget smukke lektion i Mika 6,6-8): *Hvordan skal jeg træde frem for Jahve og bøje mig for Gud i det høje? Skal jeg træde frem for ham med brændofre, med årgamle kalve? Tager Jahve imod væddere i tusindtal, imod oliestrømme i titusindtal?*

Skal jeg give min førstefødte for min overtrædelse, min livsfrugt for min synd?

Menneske, du har fået at vide, hvad der er godt, hvad Jahve kræver af dig: Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.

Det er dette profetiske oprør mod den fjerne, ophøjede og strenge Gud, der kun kan formildes gennem sonofre, skyldbetyngede bønner og anden form for selvudslettende, underdanig – i Jesu øjne åbenbart hyklerisk - gudsdyrkelse, der kommer til fuldt udtryk i inkarnationen. Ubarmhjerligt sendes jeg ud af kirken og templet, ned af de hellige bjerge og flytter mit himmelvendte blik tilbage mod hverdagen og min næste. For Gud blev menneske, og dermed blev der vendt op og ned på det hellige og det profane, og hverdagens underkendte kampe blev lyst i kuld og køn på ny – ja, gjort hellige.

Jeg kan huske, hvordan jeg som barn var privilegeret dels med en stor søskendeflok og dels en stor præstegårdshave, hvor vi næsten dagligt legede og spillede fodbold. Der blev udkæmpet de drabeligste kampe mellem røvere og soldater eller cowboys og indianere eller omkring det vakkelvorne, hjemmelavede fodboldmål på den store græsplæne. Men på et tidspunkt blev legen eller spillet altid afbrudt af råbet fra køkkenvinduet: Vi skal spise! Og så måtte vi – ofte nødtvungen – slippe, hvad vi havde gang i for at samles med familien om middagsbordet. Det er denne afbrydelse af legen eller spillet, gudstjenesten minder mig om. Dette at blive kaldt ud af spillet om magten og æren og ind i en helt anden virkelig og livsnødvendig sammenhæng end den, jeg lige nu er så optaget af. Vaske hænder og blive sat til bords i et hjemligt, varmt og trygt

fællesskab og få næring både til krop og sjæl gennem sagesuppen, bordbønnen og samtalen. I den forstand tør jeg godt sige, at hvis ikke det var for gudstjenesten, var livet ikke til at bære.

Intetsteds har jeg oplevet denne modsigelse af mørket som ved juleaftensgudstjenesten i den lille bygd Qeqertarsuaat i Grønland, hvor jeg engang var præst. Der stod vi i den lille trækirke i vores festtøj side om side - børn, unge, midaldrende og gamle – hele bygden i et tæt sammenknyttet og pakket fællesskab og sang juleevangeliet i Rasmus Berthelsens gamle salme om englenes sang til hyrderne julenat: *'Gunterput qutsinnermiu'*⁴¹ - flerstemmigt - uden musikledsagelse - blot disse vidt forskellige menneskestemmer, der tilsammen udgjorde et helligt fællesskab og en hellig sang, hvis langsomme og intense rytme var som havets - det hav, vi levede af - det hav, vi frygtede - det hav, som var vores liv og verden. Og i denne hellige sang forløstes alle årets sorger og fortrædeligheder i fællesskabets og hjemlighedens varme tryghed, og man fandt endnu en gang modet til at gå et nyt år i møde med alt, hvad det måtte bringe af glæder og sorger.

Og et par hundrede meter fra kirken lå havet selv - det sorte vinterhav i den mørke polarnat under de flammende nordlys og vuggede i sin egen rytme. Men nu og da lyttede selv havet til sangen fra kirken - standsede et øjeblik sin egen rytme, glemte et øjeblik sig selv og faldt ind i menneskenes hellige sang om lyset, der brød ind i mørkets verden.

De helliges fællesskab⁴²

Udtrykket *'De helliges samfund'* handler selvfølgelig om fællesskab. De 'hellige' forstår jeg som antydnet ovenfor ikke som særlige i betydningen særligt fortjenstfulde mennesker – martyrer, helgener o. lign. Det ville rime dårligt med det altfavnende. Snarere er der tale om fællesskabet af alle mennesker, og her menes virkelig alle – levende såvel som døde, sådan som vi fejrer det ved Allehelgen. Tænk på det smukke billede med det halvrunde nadverbord, der i virkeligheden er helt og rundt. Ved den anden og usynlige halvdel knæler alle de døde. Vi er alle bænket om det samme bord. End ikke døden kan bryde dette i verdens øjne urimeligt åbne menneskelige fællesskab, som Jesus selv lagde kimen til med sine åbne bordfællesskaber.⁴³

Men udtrykket kan også henvise til fællesskabet *om* det hellige – underforstået: den hellige nadver. Dermed understreges betydningen af dette vidt åbne fællesmåltid, som ikke er spor helligt, hvis ikke det netop er vidt åbent. Dette brud på normaliteten, hvor ethvert måltid – ikke mindst da et helligt – altid har været absolut eksklusivt for de sammenspiste så at sige – de særligt indbudte eller indviede - synes at være et kernepunkt i den tidligste kristendom. Måske handler lignelsen om Kongesønnens bryllup (Matt. 22, 34-40) også om dét. Derfor var det heller ikke særlig 'kristeligt', når man for ikke så længe siden forbød børn at komme til alters, eller når man forbyder 'fremmede' adgang til Herrens bord. Denne 'ordenssans' hører efter min mening ikke hjemme i kirken. Jeg kan huske, hvordan det ærgrede min far, når størstedelen af kirkegængerne forlod gudstjenesten under salmen efter prædikenen, fordi de ikke ville med til altergangen, der så blev for de få 'hellige', som vi kaldte dem. Heldigvis er denne uskik forsvundet fra gudstjenesten.

For de ældste menigheder blev fællesmåltidet det store nye ritual, sådan som vi bl.a. ser det hos Paulus (1. Kor. 11). På mystisk vis blev brød og vin forvandlet til Jesu legeme og blod, som deltagerne spiser og drikker for at få kraften fra Jesus selv. Samtidig blev måltidet en stærk forkyndelse af Jesu død og en bitter erkendelse af menneskers skyld og forræderi mod livet og kærligheden. Men bag denne erkendelse eller mystiske oplevelse venter friheden – frelsen. Korsets og opstandelsens frihed. Dette måltid hentede inspiration fra Mithraskulten og andre tilsvarende mystiske bevægelser. Det var her, den hentede sin form, mens indholdet kom fra jødernes egen påskefejring med offerblodet på dørstolperne, der frelste israelitterne fra dødsenglens drab på alle førstefødte (2. Mos. kap. 12). Nadveren kan således sagtens tolkes mystisk, sådan som den vel ofte opfattes ifølge de gældende dogmer. Transsubstantiationslæren taler således om en reel forvandling af brød og vin til Jesu legeme og blod, hvilket lå f.eks. Luther meget på sinde – vin

og brød symboliserer ikke, men ER reelt Jesu legeme og blod, tordnede han overfor bl.a. den schweiziske reformator Ulrich Zwingli. Og i den katolske kirke ringer messeklodden, når den mystiske forvandling finder sted. Nadveren blev og bliver af mange opfattet som en mystisk, hellig handling, der skal udføres nøje i overensstemmelse med ritualen for at 'virke', og mange moderne kirkegængere er ikke så lidt beklemte ved at deltage i dette for dem grænseoverskridende ritual.

Jeg har oplevet en hel del altergang i mit liv, men det, som virkelig har beriget mig, har altid været fællesskabet af vidt forskellige mennesker om samme bord. Børn, unge, gamle, rige, fattige, syge og raske, forbrydere og fromme skulder ved skulder, side om side i et altfavnende gudommeligt, menneskeligt fællesskab. Og det er også nok for mig. Jeg tager nadveren med ud i min hverdag som en opmuntring – på samme måde som en god fest, der holder sig levende og smilende i sindet længe efter, den er forbi. Men jeg vil selvfølgelig ikke afskrive eller på nogen måde undervurdere den mystiske dimension, som jeg måske en dag selv kan få lov til at opleve. Nadveren minder mig desuden om bispisningsunderne i evangelierne (Mark. 6,45-52 par.), der måske ikke så meget handler om undere, som om *fordeling* – altså dette at kunne sørge for andre end sig selv. Nogen har haft mad med til dette foredrag ude i ørkenen – andre ikke, og i stedet for at enhver hagede om sin ejendomsret, fik Jesus dem simpelt hen til at dele, hvad de havde mellem sig, hvilket betød at ikke blot blev alle mætte, men der var ligefrem overskud (12 kurve).⁴⁴ Måske handler nadveren med denne brødsbrydelse om den samme fordeling til alle. Paulus skælder i hvert fald gevaldigt ud på korinterne i 1. Kor. 11, fordi de tilsyneladende bruger nadveren til ikke blot at fylde sig, men de gør det på de fattiges bekostning. Således æder og drikker man sig en dom til!

Omsat til vore dages forbrugersamfund kunne det måske betyde, at det ikke er så vigtigt, *hvor meget* jeg forbruger – det vigtige er, om der er *nok til alle*. Og i en global sammenhæng må det jo nok siges at være aktuelt. Man begynder ikke at spise, før alle har fået. Gør man? Det er den holdning, Jesus forlanger af sine disciple, og det er den holdning, verdens tilstand forlanger af enhver i dag. Desværre er vi ikke nået helt dertil endnu. Vi pukker stadig på vores ret til at sørge for os selv – også på bekostning af alle andre. Ironien er måske, at der er nok til alle, men vi er djævelsk dårlige til at fordele det, der er. Det handler ikke bare om det begær, der udspringer af frygt, men også om regulær dumhed, for det går jo ikke på den måde at gøre begær og ejendomsret og tøjlesløst forbrug til den hellige treenighed, vi skal bygge verden på, når det nu var mådehold, respekt for ethvert menneske og en lige fordeling af goderne, livet faktisk forlanger af os, hvis vi vil overleve dette århundrede.

Dåben til syndernes forladelse

Et andet brud på normen er dåben, denne mystiske indvielsesrite, som på en måde er lige så provokerende for almindelig menneskelig tankegang som det frie og åbne måltid. Dåbens kendetegn om noget er netop det betingelsesløse. Normalt anses en indvielse for at være en form for belønning for de ganske særlige, som har bestået adgangsbetingelserne – f.eks. i form af en manddomsprøve, en aflagt ed eller en bestået eksamen. Men den kristne barnedåb er i sit væsen en forkyndelse af det betingelsesløse, hvorfor man også tidligt og inderligt provokerende for fornuften har døbt spædbørn. I den sammenhæng er konfirmationen, der blev indført her i landet i 1736 egentlig en modsigelse af det betingelsesløse ved dåben – en lidt vovet 'kristianisering' af den urgamle overgangsrite fra barn til voksen.⁴⁵

Jeg tror, at det – i hvert fald også - er dåben, der henvises til, når trosbekendelsen taler om syndernes forladelse, der i sig selv er en grov provokation af det normale. Det normale liv i verden - civilisationen, om man vil – tror på syndernes soning – ikke på deres forladelse kvit og frit. Samfundet, som vi kender det, bygger ikke mindst på, at forbrydelse medfører dom og straf, enten som hævn eller til skræk og advarsel eller begge dele. Denne grundpille indpodes i os med modermælken, og vi lærer af bitter erfaring fra vi er ganske små, at forbrydelse medfører straf. Vi

lærer skylden at kende som noget af det første, så vi er ikke i tvivl om begreber som skyld og straf, soning og tilgivelse.

Dåben til syndernes betingelsesløse *forladelse* – dåben i Guds navn – er den ydre manifestation af Guds grænseløse og betingelsesløse kærlighed. Den er udtryk for Guds 'nåde' ret forstået som den yndefulde, levende og lysende kærlighed, der på sin egen suveræne måde er højt hævet over retfærdighed i normal samfundsmæssig og juridisk forstand. Dåben er en renselse – ifølge Paulus endda en død og opstandelse (Rom. 6,4) – men jeg ser den ikke mindst som en renselse fra normaliteten i verden – dvs. forbrydelse – skyld – dom – soning(straf) – tilgivelse. En renselse fra civilisationens normale juridisk betingede opdragelse.

Man kan selvfølgelig indvende, at det lyder ganske uretfærdigt – som om Gud selv er uretfærdig i al sin grænseløse kærlighed. Giver det mening blot at elske notoriske forbrydere? Og man kan indvende, at samfundet ville bryde sammen, hvis det ikke var for netop opdragelse, lov, dom og straf – 'orden', som det hedder. Men Guds retfærdighed er ikke verdens retfærdighed. Guds retfærdighed er ifølge evangeliet, som jeg hører det, kærlighed til det enkelte menneske. Slet og ret og tværs gennem alle fornuftige forbehold. Det er det, dåben først og fremmest forkynder, og det må vi ligesom lære at leve med. Teologiens historie handler for en stor del om forsøgene på at gøre samfundets orden til Guds orden – netop det, Jesus gjorde så voldsomt oprør imod, hvilket kostede ham livet på verdensmagts bud. Jeg tror, det er vigtigt om muligt at rense juraen ud af teologien i stedet for at forsøge at forene dem.⁴⁶

Kødets opstandelse?

For en del år siden stod jeg sammen med daværende vicebiskop Jens Chr. Chemnitz på kirkegården i Qeqertarsuaasiaat i Grønland. Vi stod og betragtede hans forældres gravsted, der i modsætning til de fleste andre grave med deres enkle hvide trækors var prydet med en anseelig liggende cementplade med navne, titel og årstal. Denne sten, fortalte han med et smil, havde i sin tid vakt en del bekymring hos formanden for menighedsrepræsentationen, der mente, at den kunne give problemer på opstandelsens dag, for den var meget tung. Og så står man dér som bedredende teolog stillet overfor en bogstavelig, men for så vidt logisk konsekvens af forkyndelsen af det mærkelige fænomen, som trosbekendelsen kalder 'kødets opstandelse'. Til sin tid, når domsbasunen lyder, skal alle gravene åbnes, og de døde – som meget passende er lagt, så de kan rejse sig mod lyset, der kommer fra øst – skal stå op af deres grave og stedes for den store dommer, Menneskesønnen, enten til evig frelse eller til evig fortabelse. Og tænk så, hvis man ikke kan komme op, fordi der ligger en stor tung sten i vejen!

Jeg viderebringer ikke denne lille episode for at gøre mig lystig på nogens bekostning. Der ligger en dyb og underfundig såre menneskelig visdom i den betragtning, at en alt for stor og prangende gravsten godt kan komme til at stå i vejen for frelsen, og som eksempel på sådan en dybere forståelse af et meget jordnært udsagn passer fortællingen meget godt som indledning til afsnittet om kødets opstandelse.

Udtrykket har altid irriteret mig. Hvad bestiller det egentlig i trosbekendelsen, når opstandelse som sådan allerede er nævnt i forbindelse med Jesu opstandelse? Og så her til sidst, hvor man burde forvente en form for klimaks. Men det skulle vise sig, at denne irritation blev vejen til en dybere forståelse af udtrykket – ja, ikke bare af udtrykket, men af hele trosbekendelsen. En af nøglerne til forståelsen af trosbekendelsen og dermed af den Bibel, den udspringer af, ligger måske gemt i udtrykket 'kødets opstandelse'. Dette forkætrede og foragtede udtryk, som de færreste oplyste mennesker anerkender, og som mange gerne så fjernet fra den kristne bekendelse. Bogstaveligt talt har man svært ved at forestille sig for længst afdøde og hensmuldrede eller brændte legemer opstå af gravene rent fysisk, og derfor foretrækker mange den mere 'naturlige' og ældgamle opfattelse med sjælens frigørelse fra legemet enten i form af opstandelse til evigt liv med det samme eller på dommedag eller i den hinduistisk-buddhistiske verden i form af en

sjælevandring fra legeme til legeme, indtil man endelig er blevet oplyst nok, har lært lektien og kan blive frigjort fra trædemøllen. Sådanne opfattelser var ganske udbredte i oldtiden, hvor mange bl.a. ud fra Platons ideer opfattede kødet eller legemet som et fængsel for den ellers frie ånd eller sjæl. Og også i dag synes en eller anden form for ånde verden at indgå som en selvfølgelighed i mange menneskers tilværelsesopfattelse.

Måske var det i den sammenhæng, man skulle forstå det underlige udtryk, som et provokerende modspil til tidens alment anerkendte opfattelse, der har givet sig udtryk i en almindelig udbredt opfattelse af det åndeliges 'forrang' frem for det legemlige – åndens suverænitæt over materien, der blot var en midlertidig snærende lænke om den frie, evige ånd. Det var nok ikke noget skældsord, når man i gamle dage omtalte præstestanden som gejstligheden – dvs. åndeligheden – og det har måske også givet næring til cølibatstanken – som gejstlig kunne man ikke befatte sig med noget så lavt og urent som kødelig lyst. Ideelt set.

Jeg kan desuden levende forestille mig, at tanken om det åndeliges forrang også har stået fadder til det kvindesyn, der har præget historien helt op til og med vore dage, fordi kvinder ofte ses som repræsentanter netop for det kropslige og sanselige – det, som 'rigtige (gejstlige) mænd' var højt hævet over. Det faktum, at kvinder på snedig vis ved deres blotte tilstedeværelse kunne trække åndeligheden ned på det sanselige plan, skabte frygt og mistænksomhed mod kvinden, der som bekendt var (og stadig er i visse kirkesamfund) udelukket fra noget kirkeligt læreembede – udelukket fra det åndelige så at sige. Det blev måske også bestyrket af legenden om kvinden i Paradiset, der lod sig forføre af slangen(!) og dermed forførte manden og for så vidt hele menneskeheden til dødsriget. Læg i øvrigt mærke til forskellen på kvindesyntet i de to skabelsesberetninger i begyndelsen af Bibelen. I den første skaber Gud mennesket i sit eget billede 'som mand og kvinde' – I den anden bygger Gud kvinden af mandens ribben - som hans medhjælp.

Men sådan var det jo ikke oprindeligt i de første menigheder. Meget tyder på, at kvinderne omkring Jesus selv – og vist også omkring Paulus - har haft ledende stillinger, og nyopdagede håndskriftfragmenter antyder ligefrem, at Jesus var gift - antagelig med Maria Magdalene, der åbenbart også har været en af de ledende disciple – om ikke *den* ledende. Borg/Crossan argumenterer for, at Paulus' berygtede udfald mod kvinderne – f.eks. påbuddet om, at de skal tie stille i menighederne (1. Kor. 14,33ff) - må være en senere redaktion, eftersom det passer dårligt i konteksten og slet ikke harmonerer med den oprindelige Paulus' forkyndelse af lighed – også mellem kønnene – f.eks. Gal. 3,28.⁴⁷ Under alle omstændigheder har spørgsmålet åbenbart været påtrængende, og på et eller andet tidspunkt har kvinderne snakket med, indtil de altså har fået mundkurv på. Det skulle tage ret præcist 2000 år at få den af igen her til lands i forbindelse med biskop Hans Øllgaards præstevielse af de første kvinder i Odense i 1948. I øvrigt til mange (mandlige) præsters store fortrydelse. I dag ser det ud til, at de fleste præster i Danmark er kvinder.

Oprindeligt var kvinder altså ligeværdige med mænd – i hvert fald i menigheden – og sanseligheden og seksualiteten – kødet - synes ikke at have været noget problem. Var det denne ligeværdighed og respekt for hele det åndelige og sanselige menneske der var det virkelig provokerende ved udsagnet om kødets opstandelse? Måske handler evangeliet også om denne ligevægt mellem det kvindelige og det mandlige – både i samfundet, der på Jesu tid var totalt mandsdomineret, men også i det enkelte menneske.

Men det kunne man vel have udtrykt bedre end ved at tale om kødets opstandelse. Og problemet med placeringen som trosbekendelsens højdepunkt var stadig uløst. Det gav ingen mening at fremhæve troen på opstandelsen igen. At Jesus er opstået er jo ifølge Paulus pantet på dødes opstandelse (1. Kor. 15). Og jeg kan næppe forestille mig, at denne fundamentale artikel i trosbekendelsen blot er en understregning af opstandelsen som en fysisk (kødelig) opstandelse.

Nøglen til forståelsen ligger måske i begrebet 'kød' (carnis). Jeg tror ikke, ordet blot refererer til menneskelegemet med dets drifter og behov, men også til menneskeheden eller for den sags skyld 'verden' som sådan. 'Alt kød er hø, hver blomst må dø', hedder det i Carl David af Wirsens smukke sommersalme 'En vänlig grönskas rika drakt'.⁴⁸ Det er menneskelivets forgængelighed og menneskets 'forfængelighed', der imødegås af udtrykket 'jeg tror på kødets opstandelse'. Det vil sige, at al den smerte og fortvivlelse, tomhed og uretfærdighed, som menneskelivet her i verden indebærer, gennemlyses af en smilende og trodsig tro på, at det 'kun' er fødselsveer. Sådan som f.eks. Jesu korsfæstelse i al sin gru viste sig at være den nødvendige forberedelse til hans oprejsning. Troen søger på denne måde at give lidelsen mening. Sådan en tro er i ordets bedste betydning naiv, fordi den tror på trods af bitter erfaring og al fornuft. Den er i sit væsen en barnetro, men en bevidst barnetro, der ikke bygger på illusioner, men på det rygte, Gud ifølge Bibelen satte i omløb ved at lade sig inkarnere som jøden Jesus. Guds ord blev kød og slog sig ned iblandt os, og vi så hans herlighed.

Det betyder ikke, at den troende så også bør acceptere lidelsen og bøje sig for uretfærdigheden. Tværtimod. Netop troen på det gode liv giver mig mod på at være aktiv i retfærdighedens og kærlighedens tjeneste – være medarbejder på livet, på Guds skaberværk. Troen er en levende og skabende tro – ikke en død overbevisning. Jesus bøjede sig aldrig for uretten, kun for den voldelige overmagt.

Så nu forstod jeg omsider 'kødets opstandelse' som genoprettelse af hele mennesket, som det var tænkt fra skaberens hånd eller måske snarere genoprettelsen af 'verden' eller menneskeheden forvandling, når Guds rige kommer, hvilket bekræftes af det følgende udsagn om det evige liv. Trosbekendelsen munder ikke ud i en absurd påstand om overnaturlige mirakler og heller ikke en apokalyptisk drøm om hævn over ondskaben. Den munder som Bibelen ud i et levende håb om den forvandling – den hjemkomst til Gud, der altid kommer på trods af al elendighed, modgang og fortvivlelse. Den munder ud i en sikker forvisning om det godes sejr over al ondskab og uretfærdighed.

Evigt liv

'Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus'. Sådan siger Jesus ifølge Johannesevangeliet (kap. 17,3) i sin såkaldt ypperstepræstelige bøn som afslutning på sin lange afskedstale til disciplene. Talen er en senere konstruktion, men den giver os blandt meget andet en definition på begrebet 'evigt liv', som mere går i retning af en kvalitetsbetegnelse end et tidsbegreb. At kende Gud og Jesus *er* evigt liv. Hvad vil det sige?

Et andet sted i evangeliet siger Jesus: *'Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet'* (5,24). Her opfattes liv og død som kvalitetsbetegnelser for den måde, mennesker lever på. Man kan allerede her i livet være levende eller døde (*'Lad de døde begrave deres døde'* siger Jesus til en vordende discipel i Matt. 8,22), men de, som tror på den Gud, der har udsendt Jesus, *har* allerede evigt liv, dvs. er gået over fra dom og død til liv. Troen er en overgang til et nyt og sandt liv uden frygt. Her og nu!

Lige fra jeg var barn har det evige liv stået for mig som livet efter døden, der så blev opfattet som 'kun et blund', før man vågnede op til et uendeligt - om end ikke særlig veldefineret - liv. Forhåbentlig da. Det gav mig en vis beroligelse i forhold til dødens ultimative konsekvens af tilintetgørelse, som jeg havde svært ved at forlige mig med. Jeg er nok ikke den eneste, der har sat lighedstegn mellem evigt liv og et uendeligt liv efter døden, og placeringen til sidst i trosbekendelsen taler jo også for det, ikke mindst lige efter udsagnet om kødets opstandelse. Men ved nærmere eftertanke må sådan et uendeligt liv forekomme ganske forfærdeligt. Johannes Sløk talte med gru om et evigt søndag eftermiddags kaffebord med blødt brød i missionshuset, og John Shelby Spong spurgte om, hvorfor mennesker mon er så forhippede på et evigt liv, når de nu har svært ved at få tiden til at gå, hvis det regner søndag eftermiddag. Grundtvig har søgt at

beskrive dette liv, 'hvor håret ej gråner og tid har ej tand' i sangen 'De levendes Land', men det kniber ham at finde ord: '*Du skinnende boble på tidernes strøm! Forgæves dig skjalden med mund og med pen af glimrende skygger vil skabe igen...*' Det er det land, hvor tiden ikke findes, men hvor den barnlige hjemlighed en dansk sommermorgen på landet står som den længselsfulde drøm.⁴⁹ Sådanne som jeg også selv kan genkende det fra græsplænen en dugfrisk sommermorgen ved Gårslev præstegård, omgivet af de høje træer med vindens susen og fuglesangen, skovduernes kurren og den svage lyd af det hjemlige liv i huset.

Sådanne forestillinger om et dejligt liv efter døden er vel ganske naturlige, og de er jo en del af kirkens begravelsesritual, hvor opstandelsen af jorden indgår: *Af jord er du kommet. Til jord skal du blive. Af jorden skal du igen opstå.* Første del refererer til skabelsen anden del til naturen og tredje del til opstandelseshåbet. Jeg har aldrig haft problemer med at udtale disse ord ved en begravelse. I situationen giver de god mening som det, vi håber på, når vores elskede ikke er der mere. På en eller anden trodsig måde. Men det bliver lidt kompliceret, hvis denne urmenneskelige drøm om mere liv skal forklares eller sandsynliggøres. Og det bliver livsfarligt, hvis opstandelsen skal kompensere for et angiveligt stakket liv eller endnu værre: retfærdiggøre et undertrykt liv.

Den 14. september 1952 holdt P.G. Lindhardt sit berømte foredrag om det evige liv på Askov højskole. Heri tog han afstand fra de indgroede forestillinger om sjælens udødelighed og enhver forestilling om opfyldelsen af et fremtidshåb, hvad enten det nu drejede sig om grundtvigianernes 'gyldenår', de indremissionskes 'dommedag' eller for den sags skyld socialisternes fremtidsstat. Og det fik han som bekendt at høre for. Bedre blev det ikke af hans udsagn om, at fremtidsstroen, udødelighedshåbet og gensynsforventningen ikke er andet end forsøg på at indrette sig lidt hyggeligt i en ellers noget uhyggelig tilværelse. Men for Lindhardt var opstandelsestroen ikke en fremtidsstro, men en gudstro, og i den tro er vi blevet fritaget for enhver bekymring om, hvad der måtte komme eller ikke komme.

Er livet, som vi har fået, og som vi kender det fra fødsel til død ikke godt nok, kunne man spørge. Og hvis det ikke er det, skulle vi så ikke få det til at fungere, mens vi kan, så godt vi kan – både for os selv og ikke mindst for andre? Det første er måske afhængigt af det andet. Kæmpe for livet som f.eks. den utro godsforvalter i lignelsen. Det er jo *vores* ansvar. Er trosbekendelsen ikke netop et udtryk for tiltro til livet – at det i sidste ende er godt, fordi det så at sige hviler i Guds skaberhånd – også uden opstandelsens kompensation for lidelse, tab, alderdom, død – naturens uomgængelige konsekvens og tidens ubønhørlige gang. Eller for slaveri og udnyttelse, som Holger Drachmann er inde på i 'Engelske Socialister': '*For Sulten en Tekst om Kanaan og Eden, For Huslejen Veksler på Evigheden.*'

'*Findes der sult og nød, skyldes det svigt*', synger Nordahl Grieg i sin begejstrede kampsang til ungdommen, og dette svigt – denne vold og undertrykkelse skal bekæmpes med ånd.⁵⁰ Jeg mener, det er det, trosbekendelsen også lægger op til. Kæmp! Kæmp for livet! Kæmp med troen på livet og menneskets værd som dit våben. Kæmp for det, du elsker. Mens du kan! Deri er livet.

Det evige eller fuldkomne liv er beskrevet i Jesu bjergprædiken hos Matthæus (kap. 5-7). Det handler bl.a. om at turde leve i nuet – altså leve i dag uden bekymringer for i morgen (6,34). Det handler om at leve uden frygt, uden forstillelse, uden vold og så selvfølgelig behandle andre, som du selv gerne vil behandles af andre. Men det handler også om at være lys og salt i denne barske verden – om at bære frugt som menneske. Elske. Det er det liv, jeg kan drømme om og også søger at realisere både privat og politisk, men i sidste ende er det en gave som livet selv. En gave jeg tror på. Det kommer, det evige liv – når vi mindst venter det. Og det er der allerede – det sker lige nu.

Måske skyldes drømmen om det evige liv efter døden foruden den til tider bitre livserfaring, et lidt anstrengt forhold til døden som den store fjende af livet. Noget tyder på, at denne udpræge-

de dødsangst er kulturelt - måske endda civilisationsbestemt. Oprindelige kulturer synes at have et langt mere naturligt forhold til døden. Eskimoerne kunne endda omtale døden som en gave, der blev skænket mennesker, så de kunne lære at påskønne livet. Det er symptomatisk for vores dødsopfattelse, når Paulus omtaler døden som en straf for vore synder (Rom 6,23). Men for et levet liv må døden vel være ikke blot en naturlig konsekvens, men også en lykkelig afslutning. Tænk, hvis livet bare blev ved og ved! Den græske filosof Epikur (o. 341-270 f.Kr.) frygtede ikke døden, for som han sagde: "Når vi er, er døden ikke; når døden er, er vi ikke". Og det har han jo ret i. At frygte døden er måske i virkeligheden en frygt for ikke at være til, og måske skulle man tage sig tid til at komme overens med og agere ud fra det faktum, at tilværelsen ikke er en menneskeret, men en ubegribelig gave, som vi har fået i et ganske begrænset tidsrum.⁵¹

Steindl-Rast har en smuk forestilling om, at når hans tid er omme, som han siger det, får han endelig lov til at leve fuldt og helt i det evige NU, som er et evigt tidløst gensyn med det bedste i livet. Det, som han kun glimtvis har erfaret, mens han levede som slave under tidens og dødens herredømme. Det minder om Grundtvigs syn på evigheden. Det var vel også det, de gamle mente, når de sagde om den afdøde, at nu var han eller hun kommet hjem. Og sådan vil jeg gerne selv forstå døden – som en hjemkomst til det bedste, jeg ved. At sætte de slidte vandrestøvler fra mig og stille vandrestaven i hjørnet i træskogangen i min barndoms præstegård, indsnuse hjemmets kendte atmosfære og så læne mig tilbage i Guds kærlighed og give slip på det hele med en dyb bevidsthed om, at det alt sammen er i orden. Så ophører min krop med at være mig og forvandler sig til muld eller aske, og så er jeg ikke mere til her i verden som andet end forhåbentlig gode minder for mine efterladte for en tid. Jeg er gået hjem – vendt tilbage til det, jeg kom af.

Og selv om jeg så ingen sørgende efterladte har og ingen, der husker mig for noget godt, så tror jeg på, at der trods alt er en, der spejder længselsfuldt efter sin fortabte søn – og byder ham velkommen hjem. Fornægte sig selv kan kærligheden ikke. Den Kristus, jeg tror på, døde en forsmædelig død – henrettet som forbryder, og verdens dom over ham var entydig. Men han opstod alligevel i glans og herlighed, fordi verdens dom ikke er identisk med Guds dom. Den, verden kalder en nidding, er for Gud en elsket og endelig hjemvendt søn eller datter, som bliver modtaget med en stor fest. Det er tæppefald. Nu kan livet begynde. Det evige liv.

Noget andet er de andres død - smerten ved at miste den, man elsker. Men også den hører vel med som en naturlig del af livet, denne kærlighedens pris – i hvert fald, hvis man tør elske, som Ludvig Bødtcher skrev i 1856:

*Hvad her vi elske, ejes kun paa Borg, paa visis Frist, saa er Naturens Orden,
og vil du være fri for Savn og Sorg, da maa du Intet elske her paa Jorden;*

Hvem ville ønske sig et nok så evigt liv, hvis det var uden kærlighed – og uden kærlighedens pris? Den evige fred bliver uudholdelig og ligegyldig i al sin tomhed. Så måske er det kærligheden selv her og nu, der er det virkeligt evige liv – at kende Gud og at kende Kristus, som Johannes skrev? At tro på den kærlighed og det liv, Jesus forkyndte? Og leve det, mens vi kan! Også med smerten ved tabet af det dyrebareste.

Den grønlandske forfatter Dorthe Nathanielsen var en gudbenådet fortæller, og hun fortalte en gang om denne smerte. Hvordan hun ikke kunne komme over, at hun havde mistet sit lille barn. Hun kunne ikke arbejde og ikke sove – gik bare og sørgede fortvivlet, indtil hun en nat, hvor hun som sædvanlig lå vågen og spekulerede, hørte nogen komme op af trappen til yderdøren. Det var med tunge trin, som om vedkommende bar på noget. Hun fór op, da det lidt efter bankede hårdt på døren, men hun turde ikke bevæge sig. Så lød der en stemme derudefra: Det er Døden, Dorthe. Jeg kommer for at give dig din lille pige tilbage. Du vil jo så gerne have hende igen. Hun holdt sig for munden, men pludselig skreg hun af al magt: Gå din vej! Gå din vej! Jeg vil ikke have noget med dig at gøre! Gå din vej! Efter en stund hørte hun de tunge trin gå lang-

somt ned af trappen og op ad vejen igen – vejen, der førte om til kirkegården. Og for første gang kunne hun så lægge sig til at sove, og næste morgen, fortalte hun, kunne hun stå op og begynde at arbejde igen.

Jeg tror på kærligheden med alt, hvad den indebærer af fryd og smerte – fylde og tomhed. Er det ikke bedre og langt mere virkeligt – langt mere menneskeligt - end et nok så langt - ja, ligefrem uendeligt kompensationsliv uden kærlighed, uden tårer, uden tab, alderdom og død? Man sagde om de græske guder, der havde evigt liv, at de kedede sig bravt og egentlig misundte de dødelige deres skæbne. Med kærligheden følger kærlighedens pris som en skygge – og uden den skygge ingen kærlighed. Måske er det det, Grundtvig mener, når han i 'De levendes land' synger: *'Når skyggen er ligest, da hulke de små, som stirrer derpå.'* Kun med sin skyggeside bliver fænomenet begribelige – jo længere skygger, des klarere fremtræder fænomenet. Ja, først da bliver de egentlig til. Måske er det evige liv at kæmpe og arbejde for den og det, man elsker. Og den, der som Jesus selv dør i denne kamp, *'skal leve, om han end dør'*, som Johannes hævder (Joh. 11,25). Spørgsmålet er for mig ikke, om der findes et uendeligt paradisisk liv efter døden med krop og sjæl eller bare sjæl, som måske endda vandrer fra krop til krop, men om, hvordan jeg - bl.a. ved hjælp af disse smukke billeder på evigheden - forholder mig til det liv, jeg lever her og nu og til den død, der venter os alle. Jeg mener, at det er dét, alle de vidunderlige evighedsforestillinger handler om.

Amen

Med det gamle aramæiske ord, *amen* slutter trosbekendelsen. Det er et af de ord, jeg selv har fået ind med modermælken som afslutning på aftenbønnen og bordbønnerne hjemme. Et ord, der gør godt som et smil og et nik i en svær samtale. Somme tider også forløsende for barnet, der skulle lære bønnen udenad eller for kirkegængerer – og måske også for præsten – når den knap så vellykkede prædiken endelig var slut.

Amen bekræfter først og fremmest et tilhørsforhold, hvorfor det også bruges som menighedens fælles svar eller fælles bekræftelse på det, der siges ved gudstjenesten. Det gør godt at sige eller synge amen i fællesskab som sådan en stille, veltilfreds mumlen, der bekræfter, at man er hjemme, hvor man hører til. Men tilhørsforholdet gælder ikke blot kredsen af dem, der siger amen, men for så vidt hele universet – hele Guds skaberværk.⁵² På den måde er amen et ja tak til livet selv – til hele livet, sådan som det er med fryd og glæde, sorg og savn – retfærdighed og uretfærdighed, lys og skygge, fødsel og død – frygt og frimodighed, ensomhed og fællesskab. Kamp. Livet i al sin mangfoldighed, som det beskrives i trosbekendelsen. Alt det, som er i Gud, og som er kampen og livet værd. Ja tak!⁵³

Gud skabte jorden med alt, hvad der er på den, af kærlighed og glæde. Som i et boblende overskud kunne ånden ikke længere holde sig svævende over urhavet, men blev med liv. Liv i overflod. Og hver gang vi glemmer alt om vores boblende ophav, dukker Guds Ånd op – f.eks. i skikkelse af jøden Jesus - for at minde os om sin kærlighed – for at give os liv – liv i overflod! (Joh. 10,10).

Hver gang vi fremsiger trosbekendelsen, som på en måde er dette lille forsigtige smil af trodsig glæde, minder vi os selv og hinanden netop om dét liv, vi har fået som en ren og skær og fri gave – det liv, som er *vores* liv – dér, hvor vi hører hjemme. Og langsomt – langsomt lærer vi måske at elske livet for, hvad det virkelig er.

Noter

---

¹ De historiske oplysninger i dette afsnit bygger bl.a. på lektor Peder Nørgaard-Højens grundige gennemgang af og kommentar til trosbekendelsen i Den danske Folkekirkes Bekendelsesskrifter, ANIS 2001.

² Peder Nørgaard-Højen, der citerer Frederick Vokes i sin kommentar til Den danske folkekirkes bekendelsesskrifter s.114.

³ Se Karen Armstrong: Sagen Gud s. 122ff.

⁴ Martin Luther, Lille katekismus 1529. Uddrag i DDS s. 963ff.

⁵ Bl.a. Dionysios Areopagiten var repræsentant herfor. Se Karen Armstrong: Sagen Gud s. 150ff.

⁶ Jf. Kaj Munks skuespil 'Kærlighed' om den 'vantro' præst, der til sidst på sit dødsleje oplever en vision af den korsfæstede Kristus, der bedyrer, at han tror på præsten.

⁷ Fra Grundtvigs 'Herre! Hvor skal vi gå hen?' DDS nr. 459.

⁸ I en prædiken over Lukas 19,41ff: Det opbyggelige, der ligger i den Tanke, at overfor Gud have vi altid Uret.

⁹ 'Vil du have ret eller være lykkelig?' spørger Marshall B. Rosenberg i sin bog 'Ikkevoldelig kommunikation', Borgen 2005.

¹⁰ Karen Armstrong: Sagen Gud s. 316.

¹¹ Se en spændende fortolkning af Kejserens Mønt i M. Borg/J.D. Crossan: 'The Last Week', HarperCollins 2007.

¹² C.R. Sundell: Du gav mig o Herre en lod af din jord. DDS nr. 728.

¹³ J.D. Crossan og J. Reed: 'In Search of Paul', HarperCollins 2005.

¹⁴ Ikke at forveksle med de islamistiske såkaldte martyrer, der anser det for Guds vilje at slå sig selv og andre ihjel i terroraktioner. I krig er de soldater – i det civile liv er de mordere.

¹⁵ Borg/Crossan argumenterer i bogen The First Paul for, at den modstand mod øvrigheden, Paulus vender sig imod i romerbrevet er *voldelig* modstand – bl.a. ud fra en parallelisering af Rom. 12,14-13,10 med Jesu bjergprædiken i Matt. 5,39-48. Se J.D. Crossan and Marcus J. Borg, The First Paul, HarperCollins 2009 s. 116ff.

¹⁶ Nyere – især amerikansk - Paulusforskning har dog sat spørgsmålstegn ved Luthers opfattelse af Paulus. Lovgerninger skal måske ikke opfattes i almindelighed, men som jødeloven, så Paulus anliggende måske mere handler om, at jøder intet fortrin har frem for hedninger. Han var jo hedningemissionær (jf. Ap. G. kap. 15). Se Troels Engberg-Pedersen (red.): Den nye Paulus og hans betydning, Gyldendal 2003

¹⁷ DDS nr. 71: 'Nu kom der bud fra englekor'.

¹⁸ Den hænger og lyser på Tretjakov galleriet i Moskva, men pryder bl.a. også forsiden af den danske oversættelse af Karen Armstrongs bog 'Sagen Gud' fra 2010.

¹⁹ En god indføring i treenighedens mystiske univers findes i Karen Armstrong: 'Sagen Gud', Anis 2010 s. 141ff. Også biskop Niels Henrik Arendt beskæftiger sig indgående med treenigheden i bogen 'Er det den samme Gud?', Unitas Forlag 2010.

²⁰ Man kan i parentes bemærket ikke udelukke, at Jesus allerede Palmesøndag havde lagt sig ud med Pilatus ved at foranstalte sit eget alternative indtog i Jerusalem og dermed forstyrre guvernørens årlige højtidelige indtog i spidsen for alle sine mænd og alle sine heste.

²¹ DDS nr. 187: Rettens spir det alt er brækket.

²² 'Lovsynger Herren min mund og mit indre', DDS nr. 3.

²³ Således Steindl-Rast, der i 'Deeper Than Words' gør meget ud af Ligklædet fra Torino og også mener at have fundet belæg for opstandelse på tredjedagen i form af en 'praksis' hos tibetanske hellige mænd. Men får de mytisk/poetiske udsagn mere vægt ved hjælp af videnskabelig bevisførelse?

²⁴ DDS nr. 213 'I kvæld blev der banket på Helvedes port'.

²⁵ Se Søren Giversen: 'De apokryfe evangelier i Oldkristne tekster' III. Poul Kristensens forlag 2003.

²⁶ Fjodor Dostojevskij: 'Brødrene Karamassov', Stig Vendelkærs forlag 1965 s. 335. Spørgsmålet forekommer i Ivans samtale med broderen Aljósja om lidelsens mening – eller rettere mangel på samme.